

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

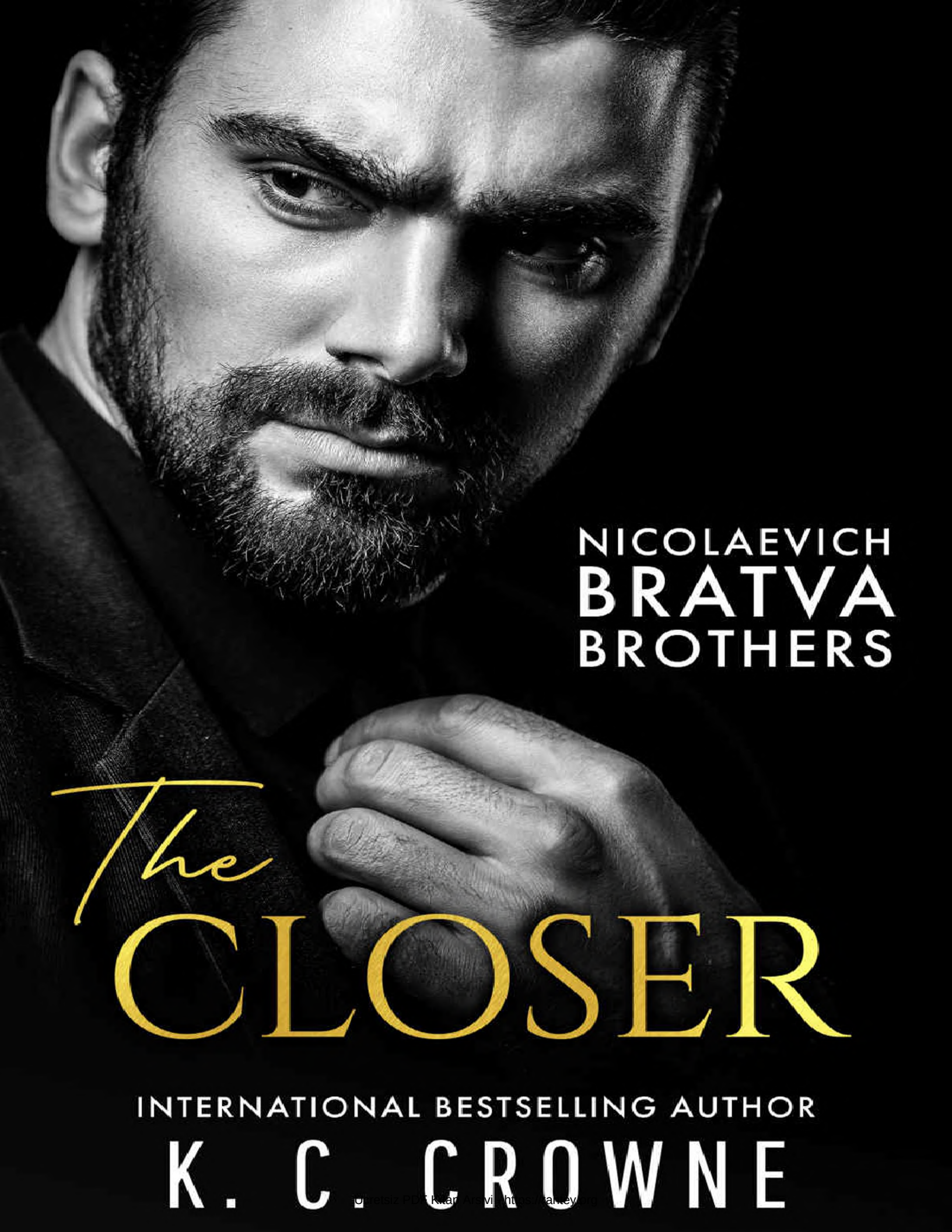
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NICOLAEVICH
BRATVA
BROTHERS

The
CLOSER

INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR

K. C. CROWNE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

YAKIN

BİR MİLYARDER BRATVA ROMANTİZMİ

OceanofPDF.com

K.C. CROWNE

OceanofPDF.com

Copyright © 2024 by K.C. Crowne

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

✿ Vellum ile oluşturuldu

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Ayrıca K.C. Crowne tarafından

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

[Epilog I](#) [Epilog II](#)
[Yaralı Prens \(Önizleme\)](#) [Yazar](#)
[Hakkında](#)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

ALSOBYK.C.CROWNE

K.C. Crowne Amazon'un En Çok Satan 8 Kitabı Arasında

Tüm kitaplar Kindle Unlimited'ta ÜCRETSİZDİR ve tek başına okunabilir.

Nicolaevich Bratva Kardeşler Serisi

Acımasız Rakip | Yaralı Prens | The Closer

Antonov Bratva Kardeşler Serisi

En Yüksek Teklifi VerenEdildi | Bratva Baba | Bratva Tarafından Sahiplenildi | Bratva Tarafından Nakavt |

Gümüş Tilki Babalar

Doktor Baba | Tabu Baba | Babanın En İyi Arkadaşı | Babanın Kanunu | Eski Erkek Babası | Babanın Kızı | Arkadaşımın Eski Sevgilim-En İyi Arkadaşın Kızı | Gizli Baba Babanın En İyi Arkadaşıyla Noelabanın | Vegas BabasıBabası | Eski Sevgilimin Babası | Saplantısı | Kraliyet | İrlanda Kralı | Noel'i Çalan Doktor | Babanın Emirleri

Özgürlüğün Dağ Adamları Serisi

Dağ Adamı İçin Bebek | Dağ Küçük | Dağ Tarafından Nakavt | BebekAdamı | AdamıAdamı | Adamı | Dağ Adamının Kazara Sürprizİçin Edilen Babasının Arkadaşı İçin | Dağ İçin Üçüzler | Dağ Tarafından Alınan | Dağ Adamı İçin Gizli Bebek | Dağ Adamının Hediyelediğini Teslim Etmek | Dağ Babasının Kaderi | Dağ Adamının Şanslı Cazibesi | Rakibi | Dağ Küçük Kasaba Dağ Babası | Dağ Dağ Adamının Adamının Adamının Noel Sürprizi | Hediyesi | Dağ Adamının Sevgilisi'yu | Big Daddy | Üç Dağ Adamıyla Havai FişeklerEtmek | Bay DoğruTaklit

Denver Doktorları Serisi

Doktorun Sırrı | Doktorun Sürpriz Doğumu | İrlandalı Doktorun Gizli Bebekleri | Milyonerin Sürpriz Üçüzleri | Doktorun Bebek Planı | Yeni Zelandalı Doktor Tarafından Nakavt | Doktorun Görevleri | Milyar Dolar Hatası | İrlandalı Doktor Hediyesi | İrlandalı Doktorun Emirleri | İrlandalı Doktorun Sevgilisi | En İyi Arkadaşımın Babası Gizli | İçin Komşunun Gizli | Mafya Doktoru İçin Gizli | BebeklerBebeğiBebekler

Babamın En İyi Arkadaşı

KC'nin Amazon Katalogunun tamamına göz atın

Tüm kitaplar Kindle Unlimited'ta ÜCRETSİZDİR ve tek başına okunabilir.

OceanofPDF.com

DESKRIPTION

**Onun geldiğini hiç görmedim.
Benim dünyamda bir muamma olarak ortaya çıktı.
Hedeflerinin damarlarına zehir zerk eden ölümcül bir suikastçı.
Ve zırhının altında yumuşaklık olan bekar bir anne.**

Şimdi, benim ulaşabileceğim bir yerde kapana kısıldı.
İnatla sessiz, sırlarını şiddetle koruyor, İkili hayatı
çözmeye kararlı olduğum bir bulmaca.

**Bu gizemli kadının katmanlarını ortaya çıkaracağım... İster
dokunuşumun yoğunluğuyla
Ya da emirlerimin sertliği.**

*Bu Roman Nicolaevich'in hikâyesidir ve tamamen bağımsız bir
romantizmdir. Nicolaevich Bratva Kardeşler'in güç ve tutkunun hüküm
sürdüğü sürükleyici dünyasına girin. Bu Amazon Top 100 karanlık
romantizm gerilim serisinde, dört milyarder kardeş hem
imparatorluklarına hem de kadınlarının kalplerine hükmediyor.
Nicolaevich ve Antonov kardeşler aynı dünyayı paylaşıyor.*

OceanofPDF.com

PROLOJE

("Tek istediğim," diye mırıldanıyor öpücükler arasında, "sorduğunu duymak. İyi bir kız gibi.")

Zihnim bulanıklaşıyor, her düşüncem bana verdiği ve aynı ölçüde esirgediği zevk tarafından tüketiliyor.

Alay dayanılmaz hale geliyor, serbest bırakılma ihtiyacı ezici. "Lütfen," diye fısıldıyorum, sesim çaresiz bir yalvarışa dönüşüyor.

Parmakları ustalıklarını sürdürürken boğazından tatmin edici bir uğultu yayılıyor.

Beni zahmetsizce kaldırıyor, dokunuşu nazik ama kendinden emin, eli ustalikle elbisemden yukarı ve külotuma doğru ilerliyor.

Parmakları sanki bir enstrümanı ustalikle çalışırmış gibi saf bir sihirle çalışmaya başlıyor. Bacaklarımın arasında giderek daha dayanılmaz hale gelen bir zevk oluşmaya başlıyor.

Artan bir beklentiyle beni jetin arka tarafında, içinde sadece boş bir yatak bulunan küçük bir özel odaya götürüyor, kapıyı arkasından kapatıyor ve beni ipek çarşafların üzerine bırakıyor, dokunuşunu kıvrımlarımdan bir an olsun ayırmıyor.

Ellerini pompalıyor, duvarlarımı okşamak için parmaklarını makaslıyor ve homurdanıp yüzünü bacaklarımın arasına gömmeye devam ederken zevkle inliyorum.

Ben mutluluğun sınırına doğru istikrarlı bir şekilde yükselirken o da dilini ustalikle kullanıyor.

Saçlarını nazikçe kavriyorum, onu kendime doğru tutuyorum, nazik, ritmik hareketlerle etimin tadını çıkarırken yarığımı diline sürüyorum.

"Seni yiyip bitirebilirim bebeğim. Tadın çok güzel." Parmaklarını aşağıya ve kıcıma doğru kaydırıyor, arka girişe doğru bastırırken

dilleri ön tarafta.

Duyguların kreşendosu içimde yükseliyor.

Dalga çöktüğünde paramparça oluyorum, onu sıkıca kavriyorum, vücudum bana verdiği yoğun zevkle sarsılıyor.

Serbest bırakılmamın ardından beni bir coşku hali sardı, nefesim hala ağır, tenim kızarmış. Ancak hisler azalmaya başladığında, doyumsuz bir açlık daha da güçleniyor.

Ondan daha fazlasını istiyorum, hepsini.

İstedim... onun şişkin aletini içimde hissetmeye ihtiyacım yoktu; kanalımı zonklatıyor ve beni tutkunun sınırına ve ötesine götürüyordu.

Ayağa kalktı, beni külotum kenara itilmiş ve elbisem kalçalarımın üzerinde yükselmiş halde bıraktı.

"Sana içimde ihtiyacım var, şimdi," diye emrediyorum, sesim sert, doğrudan gözlerinin içine bakıyorum.

Bir kaşını kaldırıyor, iddialı ses tonumla eğlendiği belli. Ama bakışlarındaki kıvılcım bana cesaretimi inanılmaz derecede çekici bulduğunu söylüyor.

"Patronluk taslıyoruz, öyle mi?" diye dalga geçiyor ama yüzündeki sırıtma bundan ne kadar hoşlandığını ortaya koyuyor.

Göz temasını kesmeden kendimi yukarı kaldırıyorum ve gömleğinin düğmelerini açmaya başlıyorum, göğsünün sert düzlemleri ortaya çıkıyor, her kası belirginleşiyor. O da benim hareketlerimi taklit ediyor, parmaklarıyla elbisemin tokalarını ustalıkla çözüyor.

Vücuduma bakarken dudaklarında bir gülümseme beliriyor, bakışları yoğun ve arzu dolu.

"Kahretsin, çok güzelsin."

Soyunma dansımıza devam ediyoruz, atılan her katman aramızdaki gerilimi artırıyor. Jetinin içindeki bu küçük odanın dışındaki dünya kayboluyor, geriye sadece ikimiz ve aramızda titreşen elektrik yükü kalıyor.

Pantolonunu çıkarmamı bekliyor, ben de bunu büyük bir zevkle yapıyorum. Önümdeki manzaraya hayran olmaktan kendimi alamıyorum.

Bu adam tam bir sanat eseri; güçlü, belirgin ve karşı konulmaz derecede erkeksi.

Bakışlarım onun dimdik ve gururlu duran erkekliğine kaydı.

Gördüğüm en güzel manzaraydı.

Ben çok şanslı bir kıyım.

CHAPTER 1

OceanofPDF.com

"Y "Girişler konusunda kesinlikle çok iyisin, sevgili Roman."

Petersburg'un uçsuz bucaksız, mücevherlerle süslü gece göğünün altında, bahar havası çiçek açmış kiraz ağaçlarının kokusunu taşıyor, kışın soğuğu nihayet geri çekiliyor. Ben, Roman Nicolaevich, şık siyah bir Rolls-Royce'dan iniyorum, yanımda iki gösterişli kadın, Svetlana ve Sasha, göz kamaştırıcı elbiseleri her hesaplı hareketle sallanıyor. Ismarlama, üç parçalı takım elbisem, şehir ışıklarına karşı jilet gibi keskin bir siluet olarak bedenimi sarıyor.

Bu sözler akşamki randevularımdan biri olan Svetlana'dan geldi ve yumuşak, şehvetli bir mırıltıyla söylendi. Ona kurt gibi sırtarak karşılık veriyorum, gözlerimde bir eğlence titreşimi dans ediyor.

"Kartlarını doğru oyna güzelim, belki bu gece başka neler yapabileceğimi görürsün."

Karşılık olarak bana doğru hareket ediyor, mermer merdivenlerden yukarı çıkarken kısa bir süre için kalçasını yan tarafıma sürüyor. Sasha ikimizi izliyor, gözleri kendi hesaplamalarına ihanet ediyor, sanki benim iyiliğimi nasıl kazanacağını merak ediyormuş gibi.

Güç oyunları üzerine güç oyunları. Hayatıma hoş geldin.

Bu geceki gösteri, Kışlık Saray'dan çok da uzak olmayan, şehrin modernliğe doğru durmak bilmeyen yürüyüşünün simgesi olan, pırıl pırıl cam ve kromdan devasa bir anıt olan yeni Zephyr Sanat Müzesi'nin açılışı münasebetiyle düzenlenen bir yardım galası. Şehrin seçkinleri toplanırken mermer kaplı girişten kahkahalar yankılanıyor, incileri ve elmasları gösterişli avizelerin altında parlıyor.

Geniş, gösterişli bir şekilde dekore edilmiş salonu geçerken meraklı bakışların ağırlığını üzerimde hissediyorum. Moskova'da kendime bir isim yaptım.

Petersburg'da yeni bir yüzüm; yerleşik denklemde ilgi çekici bir değişkenim.

Andrei ve Sandra, sırasıyla erkek kardeşim ve baldızım, Antonov-Nicolaevich Bratva'nın eş pakhanları, bana bir görev verdiler. Moskova'daki kalemiz yeterli değil ve St. Petersburg genişlememizdeki bir sonraki mantıklı adım. Ben seçilmiş delegeyim, onların deyimiyle Closer, ailemizin girişiminin önünü açmak için gönderildim.

Şingirdayan kadehlerin ve fısıltıyla yapılan konuşmaların ötesinde bir figür dikkatimi çekiyor. Belediye Başkanı Sergei Yeltsin, nüfuzlu, tombul bir adam, esrarengiz ve, söylemeye cesaret edersem, yolsuzluk yapmayan biri olarak ün salmış.

Ancak yolsuzluğa bulaşmamış olmak, etkiden muaf olmak anlamına gelmiyor. Herkes bir şeyler ister, belediye başkanı gibi iyi çocuklar bile. İyilik kazanmak aslında basit bir süreçtir ve üç bölümde özetlenebilir. İlk olarak, kendinizi onların yakınında konumlandırırsınız. İkincisi, ne istediklerini öğrenirsiniz. Üçüncüsü, bunu onlara verirsiniz.

Ya da daha iyisi, bunu onlara verme *olasılığını* ortaya atarsınız. Her iki yol da hedefinizin küçük bir kukla gibi dans etmesini sağlamak için faydalıdır.

"Hanımlar bana biraz müsaade eder misiniz?" Gözlerim belediye başkanından hiç ayrılmadan söylüyorum. Başlarını sallıyorlar, dudaklarında nazlı bir gülümseme beliriyor, oynanmak üzere olan oyunun tamamen farkındalar.

Kalabalığın arasından ilerleyerek sergilenen sanatı takdir etmek için bir an ayırıyorum. İster kadınlarda, ister sanatta, isterse de güçte olsun, her zaman güzelliğin tadına varmışımdır. Bu gece, kendimi üçüne de hayranlık duyarken buldum.

"Başkan Yeltsin." Elimi uzatıyorum, karizmatik gülümsemem alıştırılmış ve silahsızlandırıcı. Elimi kabul etmeden önce bir kaşını kaldırarak dönüyor. Yanındaki korumaları yavaşça içeri giriyor, gerekirse beni kovmaya hazırlar. Belediye başkanı hızlı, süpürücü bir hareketle onları uzakta tutuyor.

"Ah, siz Roman Nicolaevich olmalısınız. Hakkınızda ilginç şeyler duydum," diye düşündü, sesi Volga nehri kadar derindi. "Karizmatik, alaycı ve iyi bir müzakereci."

"Gururum okşandı Başkan," diye yanıtlıyorum, ağzımın kenarları yukarı doğru eğilerek. Görünüşe göre ünüm benden önce geliyor.

Güzel şehrimizde pek bilinmeyen bir varlık olduğundan bahsetmiyorum bile" diye devam ediyor.

Geniş ve sıcak bir şekilde sırtıyorum. "Sadece bir girişimci - seri bir girişimci de diyebilirsiniz - faaliyetlerimi genişletmeye hazırım. Rusya'nın en önemli mücevherinden daha iyi bir yer olabilir mi?"

"Seri bir girişimci... ve kaynaklarım yanılmıyorsa seri bir playboy," diye ekliyor, omzumun üzerinden Svetlana ve Sasha'ya bakıyor, kadınlar şampanyalarını yudumlayıp birbirleriyle sohbet ederken bana doğru utangaç bakışlar atıyorlar.

Onun kaynakları. Belediye başkanının benim kim olduğuma dair söylentileri duyduğuna şüphe yok. Ancak, ailemde benzersiz bir konumdayım, tamamen yasal olan işlerimizin kitabına uygun yüzüyüm. Bu nedenle, benim için biraz makul inkar edilebilirlik var.

Belki de iyi belediye başkanı o kadar da iyi değildir ve kendi zihni beni ve ailemi ezmek için beni nasıl yakınına çekebileceğini hesaplamakla meşguldür. *Ya da* aç bakışlarının Sasha ve Svetlana'ya takılıp kalmasına bakılırsa, belki de ne istediğini, onu gerçekten neyin motive ettiğini çoktan çözmüşümdür.

"Suçluyum," diyorum ellerimi sahte bir itirafla havaya kaldırarak. "Güzel kadınlar olmadan hayatın ne anlamı var ki? Sıkıcı, renksiz, sıkıcı."

"Bu doğru." Gözleri hâlâ randevularımda, kadınlar da şehvetli gülümsemeleriyle onun bakışlarına eşlik ediyor.

"Söylesene, bu eseri takdir etme şansın oldu mu?" Özellikle büyüleyici bir portreyi işaret ediyorum ve bunu konuşmamızı yönlendirmek için bir fırsat olarak kullanıyorum. "Yoksa bu akşam gözünüze başka bir şey mi çarptı?"

O ana geri dönüyor, gözlerini kadınlardan ayırıp parçaya dikeyor. "Bu çok hoş, oldukça güzel." Boğazını temizliyor ve onu mensesinde yakaladığını fark ettiğini hissediyorum.

"Belki de, Sayın Başkan, sizi tur atmanız için yalnız bırakmalıyım. Daha sonra tekrar bir araya gelelim, olur mu? Sanırım harika şehrinize gelişim hakkında konuşmamız gereken çok şey var."

"Haklı olabileceğinize inanıyorum, Bay Nicolaevich."

Bir kez daha gülümseyerek ayrılıyorum. Performansımdan memnunum - belediye başkanını cebime koyma yolundaki uzun adımlardan biri. Böyle hassas meseleler aceleyle getirilemez. Zaman, sabır ve çalışma gerektirir - bu hayattaki tüm iyi şeyler gibi.

"Bensiz sıkıldınız mı hanımlar?" Svetlana ve Sasha'ya yaklaşırken soruyorum.

Sasha hemen konuya giriyor. "Lütfen bana onunla yatmamı isteyeceğini söyleme. O domuz adamın üstümde olduğunu düşünmek..."

Ellerimi kadınların omuzlarına koyarak sırtıyorum. "Benim tarzım değil hanımlar. Yine de ikinizin de biraz eğlence yapmanıza karşı çıkmazdım.

Bu akşam onunla flört ediyordum. Ayrıca, bir hödüğün istediğini vermemenin, ona istediklerini vermekten daha uzun süre onu kancada tuttuğunu öğrendim."

"Bunu yapmaktan mutluluk duyarım," diyor Svetlana, gözleri parlayarak. "Benden ne , Roman." Gözlerinde heves var ve her kelimesinde ciddi olduğunu görebiliyorum. "Flört edeceğim ya da... onu *memnun* edeceğim. Ne istersen yaparım."

Sasha, sözlerine buz mavisi gözlerini devirerek eşlik ederek, "Yalakalık yap," diye karşılık veriyor.

Kadınlar benim beğenimi kazanmak için kendi stratejilerini geliştirirken kıkırdıyorum. "Yeter hanımlar. İkiniz de eğlenmek ve takdir edilmek için buradasınız. Belki de

Birbirimizi tırmalamak yerine, değil mi?"

En azından şimdilik iyi oynamaya hazır olduklarını gösteren bir bakış paylaşarak iç çekerler.

Elimdeki işe dönüyorum, kadınlar yanımda.

Sanat müzesi, yumuşak sohbetlerin uğultusu ve şehrin seçkinlerinin çınlayan kahkahalarıyla uğulduyor. Spot ışıkları parlayan şampanya kadehlerine tam isabet ederek göz kamaştırıcı bir gösteri yaratıyor. Elimde bir flüt ve dudaklarımda büyüleyici bir gülümsemeyle, entrika ve güç oyunları dünyasına dalmaya hazırım.

"Çok güzel, değil mi?" Çağdaş bir sanat eserine doğru başımı sallayarak bir belediye meclisi üyesine soruyorum. Soyut şekiller ve cesur renkler sohbetimiz için bir fondan başka bir şey değil. Onun başıyla onaylaması, daha derinlere inmek, müzenin mali durumunu ve şehre katkılarını tartışmak için bana bir işaret oluyor. Her konuşmamızda, karşılıklı anlayış ve minnet borcumdan bir iplik örüyorum.

Gevezelik etmek bir sanattır. Önemli olan dudaklarınızdan dökülen kelimeler değil, geride bıraktıkları izlenimlerdir. Burada dürüst bir iltifat, orada eğlenceli bir anekdot, zamanı geldiğinde bir yardım teklifi. Başarılı bir Closer olmanın püf noktası, odadaki herkesin size bir şey borçlu olduğundan emin olmaktır. Ben sadece bir anlaşma satmıyorum; ben bir kişilik satıyorum - Roman Nicolaevich, güvенеbileceğiniz adam, bir şeye ihtiyacınız olduğunda gelebileceğiniz adam. Ve zamanla, borçlu olduğun adam. Tahsil *edecek* adam.

Gece karardıkça, gala yüzler ve isimlerden oluşan bir bulanıklığa dönüşüyor, her biri kontrol yolumda bir basamak. Delici gri gözleri olan sert bir kadın olan polis komiseri, iyi zamanlanmış esprilerime kanıyor. Pahalı bir Armani takım elbise giymiş güçlü bir medya patronu

Klasik edebiyata olan ortak ilgim. Sadece bağlantı kurmakla kalmıyorum; onların güvenini, teveccühünü kazanıyorum.

Bu dansın güzelliği incelikli olmasında. Açık güç oyunları oynamıyorum, güç ya da baskınlık gösterileri yapmıyorum. Bunun yerine kendimi bir müttefik, bir eşit, bir arkadaş olarak resmediyorum. Ve herkes bir dosta güvenir, değil mi?

"Söylemeliyim ki Roman, bu tür şeylerde çok beceriklisin," diyor Belediye Başkanı Yeltsin bir başka sohbetimiz sırasında, yörüngemdeki etkili isimlerin sayısının arttığını fark edince bakışlarını odada gezdirerek. "Şahsen ben hiçbir zaman galalar, balolar ve benzeri şeylerle ilgilenmedim. Bir belediye başkanının gerçek işi masa başında yapılır." Bana kendini açıklıyor - bu mükemmel bir işaret.

"Başkanım, benim işimde insanlardan biri olmak gerekir," diye karşılık veriyorum, onun kurnaz bakışlarına karşılık vererek. "Sonuçta, takdir etmek için burada bulunduğumuz gerçek sanat kişisel bağlantılar değil mi?"

Bir duraksama oldu, sonra belediye başkanından içten bir kahkaha geldi. "Sanırım haklısınız Bay Nicolaevich."

Sonunda, her şey kontrole dayanıyor. Silahla ya da tehditle değil, iyiliklerin ve ittifakların alt akıntılarında gelişen türden. Closer olarak benim cephaneliğimde silahlar yok; borçlar, vaatler ve en önemlisi güven var.

Bazen silah içerir.

Belediye Başkanı Yeltsin'le sohbetimiz devam ediyor ve şehrin pek çok kişi için ulaşılmaz olduğu bilinen sorunlu Vasileostrovsky bölgesinde bir kalkınma projesini değerlendirmeye istekli olmasıyla ilgili umut verici bir hal alıyor. Karşılıklı anlayış içinde kadehlerimizi tokuştururken, gözlerim azalan kalabalıkta geziniyor. Gözlerim, içimi titreten bir manzaraya takılıyor: Büyük, tavandan tabana bir pencerenin önünde tek başına duran, baş döndürücü derecede zarif bir kadın.

Çikolata kahverengisinden gür bir çağlayan olan saçları, elbisesinin soluk tonuyla tezat oluşturacak şekilde omuzlarına dökülüyor. Daha koyu kahverengi olan gözleri odanın yumuşak ışığında parıldıyor ve gecenin güzelliğini derinliklerinde yakalıyor. Kıvrımlı silueti elbisesinin dökümlü kumaşıyla sarılırken, duruşu atletik bir gücün ipuçlarını veriyor.

Sayısız kadınla arkadaşlık ettim, cazibeleri şehrin silueti kadar çeşitliydi. Ama bu kadın... o bir şaheser, zarafet ve gücün nefes kesici bir birleşimi. Güzelliği sizi tedirgin eden, çevrenizi unutturan, kendinizi unutturan türden. Kahverengi gözleri

Sanki beni anında değerlendirmiş ve değersiz bulmuş gibi kısa bir an için bana baktı.

Göğsümde alışılmadık ve heyecan verici sıcak bir his yayılıyor. Tek bir bakışla evcilleştirilmiş gibiydim. Yine de bu farkındalık uykuda yatıyor, beni ona doğru çeken entrika tarafından gizleniyor.

"Belediye Başkanı Yeltsin," diyorum gözlerimi kadından güçlükle ayırarak. "Uzun yıllar öncesinden eski bir arkadaşımı gördüm. Kabalığım için beni bağışlayın ama izninizi rica edeceğim."

"Elbette Roman," diye yanıtlıyor, ilk adımı kullanarak, tonu sıcak, bana zaten bir yakınlık geliştirdiğini gösteriyor.

Gülümsüyorum. "Belki de güzel yoldaşlarımla vakit geçirebilir, onları biraz daha yakından tanıyabilirsiniz?"

Yüzünde şehvet dolu bir sırıtış oluşur. Svetlana ve Sasha kendi davetkâr gülümsemeleriyle karşılık verirler. Ancak belediye başkanı bir şeyin farkına varır gibi olunca gülümseme kaybolur.

"Hiçbir şey beni daha fazla memnun edemezdi," diyor. "Ama... görev çağırıyor." Konuşma yapmak için mükemmel bir yer olan, odanın merdivenlerinin tepesindeki platformu işaret ediyor. "Katılımcılarla paylaşmam gereken birkaç önemli konu var - belediye başkanı meseleleri, anlıyorsunuz ya."

Gülümsüyorum. "Doğal olarak. Bu durumda, dördümüz akşamın ilerleyen saatlerinde yeniden bir araya gelmeli, hatta belki Vasileostrovsky meselesini daha ayrıntılı bir şekilde tartışmalıyız."

"Hiçbir şey beni daha fazla memnun edemez," diye onaylıyor Svetlana.

Belediye başkanının gözleri kadınlara kayıyor, yüzünde zorlukla dizginlenen bir sersemlik oluşuyor, sanki bir şehri yönetmek sevgililerimi biraz daha yakından tanıma şansıyla kıyaslanamazmış gibi.

"Bu yapılabilir, Roman. Sonra görüşürüz, tamam mı?"

"Kesinlikle."

Arkadaşımdan ayrılıp kadına doğru ilerliyorum. Yumuşak kemanın sesi yükseliyor, yaklaşan dans için mükemmel bir senfoni. Ona, duyularımı büyüleyen büyüleyici yaratığa yaklaşıyorum. Bakışları büyük pencereye odaklanmış, silueti dışarıdaki parlak şehir ışıklarına karşı çerçevelenmiş.

"St. Petersburg oldukça güzel, değil mi?"

Bakışlarını bana çeviriyor, o karanlık, sarhoş edici gözler pencereye geri dönmeden önce bir an daha üzerimde kalıyor. "Evet. Sanırım."

Pekala. Pek konuşkan biri değilim. Bu beni daha önce hiç caydırmamıştı. Bazı kadınların duvarları diğerlerinden daha kalındır. Yine de, bu sadece bir yontma meselesi. Ben konuşmaya hazırlanırken, orkestradan Çaykovski'nin açılış tınıları yükseliyor. Parçayı tanıyarak gülümsedim.

Boğazımı temizliyorum. "Sizin gibi güzel bir kadının *Çiçeklerin Valsi* dansını kaçırmamasından daha büyük bir trajedi düşünemiyorum."

"Çok güzel bir şarkı, evet." İşte - bu da bir şeydi.

"Bu dansı bana lütfeder misiniz?" Elimizi uzatıyorum, sesim yudumladığım yıllanmış viski kadar yumuşak.

Gözleri benimkilerle buluşuyor, bir an tereddüt ediyor. Sanki kafasındaki dişliler dönüyor, teklifimi kabul etmenin artılarını ve eksilerini tartıyormuş gibi görünüyor.

"Evet. Güzel."

Elimi tutuyor ve etkisi sarhoş edici olmanın ötesinde. Soğukkanlılığımı korumak ve rahatsız olmamış gibi görünmek için her zamankinden çok daha fazla çaba sarf etmem gerekiyor. Bu kadın... kim o?

Dans pistine doğru yürürken, parmakları hafifçe titrerken kendimi tanıtıyorum. "Roman Nicolaevich."

İsmimi duyunca yüzünün rengi soluyor, iri gözlerinde şaşkınlık ve... korku karışımı bir ifade beliriyor. Belki ışıktan, belki de soyadıma eşlik eden ünden - gerçi St. Petersburg'da bu pek olası değil.

"Bir sorun mu var?" Endişemi tamamen gizleyemeyerek soruyorum.

"Hayır... Hiçbir şey," diye kekeliyor, soğukkanlılığını yeniden kazanarak,

"Bir şey duydum.

Bay Nicolaevich."

"Umarım sadece iyi kısımlarıdır," diye kıkırdıyorum ve onu nazik bir vals yapmaya yönlendiriyorum, bedenlerimiz senkronize bir şekilde müziğin ritmine göre hareket ediyor.

Dans başlasın.

OceanofPDF.com

CHAPTER 2

OceanofPDF.com

VALENTINA

HElini kalçamın kıvrımına koyuyor. Kırmamak için kendimi zor tutuyorum.

Böyle bir şeyi bir erkeğe ilk kez yapmıyordum. "Peki ya sen?" Kendine güveni, gülümsemesi ve cazibesi vardı.

"Galina Ivanova." Ona sahte bir isim veriyorum, hafızasından silinmesini umduğum kadar yaygın bir isim.

Ancak gerçek adım zihnimde yankılanıyor. Valentina Korochova, bir Çeçen çetesinin liderinin kız kardeşi ve St. Petersburg'un yeraltı hayaletiyim. Ancak bu gece, çoğu insanın aylık maaşından daha pahalı bir elbise giymiş, susturuculu bir tabancanın diğer ucunda olmasını tercih edeceğim bir adama çok yakın duran bir kadıyım.

"Roman Nicolaevich." Sesi cam kırıklarıyla süslenmiş bal gibi. İçinde yaşadığım karanlık dünyada kötü şöhretli olan adı, içimde bir ateşi tutuşturuyor. Nicolaevich. Bu isim rüyalarımın musallat oldu ve kâbuslarımı körükledi. Nişanlımın kaybolmasından sorumlu olan adamın adı. Düşmanın adı.

Galanın ışıkları Roman'ın etrafında tehlikeli bir hale oluşturarak dudaklarının kenarındaki kendinden emin gülümsemeyi aydınlatıyor. Açıkça bulaşıcı olan bir çekicilik yayıyor, sizi içine çeken bir karizma, maskenin arkasındaki tehdide karşı sizi kör ediyor. Ama *ben* ateşe çekilen pervane değilim - alev benim.

Roman Nicolaevich, en azından fiziksel olarak, günümüzün Cary Grant'ından başka bir şey değil. Boyu 1.80'in üzerinde ve rahat bir özgüven havası yayıyor. Mürekkep siyahı saçları, onu sadece daha yakışıklı gösteren dikkatsiz bir rahatlıkla şekillendirilmiştir. Yeşil gözlerinde şeytani bir

Hem geçmişimin acısı hem de cazibesinin inkar edilemez çekiciliğiyle midemi çalkalayan bir pırıltı.

Dans ederken, onun varlığının aşırı farkındayım. Eli sırtımda sıcacık, dokunuşu sert ama nazik. Eski Hollywood gülümsemesi büyüleyici, kesinlikle birçok kadını kazanmış türden bir gülümseme. Ama benim için bu gülümseme, temsil ettiği adamın, parçası olduğu ailenin acımasız bir hatırlatıcısı.

Kıyafeti tam bir şıklık timsali - özel dikim, siyah, üç parçalı smokin ona tam oturuyor, geniş omuzlarını ve ince belini belirginleştiriyor. Papyonu klasik bir dokunuş ve genel karizmatik kişiliğine katkıda bulunuyor.

Kızgınlığıma rağmen itiraf etmeliyim ki, Roman Nicolaevich görülmeye değer, cazibe ve gücün tehlikeli bir karışımı. O bir muamma, hem büyüleyici hem de sinir bozucu. Ama çekici tavrının altında, kuzu postuna bürünmüş bir kurt olduğunu biliyorum, sevdiğim adamı benden alan bir kurt.

Eli belimde aşağı kayıyor, beni daha yakına çekiyor. Gözlerinde alaycı bir parıltı var, avıyla oynayan bir yırtıcı hayvan gibi - ya da o öyle sanıyor.

"Söylemeliyim ki Galina, rüya gibi dans ediyorsun," diye mırıldanıyor Roman, sesi Çaykovski'nin zarif tınıları üzerinde zar zor yükseliyor.

"Bana öyle söylendi," diye cevap veriyorum soğukkanlılıkla, hesaplanmış bir mesafeyi koruyarak. "Ve bu gece nefes kesici derecede güzel görünüyorsun," diye devam ediyor, gözleri Vücudumu saran elbisemin içinde içiyordum. "Yıldızları kışkandıracak bir manzara."

Dudaklarımdan içi boş bir kahkaha kaçıyor. "Bu yeni bir şey. Dans partnerlerine hep böyle şiirler mi söylersin?"

Sırıltısı genişliyor. "Sadece ona ilham verenlere," diye cevap veriyor yumuşak bir şekilde, bir ritmi bile kaçırmadan.

Kendime rağmen, onun ipeksi cazibesine hayranım. Bratva's Closer olarak tanınmasına şaşmamalı. Tecrübeli bir müzakerecinin bile bocalamasına neden olabilecek kelimelerle bir yolu var.

"Peki ya sana," diyorum konuyu değiştirerek, "daha fazlası olduğumu söylesem?"

Yüzünden bir merak gölgesi geçiyor. "Altında ne yattığını keşfetmek için sabırsızlanıyorum diyebilirim."

Sözlerinin ağırlığı aramızda asılı duruyor. Keşke ateşle oynadığını bilseydi.

"Dikkatli ol Roman," diye uyarıyorum, dudaklarımda nazlı bir gülümseme beliriyor. "Bazı bulmacaların çözülmeden kalması daha iyidir."

Kıkırdıyor, belimi sıkıca kavlıyor. "Bunun neresi eğlenceli, Galina? Ne de olsa kovalamacanın heyecanı zaferi çok tatlı kılıyor."

Mermer zemin üzerinde süzülürken, eli belimde sıkıca, etrafımızdaki dünya bulanıklaşıyor. Renklerin girdabı, kahkahalar, şingırdayan bardaklar -Zihnime kazınan acı gerçeğin yanında her şey sönük kalıyor. Dünyam paramparça olalı beş yıl oldu, Antonov-Nicolaevich Bratva mutluluğumu elimden alalı beş yıl oldu. Ve işte buradayım, şeytanın ta kendisiyle dans ediyorum.

Ancak dansımızda korkulması gereken kişi benim.

Hayalet olarak bilinirim, ruhani bir varlığım olduğu için değil, gölgelerin içinde kaybolma, operasyonumuzun pisliğini iz bırakmadan temizleme yeteneğim olduğu için. Öldürmelerim bir güzellik abidesidir, hızlı ve sessizdir, hassasiyetleri devamıza olan sarsılmaz bağlılığımın bir ifadesidir. Alınan her can, temizlenen her suç mahalli, sevdiğim adamın, Nicolaeviches'in benden aldığı adamın intikamını almak için atılan bir adımdır.

"Dans hoşunuza gitti mi, Bayan Ivanova?" Roman'ın sorusu beni acı dolu hayallerimden geri çekiyor. Avizelerin ışıltısında parlayan gözleri, görmezden gelinmesi zor bir yoğunluğa sahip.

"Son derece, Bay Nikolayeviç," diye dişlerimin arasından yalan söylüyorum. Sırıışı genişliyor, varlığının yarattığı fırtınadan habersiz. O sıırıışı yüzünden silmeyi ne çok isterdim.

Dans bitiyor ama benim görevim bitmiyor. Roman Nicolaevich şehrimde görkemli bir giriş yaptı, ipleri elinde tutabileceğini, oyuncularını kontrol edebileceğini düşünüyor. Asıl oyunun daha yeni başladığını bilmiyordu. Hayaletle dans ediyor ve bunu fark ettiğinde çok geç olacak.

Ölüm dansına yabancı değilim. Her adım ölçülür, her nefes hesaplanır. Benim işimde hassasiyet çok önemlidir ve hatalar ölümcüldür. Bu gece, Roman Nicolaevich ile değil ama ölümün kendisiyle yeni bir dansın koreografisini yaptım. Bir müzenin zemininde değil, bir şampanya flütünün sınırları içinde gerçekleştirilen çok daha samimi ve ölümcül bir dans.

Biz dönerken, dikkatim başka yöne kayıyor. Odanın diğer ucunda, Belediye Başkanı Yeltsin kürsüye çıkıyor, şampanya kadehi çoktan yarıya kadar içilmiş, müze ışıkları altında parıldıyor. Bardağın görüntüsü beni karanlık bir memnuniyetle dolduruyor, planımın çoktan başladığını biliyorum.

Gecenin erken saatlerinde belediye başkanının içkisine özel bir madde katmıştım, sessiz ve hızlı bir zehir, soğuk ve cansız bir beden dışında hiçbir iz bırakmıyordu.

Belediye başkanı, operasyonlarımızı ciddi şekilde engelleyebilecek bir suçla mücadele politikası geçirmeye yaklaşıyordu. Sırtına bir hedef tahtası çizmişti ve bu gece nişancı bendim.

Emri kardeşim Vladimir vermişti. Belediye Başkanı Petersburg'u kontrol etme yolumuzda bir engel ve onu ortadan kaldırmamız gerekiyor, tıpkı sayısız diğerlerini ortadan kaldırdığımız gibi. Soğuk bir gerçek ama dünyamızda gerekli bir gerçek. Çeçen çetesi her zaman yüksek riskli bir oyun oynamıştır ve bu gece de bir istisna değildi.

Alkış sesleri beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. Roman'ın belimdeki tutuşu sıkılaşıyor, artık onun da odağı belediye başkanında, aramıza yerleştirdiğim saatli bombadan habersiz. Belediye Başkanı Yeltsin konuşmasına başlarken salon sessizleşiyor, müzik yumuşak bir mırıltıya dönüşüyor.

"Bayanlar ve baylar, saygıdeğer konuklar," diye söze başladı, "Sanatın, kültürün ve en önemlisi sevgili şehrimizin kutlandığı bu hayırlı gecede bana katıldığınız için teşekkür ederim. Bugün burada, bizi birbirimizden ayırmak ve St. Petersburg'un meşhur güzelliğine gölge düşürmek isteyen güçlere karşı birleşmiş olarak duruyoruz."

Gözlerim düşünceli bir ifade takınan Roman'a kayıyor, bakışları belediye başkanına kilitlenmiş durumda. "İyi konuşuyor," diyorum, tekrar belediye başkanına bakarak.

Hafifçe kıkırdıyor, "Gerçekten de öyle. Gerçek bir politikacı."

Belediye Başkanı Yeltsin, sesi inançla çınlayarak devam ediyor. "Suç ve yolsuzluğa yer olmayan yeni bir dönemin eşiğindeyiz. Şehrimizin çocuklarının sokaklarda güvenle yürüyebileceği, işletmelerimizin korkusuzca gelişebileceği bir dönem. Şehrimizin başına bela olan yasadışı faaliyetlere karşı elimizi güçlendirecek bir politikayı hayata geçirmenin eşiğindeyiz."

Bir alkış tufanı kopuyor ama Roman'ın dudaklarının yarım bir sırıtişla büküldüğünü fark ediyorum. "Görünüşe göre suç unsurunun hayatını oldukça zorlaştırmayı planlıyor," diye takılıyor, bakışları hâlâ belediye başkanının üzerinde. Ses tonu hafif olsa da, bir parça ciddiyete ihanet ediyor.

Yalanın dudaklarından dökülme kolaylığına hayranlık duyuyorum. Roman suçlular hakkında sanki o dünyadan hiç haberi yokmuş gibi konuşuyor.

Belediye başkanını öksürürken izliyorum, yüzü yavaş yavaş kırmızının ilgili bir tonuna dönüşüyor. Bir yardımcısı içeri girmeye başlıyor, ama belediye başkanı onu elinin tersiyle itiyor. Öksürük geçiyor, belediye başkanı yumruğuyla göğsüne vuruyor, kızarıklık azalıyor. Zehirimin işe yaradığına dair ince bir işaret bu ve içimi bir memnuniyet dalgası kaplıyor. Ancak Roman'ın çıkış planımı engellediğini fark ettiğimde memnuniyetim kısa sürede yerini kızgınlığa bırakıyor.

Gizliliğimi korumak için dans etmeyi kabul ettim, inatçı cazibesinin bu kadar rahatsız edici olacağını tahmin etmemiştim. Yeşil gözlerindeki şeytani pırıltı ve silahsız gülümsemesi onu tehlikeli derecede çekici kılıyor. Nefret etmeme rağmen bir parçam onun karizmasına karşılık vermekten kendini alamıyor.

Konuştuğu her kelime, bana attığı her çapkın bakış, sadece öfkemi körüklüyor. Ailesi dünyanın parçalanmasından, bir zamanlar Iosef'in durduğu yerdeki boşluğun sorumlusu. Kalbimde bir intikam ateşi yanıyor, sadece benim için değil, Iosef için de.

Belediye başkanının konuşması iyimser bir notla sona eriyor, ancak alkışlar, intikamla geri dönen inatçı öksürüğü tarafından boğuluyor. Roman'ın eli belimden kayıyor ve ben de bunu temiz bir çıkış yapmak için işaret olarak alıyorum.

Gülümsemeye zorlayarak ona dönüyorum. "Gerçekten gitmeliyim Roman. Benim için bir zevkti."

Bakışları bana dönüyor, gözlerinde okunamayan bir ifade var. "Henüz erken Galina," diyor, sesi bal gibi yumuşak. "Akşam yemeğinde sana eşlik etmeme izin ver."

Kalbim kaburgalarımı çarpıyor ve bu, çekici bir adam tarafından çıkma teklif edildiğinde beklenebilecek bir şekilde değil. Hemen gitmeliyim ama şüphe uyandırma riskini göze alamam.

"Roman, ben-" Bir bahane bulmaya çalışarak söze başlıyorum ama sözümü kesiyor. "Lütfen, Galina," diye ısrar ediyor, ses tonunda bir içtenlik var. "İzin ver akşamınız biraz daha unutulmaz olsun."

Acı bir kahrı bastırıyorum. Keşke bu gecenin şimdiden ne kadar unutulmaz olduğunu bilseydi. Belediye başkanının soğukkanlılığını korumak için mücadele ettiği kürsüye dönüp bakıyorum. Zaman ilerliyor ve Roman Nicolaevich hesaba katmadığım bir engel.

"O iyi mi?" diye soruyor yanımdaki bir adam, sesinde biraz endişe var.

Belediye Başkanı Yeltsin aniden boğazını sıkar, nefese kalır, yüzü kan gibi kızarır. Vücudu kasılır, gözleri dehşetten büyür. Yere yığılırken etrafında dehşete düşmüş izleyicilerden oluşan bir çember oluşur. Çığlıklar müzenin duvarlarında yankılanıyor ama kaosun üzerinde ölümün sessiz fısıltısını duyabiliyorum.

Kalabalığın dikkatinin fırsat bilerek geri çekiliyorum. Panik içindeki konuklar arasında kaybolmadan önce Roman'a omzumun üzerinden son bir kez bakıyorum. Büyük salondan ayrılırken

Kalbim hızla atıyor, korkudan değil, memnuniyetten. Belediye başkanının son galasını başarıyla düzenledim.

Arabama ulaşıp eve giderken zihnim akşamki olayları tekrarlıyor. Bir yanım rahatlamıştı; belediye başkanı operasyonumuzun önünde bir engeldi ve artık bir tehdit değil. Diğer bir yanım ise bunun çok daha büyük ve kişisel bir savaşın sadece başlangıcı olduğunu biliyor.

Eve geldiğimde beni dört yaşındaki oğlum İlya'nın bakıcısı Lena karşıladı. İlya doğduğundan beri bizimle birlikte, bekar anneliğimin çalkantılı yolculuğunda bana sürekli destek oldu.

"İlya seni özledi tabii ki" diyor Lena, oğlumu uzatırken. İlya, vahşi, kıvrırcık saçları ve babasının masum bakışlarıyla kollarını boynuma doluyor, sıcak sarılışı yıpranmış sinirlerimi yatıştırıyor. Trajik bir şekilde kısa kesilen bir aşk hikâyesinin sonucuydu o. İosef'in hâlâ sahip olduğum tek parçası.

"Seni özledim anne," diyor Lena'nın sözlerini doğrulayarak. Sesi her zamanki gibi inanılmaz tatlı, kulaklarım için en harika müzik.

İlya'nın alnına bir öpücük konduruyorum, babasının bana bakan gözlerini görünce kalbim sızlıyor. "Ben de seni özledim küçük ayıcığım," diyorum ona sarılarak.

Roman Nicolaevich bunun farkında olmayabilir, ama o benim hedefimde. İosef'in intikamını alana kadar, İlya babası için adaleti sağlayana kadar rahat etmeyeceğim. Bu artık sadece işle ilgili değil; intikamla ilgili.

İlya uyuduktan sonra ofisime geçip Vladimir'in numarasını çeviriyorum. Loş oda, gerçekleşmek üzere olan konuşmanın ağırlığıyla ağırlaşıyor. Hat bir, iki kez çalıyor, sonra Vladimir'in hırçın sesi odayı dolduruyor.

"Val," diye yanıtlıyor, dile getirilmemiş bir soru asılı kalıyor.

"Belediye başkanı artık sorun olmayacak," diyorum, sesim sabit. Duraklıyorum, sonra ekliyorum, "Ve başka bir şey daha var. Roman Nicolaevich bu gece oradaydı."

Hattın diğer ucunda ağır bir sessizlik var, sonra kısık bir iç çekiş. "Valentina, ne planlıyorsun?"

Çenemi sıkıyorum, kararlılığım sertleşiyor. "Adalet," diye cevap veriyorum, kelime sessiz odada yankılanıyor. "İosef için."

Vladimir bir süre sessiz kaldıktan sonra nihayet, "Pekâlâ Val. Konuşacağız."

Görüşmeyi sonlandırdığımda, gecenin olaylarının ağırlığı üzerime çöküyor. Bir dans sona erdi, ama bir savaş daha yeni başlıyor.

OceanofPDF.com

CHAPTER 3

OceanofPDF.com

ROMAN

A Kardeşlerimin yüzleri ekrandan bana bakarken keskin bir gerilim odaya yayılıyor. Endişe dolu gözleri ve sabırsızlık, lazer gibi bana odaklanmış durumda.

Andrei'nin sakın ama bir o kadar da sert sesi sessizliği bozuyor. "Roman, ne olduğunu bilmemiz gerek. Belediye başkanı öldü ve sokaktaki söylentilere göre doğal sebeplerden olmamış. Sen de oradaydın. Ne gördün?"

Sandalyemde arkama yaslanıyorum, akşamki olaylar zihnimde yeniden canlanıyor, ama başka bir şey düşüncelerimi çekiştirmeye devam ediyor - çekici Galina Ivanova. Dikkatimi dağıtan şeyi silkeleyip atıyorum ve elimdeki işe yeniden odaklanıyorum.

"Olağandışı bir şey görmedim, Andrey," diye cevap veriyorum, sesim sabit. "Belediye başkanıyla son konuştuğumda gayet iyiydi. Öksürük konuşması sırasında başladı... sonra daha da kötüleşti."

Leo'nun yüzü geriliyor, gözleri daralıyor, harap olmuş gözünün süt grisi her zamankinden daha yoğun. "Bu bir karmaşa Roman. Hata yapma lüksümüz yok. Eğer polis seni suç mahalliyle ilişkilendirebilirse, bu her şeyi çözebilir."

"Farkındayım Leo," diye çıkışıyorum, içimde bir öfke kabarıyor. "Daha önce de işleri hep ben idare ettim. Bunu halledebileceğim konusunda bana güvenin."

Galayı, belediye başkanına bir geminin bordasındaki midye gibi nasıl yapıştığımı düşünüyorum - sevimli bir midye, ama yine de bir tane. Şüphesiz geceye katılan birkaç konuktan fazlası beni fark etmişti.

Andrei elini kaldırarak tartışmanın büyümesini engelliyor. "Sana güveniyoruz Roman, ama şimdi daha dikkatli olmamız gerekiyor. Petersburg'dasın, Moskova'da değil. Orada aynı bağlantılara sahip değiliz."

"Piç kurusu" Damien, sesi hayal kırıklığıyla karışık bir şekilde söze karışıyor. "Belediye başkanının ölümünden kimin sorumlu olduğunu bulun. Eğer oyun oynayan başka bir aileyse, bunu bilmemiz gerek."

Aramızdaki en asabi kişi olan Samuil sonunda konuştu. "Ve dikkatli ol Roman. Eğer birileri belediye başkanını aradan çıkarmak istiyorsa, senin üzerinde de gözleri olabilir."

Sözlerinin ağırlığı üzerime çöküyor, içinde bulunduğum tehlikeli çıkmazı hatırlatıyor. Riskler yüksek ve yanlış bir hareket felakete yol açabilir.

"Ben hallederim," diye onları temin ediyorum, sesim bana Closer olarak ün kazandıran güvenle dolu. "Bunun arkasında kimin olduğunu bulacağım ve St. Petersburg'daki çıkarlarımızın güvende olduğundan emin olacağım."

Bir duraklama, omuzlarıma yüklenen güven ve sorumluluğun sessiz bir kabulü var.

"Güzel," diyor Leo sonunda, sesi sert. "Bizi bilgilendirmeye devam et."

Andrei'nin sert bakışları ekrandan bana doğru yöneliyor. "Roman, sen her zaman tehlikeli sularda yol alabildin ama bu farklı. Bir şeyler ters gidiyor. Daha dikkatli olman gerekiyor."

"Risklerin farkındayım," diye cevap veriyorum, sesime şüphe karışmasına izin vermeden. "Ama belediye başkanının ölümü beni yavaşlatmayacak. Zaten ilerleme kaydediyorum."

"Oh?" Leo'nun ilgisi arttı, önceki kızgınlığı yerini merakı bıraktı. "Ne tür bir ilerleme?"

Dudaklarımda bir gülümseme belirliyor. "Bu gece bazı yerel liderlerle özel bir yeraltı poker oyununda buluşma ayarladım. Bir avuç balina orada olacak ve oltaya getirilmeye hazır olacak. Gevezelik etmek ve dirsek çürütmek için mükemmel bir fırsat."

Damien bir kaşını kaldırır. "Bir poker oyunu mu? Planınız bu mu?"

Şüphesizliğini güvenle karşılıyorum. "Bu bir oyundan daha fazlası, Damien. Büyük kaynakları kontrol eden, güçlü müttefikler olabilecek adamlarla oynayacağım. Şehirdeki en zengin ve nüfuzlu kadın ve erkeklerin çoğu orada olacak."

Samuil düşünceli bir şekilde başını sallıyor. "İşe yarayabilir ama dikkatli ol Roman. Poker bir aldatma oyunudur ve gizli kartlarla oynayan tek kişi sen olmayabilirsin."

Sözlerindeki bilgeliği özümseyerek arkama yaslanıyorum. "Ne yaptığımı biliyorum Samuil. Bu oyunu daha önce oynadım."

"Sen Moskova'da oynadın, orada değil," diye araya giriyor Andrei, sesi kardeşçe bir endişeyle dolu. "St. Petersburg farklı bir canavar kardeşim. Dinamikler, oyuncular, hepsi yeni."

"Uyarın için minnettarım Andrey," diye karşılık veriyorum, sesimde biraz meydan okuma var. "Ama benim Closer olmamın bir sebebi var. Bununla başa çıkabilirim."

Oda ağır bir sessizliğe gömülüyor, her bir kardeş sözlerimi tartıyor, bana duydukları güven durumun belirsizliğine karşı savaşıyor.

Sonunda Leo konuşur, sesi yumuşamıştır. "Yapabileceğini biliyoruz Roman. Sana güveniyoruz. Sadece... dikkatli ol. Herhangi bir yanlış adımı göze alamayız."

Andrei'nin gözleri benimkilerle buluşuyor, aramızda sessiz bir anlaşma geçiyor. "Bizi haberdar et. Eğer bir şeyler dönüyorsa, bilmemiz gerek."

"Yapacağım," diye söz veriyorum, anın ciddiyetini hissederek. "Bu işin dibine ineceğim ve bunu yaparken şehirde imparatorluğumuzu kuracağım. Hiçbir şey beni durduramayacak."

Çağrı sona eriyor ve beni önümdeki zorluklarla yüzleşmeye bırakıyor. Kardeşlerimin uyarıları aklımdan çıkmıyor, üstlenmek üzere olduğum hassas görevi hatırlatıyor. Ama ben hazırım.

Sandalyemden kalkıyorum, kovalamacanın heyecanı nabzımı hızlandırıyor. Belediye başkanının ölümü, gizemli Galina - hepsi çözmeye kararlı olduğum bir bulmacanın parçaları.

Omuzlarımdaki gerginlik fiziksel bir ağırlık gibi hissettiriyor, ama taşımaya alışkın olduğum bir ağırlık. Bu dünya, bu hayat, kalbi zayıf olanlar için değil ve geçici dairem lüks ve pratiklik dengesini yansıtıyor.

Oturma odasındaki süssüz çelik ve cam sehpadan yüksek teknoloji ürünü cihazların bulunduğu minimalist mutfak alanına kadar iç mekanda şık ve modern çizgiler hakimdir. Renk düzeni nötr, siyah, gri ve beyaz tonlarının hakimiyetinde. Burası verimlilik ve konfor için tasarlanmış ancak kişisel dokunuşlardan yoksun bir yer.

Yatak odasına doğru ilerlerken ayak seslerim cilalı beton zeminde yumuşak bir şekilde yankılanıyor. Sadelikte bir zarafet, hesaplanmış bir alçakgönüllülük var. Daire gösterişli olmaktan çok uzak, kasıtlı olarak öyle. Görünüşün hem silah hem de zayıflık olabildiği bir dünyada, zenginlik ve ihtiyat arasındaki çizgide yürümek çok önemli.

Yatak odası da aynı şekilde derli toplu ve şıktır; bembeyaz nevresimlerle döşenmiş kral boy yatak ön plana çıkmaktadır. Tavandan tabana pencereler çarpıcı bir şehir manzarası sunar, ancak ağır perdeler çekilerek mahremiyet sağlanır.

Ama asıl çarpıcı manzara yatağımdaki kadınlar.

Sabah ışığı perdelerin arasından süzülerek yatak odasına hafif bir parıltı yayıyor. Bir önceki gecenin büyüleyici ikilisi Svetlana ve Sasha, ipek çarşaflara sarılmış bir şekilde hâlâ uyuyor. Huzurlu yüzleri dışarıdaki çalkantılı dünyayı yalanlıyor.

Giyinirken pencerenin önünde duruyorum, düşüncelerim elimdeki görevler tarafından tüketiliyor. Belediye başkanının ölümü oyunu değiştirdi ve ben de buna uyum sağlamalıyım.

"Roman?" Svetlana'nın uykulu sesi bana ulaşıyor, daha fazla sıcaklık, daha fazla zevk vaadiyle dolu. Ama görev çağırıyor.

Dönüyorum, gülümsemem içten ama pişmanlıkla karışık. "Hanımlar, korkarım birlikte geçirdiğimiz zaman sona ermek zorunda."

Sasha asıyor, gözleri muziplikle parlıyor. "Bu kadar çabuk mu? Bizi kovuyor musun?"

"Söylediğin kadar sert değil. Ama güne başlamam gerekiyor. Yapmam gereken işler var, önemli işler."

İkisi de oturur, gözlerinde hayal kırıklığı vardır. Ama skoru biliyorlar. Galada bana eşlik etmeyi kabul ettiklerinde kim olduğumu biliyorlardı.

Eğilip her ikisinin de alına yumuşak bir öpücük konduruyorum. "İkiniz de harikaydınız ama benim kurmam gereken bir imparatorluk var." Konuşurken sırtıyorum, elimdeki görevden bahsetmek bile içimde bir heyecan yaratmaya yetiyor.

Svetlana'nın gözleri kısıldı, merakı arttı. "Bir imparatorluk mu?"

Göz kırpıyorum, dudaklarım şakacı bir sırıtışla kıvrılıyor. "Burada, St. Petersburg'da kendime ait küçük bir imparatorluk. Restoranlar, manikür salonları, bana para kazandıracak her şey."

Sasha'nın kahkahası odayı dolduruyor. "Sen komik bir adamsın Roman. Tırnak salonu mu?"

"İyi bir manikürün gücünü asla küçümsemeyin," diye cevap veriyorum, ellerimi kaldırıp onlara sahte bir inceleme yapıyorum. Yanıt olarak gülüyorlar.

Sevgi dolu bir vedayla onları yollarına uğurluyorum ve yakında tekrar arayacağıma söz veriyorum. Ama gerçek şu ki, zihnim çoktan koşturmaya, planlar yapmaya, bağlantılar kurmaya başladı.

Elimin altında neredeyse sınırsız miktarda nakit varken, şehir benim oyun alanım. Stratejimi yeniden düşünmem, Bratva'nın karanlık işlerini gizlemek için meşru bir iş bulmam gerekiyor.

Ceketimi kaptığım gibi Petersburg'un sert sabahına adım atıyorum, görev başındaki bir adam olarak. Şehir fırsatlarla dolu, almak için olgunlaşmış ve ben

hepsini ele geçirmek niyetindeyiz. Bratva'nın erişim alanını genişletecek ve kontrolümüzü sağlamlaştıracak bir imparatorluğun temel taşı olan bir kale kurmanın ilk adımı.

Zilin sesi küçük, yıpranmış çamaşırhaneye girdiğimi haber veriyor. Deterjan ve yumuşatıcı kokuları havayı doldururken, makineler uğuldayarak giysileri temizliğe dönüştürüyor. Mütevazı bir işletme ama amacıma uygun bir potansiyele sahip.

Tezgâhın arkasında yaşlı bir adam başını kaldırıp bana bakıyor, gözlerinde şüphe titreşiyor. Şehrin bu kısmı için biraz fazla ince giyinmişim, varlığım onun gününün tanıdık rutiniyle çelişiyor.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor Rusça, sesi yaşlılıktan çakıllı.

En çekici gülümsememi gösterip bir adım öne çıkıyorum. "Elbette alabilirsiniz. Adım Roman Nicolaevich ve bu işletmeyi satın almak istiyorum."

Gözleri genişliyor, sonra tekrar daralıyor, şaşkınlığın yerini güvensizlik alıyor. "Satılık değil," diye tersliyor, ses tonu kesin.

Tereddüt etmiyorum, kendime güvenim tam. "Her şeyin bir bedeli vardır, dostum. Seninkini söyle."

Başını sallıyor, inatçılığı yıpranmış yüzündeki çizgileri daha da derinleştiriyor. "Anlamıyorsunuz. Burası, bütün bu bölge Çeçenlerin koruması altında. Satmak mümkün değil. Senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan gitmelisin."

Çeçenlerden bahsedilince kulaklarım yanıyor. Petersburg'a geldiğimden beri bu isim planlarımla sınırlarımda fısıldıyordu, karşılaşacağımı bildiğim bir engeldi ama bu kadar erken değil.

Tezgâha yaslanıyorum, yaşlı adamın bakışlarıyla karşılaşıyorum ve daha fazla bilgi edinmeye çalışıyorum. "Öyle mi? Bu Çeçenler de kim oluyor ki sizin gibi çalışkan insanlar üzerinde bu kadar etkili olabiliyorlar?"

Yaşlı adamın gözleri başka yöne kayar, korku içini kaplar. "İşler böyle yürüyor. Bunu değiştiremem, sen de değiştiremezsin."

Sözlerindeki meydan okuma karnımdaki ateşi körüklüyor. Çeçenler şehrin bu kısmını kontrol ettiklerini düşünüyor olabilirler ama daha önce hiç Nicolaevich ile uğraşmamışlardı.

Ayağa kalkıyorum, ses tonum hâlâ dostça ama kararlılıkla karışık. "Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

Çamaşırhaneden çıkarken, yaşlı adamın uyarısı kulaklarımda yankılanırken, zihnim koşuşturuyor. Çeçenler düşündüğümde daha fazla yerleşmişler.

etkisi geniş bir alana yayıldı.

Tedbirli sadece bir önlem değil; bir gerekliliktir.

Oyunun ağırlığının değiştiğini, risklerin arttığını hissedebiliyorum. Bu sadece iş satın almak ve para aklamakla ilgili değil. Bu bir kontrol savaşı, bir irade çatışması.

Bu savaşı kazanmak için akıllı ve stratejik davranmalı, Closer olarak tüm yeteneklerimi kullanmalıyım.

Önümdeki mücadelenin bir sembolü olan çamaşırhaneye dönüp bakıyorum. Çeçenler kartları ellerinde tuttuklarını düşünüyor olabilirler ama bana karşı hiç oynamadılar.

Ben Roman Nicolaevich'im ve adım atmam. Oyun devam ediyor ve kazanmaya niyetliyim.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

CHAPTER 4

OceanofPDF.com

VALENTINA

"Valentina," diye selamlıyor kardeşim, sesinde bir emir kipi var. "İçeri gel."

Vladimir'in ofisi, gereksiz süslemelerden arındırılmış, müstahkem bir odadır. Adamın kendisi geniş omuzlu ve tank gibi yapılı, yüksek bir figür. Gür saçları, keskin çene hattı ve delici mavi gözleri ona otorite ve tehditkâr bir hava veriyor. Sert, boyun eğmez ve liderimiz olarak ünü ondan önce geliyor. Saygı ve korku uyandırıyor ama benim için o hâlâ kardeşim.

Vladimir acımasızlığın vücut bulmuş hali, şiddet ve güçle yontulmuş bir adam. Yüzü sert, kazandığı savaşılarından bahseden yara izleriyle işaretlenmiş, vücudu kas ve sinirden oluşan bir arazi, her zaman bir sonraki dövüşe hazır.

Yine de başını kaldırıp göz göze geldiğimizde, yüz ifadesindeki bir şey yumuşuyor. Bu ince bir değişiklik, normalde buz gibi olan bakışlarına sızan hafif bir sıcaklık. Bu karanlık ve tehlike dolu dünyada Vladimir'in tek yumuşak karnı ailesine olan sevgisi -küçük kız kardeşi ve sevgili yeğeni.

Vladimir'in ailesine duyduğu sevgi onun hem gücü hem de kırılganlığıdır. Güvenin nadir bulunan bir meta olduğu bir dünyada, benim ona güvendiğim gibi onun da bana dolaylı olarak güvendiğini biliyorum. Bu, kan ve sadakatle örülmüş, kırılmaz ve derin bir bağ.

Sarıyoruz ve onu devasa, cilalı masasının üzerine dağılmış bir dizi belgeyi incelerken buluyorum. Ofisi deri ve puro dumanı kokuyor ve atmosferde bir gerginlik var. Roman'ın gelişi haberi dikkatimizi çekti ve Vladimir'in kaşları bilgiyi işlerken derinleşiyor.

"Roman Nikolayeviç," diye homurdanıyor, sesi çakıl kadar sert. "O piç gerçekten de burada."

Daha fazla veri çekerken parmakları sabırsızca klavyeye vuruyor. Kapı çerçevesine yaslanıp ekranı inceliyorum. Nicolaevich Kardeşler Taksi Şirketi buzdağının sadece görünen kısmı. Kontrol ağları çok geniş bir alana yayılıyor ve Moskova'daki itibarları korkutucu. Ama Roman'ın burada tek başına olması göz ardı edemeyeceğimiz bir fırsat.

"Sence ne istiyor?" Sesim sabit ve kontrollü bir şekilde soruyorum.

Vladimir sandalyesinde arkasına yaslandı, kasları iyice gerilmişti. özel takım elbise. "Büyük olasılıkla genişleme. Ve bizim bölgemize karşı koymadan girebileceğini sanıyor."

Dudaklarımdan acı bir kahkaha kaçıyor. "Onu bir sürpriz bekliyor."

Vladimir'in bakışları benimkilere kilitleniyor ve kalbimde hissettiğim ateşin aynısını onun gözlerinde de görüyorum. Antonov-Nicolaevich Bratva bizden çok şey aldı. İosefi, nişanlımı aldılar ve asla iyileşmeyecek bir yara bıraktılar. Şimdi de şehrimizi almak istiyorlar.

"Harekete geçmeliyiz Valentina," diyor Vladimir, sesi soğuk ve hesapçı. "Roman bir tehdit. Onu ortadan kaldırırsak, bir mesaj göndermiş oluruz."

Başımı sallıyorum, kararlılığım pekişiyor. "Onunla ilgileneceğim. Ama plan yapmak, zayıflıklarını bulmak için zamana ihtiyacım olacak."

Vladimir kabul ediyor, yeteneklerime olan güveni sarsılmıyor. "Bu arada, başka bir sorunumuz daha var."

Bana bir dosya uzattı, ben de ayrıntılara göz attım. Belediye başkanının yardımcılarında biri, belediye başkanının hayatına mal olan suçla mücadele politikasını hayata geçirmeye hâlâ kararlı. Bu gece yüksek bahisli bir poker oyununda olacak. Mükemmel bir fırsat.

Vladimir'in gözleriyle karşılaşıyorum, meydan okumayı kabul ediyorum. "Olmuş bilin."

Bana oyun için bir davetiye uzatıyor, bana özel bir güç ve nüfuz çevresine erişim sağlayan nadir bir simge.

"Dikkatli ol Val. Roman'ın varlığı işleri değiştirir. Ne planladığını bilmiyoruz."

"Biliyorum," diye cevap veriyorum, içime şiddetli bir kararlılık yerleşiyor. "Ama o da benim ne planladığımı bilmiyor."

Gece şehrin üzerine kadife bir örtü gibi çöküyor ve hareket vakti geldiğinde kıymetli İlya'mı bir öpücükle bırakarak ve çok geç olmadan döneceğime söz vererek oyuna gidiyorum.

Petersburg'un kentsel dokusuna karışan bir yer; tabelası, adı ve içinde gizlenen yüksek bahisli dünyaya dair hiçbir belirti olmayan eski bir tuğla bina. Şehrin endüstriyel geçmişinin bir kalıntısı olan bu bina, seçkinler için gizli bir oyun alanına dönüştürülmüş.

Ağır demir bir kapıdan içeri giriyorum ve jetonu iri, kaba ellerinden birine tutuşturduktan sonra davetimi kabul eden silahlı muhafızlara başımı sallayarak selam veriyorum. İçerisi, sıradan dış cephesiyle şaşırtıcı bir tezat oluşturuyor; lüks ve çöküş kokuyor. Açıkta duran ahşap kirişlerden sarkan avizeler, en güzel kıyafetlerini giymiş kadın ve erkeklerin şans ve beceri oyunlarına katıldıkları cilalı ahşap masaların üzerine sıcak bir ışık saçıyor.

Gözlerim odayı tarıyor ve sonunda hedefime, merhum belediye başkanının suçla mücadele politikasını hayata geçirmeyi planlayan yardımcısı Dmitry Karpov'a takılıyor. Bir masada oturmuş, bir oyuna dalmış, yüzü konsantrasyon maskesi gibi. İçimi bir kararlılık duygusu kaplıyor; bu gece burada olmamın sebebi o. Görünüşe göre patronunun ölümü onu biraz eğlenmekten vazgeçirmeye yetmemiş. Benim için daha kolay.

Ceketimin iç cebinde gizlenmiş küçük bir şişe taşıyorum. İçindeki sıvı berrak ve gösterişsiz ama cephaneliğimdeki en güçlü araçlardan biri. Zehir, keşiş otu gibi bazı bitkilerde bulunan ölümcül bir madde olan yüksek konsantrasyonda akonitin içeren, özenle hazırlanmış bir kokteyl.

Küçük dozlarda akonitin karıncalanma ve uyuşmaya neden olabilir. Hazırladığım miktarda ise kalpteki elektrik sinyallerini bozarak aritmi, ventriküler fibrilasyon ve nihayetinde kalp durmasına yol açmaya yetiyor. Bu maddenin kullanımı ve uygulanması hassasiyet gerektirir ve etkileri kolayca doğal bir kalp krizi ile karıştırılabilir.

Bu zehir belediye başkanında kullandığımdan farklı. O, histamine karşı bilinen şiddetli alerjisini kullanarak hedefe yönelik bir saldırıydı. Bu zehrin güzelliği, arkasında çok az kanıt bırakması ve fark edilmeden sıvışmamı sağlaması. En önemlisi, ölüm bu gece gerçekleşecek. Ve orta yaşlı bir adamın gece vakti kalp krizinden ölmesinden daha doğal ne olabilir ki?

Elbisem kıvrımlarıma yapışmış, tavrım dengeli ve kendinden emin bir şekilde odanın içinde ilerliyorum. Gözlerim kalabalığı tarıyor ve hedefimi bir kez daha buluyor, Dmitry yaklaşan kaderinden habersiz. Yerinden kalktığında

Masadan kalkıp bir içki daha içmek için bara yöneldiğinde ben de ona doğru ilerliyorum, hareketlerim zarif ve kasıtlı.

Bara yaklaştığımda hedefim çoktan güzel bir kadeh votkanın tadını çıkarıyordu. İçkisine olan ilgisi mükemmel bir fırsat sunuyor ve ben de harekete geçiyorum.

"Affedersiniz," diyorum, ona sürtünürken sakarlık numarası yapıyorum. Parmaklarım cebimden küçük şişeyi ustalıkla çıkarıyor ve berrak sıvıyı bardağına döküyorum. Votka ile kusursuz bir şekilde karıştırıyor.

Dmitry dönüyor, gözleri bir an için açılıyor ve ardından gülümsüyor. "Zararı yok hanımefendi." Gülümsüyor, gözleri tüylerimi diken diken edecek şekilde vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor. "Size bir içki ikram edebilir miyim?"

Gözlerimi onun içkisine çeviriyorum. "Ben de bir votka alayım. Harika," diye karşılık veriyorum ve dudaklarıma muzip bir gülümseme değmesine izin veriyorum. "Görünüşe göre benzer zevklerimiz var."

Bir kaşını kaldırıyor ve daha yakına eğiliyor. "Belki de birden fazla şekilde." Sesi alçak bir mırıltıya dönüşüyor ve gözleri benimkilerde bir an bile uzun süre kalıyor.

Tiksinti dolu bir ürpertiye bastırıyorum ve kendime amacımı hatırlatıyorum. "Belki," diyorum barmenin bana uzattığı bardağı alarak.

Dmitry kadehini benimkiyle tokuşturarak "Yeni tanıdıklara," diye kadeh kaldırıyor. "Kısacık anlara," diye cevap veriyorum, herhangi bir işaret için gözlerini izleyerek tanıma. Hiç yok ve ben bir tatmin heyecanı hissediyorum.

İçkisinden bir yudum alıp tadına bakıyor. Zehirin ölümcül etkisine başlamasını gizli bir zevkle izliyorum. "Bir dahaki sefere kadar," diyor ve arkasını dönmeden önce bana göz kırpmıyor. "Ve bu gece iyi şanslar."

Dmitry için bir dahaki seferin olmayacağını bilerek tatlı tatlı gülümsüyorum. O artık ölü sayılır.

Sanki bir işi daha bitirmiş olmanın zaferini gölgelemek istercesine, gözüme bir şey çarpıyor; yabancılar denizinde tanıdık bir yüz. Roman Nicolaevich. Nefesim kesiliyor, nabzım hızlanıyor. Onun burada ne işi var?

Roman'ı gördüğüm an, bir tanıma sarsıntısı ve daha içgüdüsel bir şey beni vuruyor. Geniş omuzlarını ve zayıf fiziğini öne çıkaran mükemmel dikilmiş bir takım elbise giymiş, sofistike ve erkeksi cazibenin timsali. Siyah saçları mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş ve yeşil gözlerinde neredeyse hipnotize edici bir yaramazlık pırıltısı var.

Ama beni asıl etkileyen gülümsemesi. O Cary Grant sırtışını, tüm cazibesini ve güvenini gösterdiğinde, savunmamın parçalandığını hissediyorum. Sanki içimde bir şimşek çakıyor ve o kadar tahrik oluyorum ki zorlukla düşünebiliyorum

Dümdüz, amım sıkılıyor, külotum ıslanıyor. Gözlerinde bir kıvılcım var, sahip olduğu etkinin farkında olduğunu ve bunu kullanmaktan korkmadığını söyleyen bilmiş bir bakış.

Beni harekete geçiren öfke ve amaca rağmen vücudumun onun varlığına tepki vermesinden nefret ediyorum. Ama Roman Nicolaevich'in cazibesini inkar etmek mümkün değil. Neredeyse çileden çıkaracak kadar yakışıklı, tehlikeli olduğu kadar sarhoş edici bir cazibesi var.

Dudaklarında gülümsemesiyle bana doğru ilerlerken, karşımda sadece bir oyun rakibi olmadığını anlıyorum. Kazanmak için nasıl oynayacağını bilen bir adamla karşı karşıyayım.

Zihnimi odaklanmaya zorlayarak kendimi çelikleştiriyorum, ama Roman'ın o keskin takım elbiseli, çok seksi görünen görüntüsü aklımdan çıkmıyor. Onun yükseldiğini görüyorum, hareketleri yumuşak ve kasıtlı, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Bana doğru ilerliyor. Panik içimde alevleniyor, ama onu bastırıyorum, eğitimim devreye giriyor.

Bununla başa çıkabilirim. Onunla başa çıkabilirim.

Roman karşımdaki koltuğa oturuyor, gülümsemesi kendinden emin, gözleri meydan okumayla dans ediyor.

"Bayan Ivanova," diye mırıldandı, sesi zehirli bir bal gibiydi. "Sizi burada görmek ne güzel."

bir gülümsemeye zorluyorum, içimdeki küçümsemeyi maskeliyorum.

"Mr.

Nicolaevich. Görünüşe göre aynı çevrelerde hareket ediyoruz."

Gözleri kısılıyor, bakışlarında karanlık bir şey titreşiyor. "Gerçekten de öyle. Oynayalım mı?" Elini önümüzde duran poker masasına doğru uzatıyor.

"Yapacağız."

Ben rahatça yerime oturuyorum, diğer konuklar da kendi masalarına doğru ilerliyor. Kartlarımı alıyorum, zihnim yarışıyor. Roman'ın varlığı işleri karıştırdı ama bunun dikkatimi dağıtmasına izin veremem. Yapmam gereken bir iş var.

Gece ilerledikçe ve kartlar dağıtılıp oynandıkça, Roman'ın beni izlediği, incelediği ve bir şeyler aradığı hissinden kurtulamıyorum. Oyun yeni bir boyut kazandı ve sadece poker oynamadığımı biliyorum.

Kaybedecek hiçbir şeyi ve kazanacak her şeyi olan bir adamla tehlikeli bir oyun oynuyorum. Benim gibi, risklerin görüldüğünden daha yüksek olduğunu bilen bir adamla.

Ne pahasına olursa olsun kazanmak isteyen bir adam.

OceanofPDF.com

CHAPTER 5

OceanofPDF.com

S Galina'da bir şey göze çarpıyor ve gitmesine izin vermiyor. Kahverengi saçları yumuşak dalgalar halinde dökülüyor, hem vahşi hem de narin bir yüzü çerçeveleyiyor.

Çikolata gözleri neredeyse sarhoş edici bir derinliğe sahip.

Ama beni asıl büyüleyen vücudu. Kıvrımlı ama inanılmaz derecede formda, vücudu hem güç hem de duygusallık çağrıştıracak şekilde şekillendirilmiş. Yaptığı her hareket bir dans, yaklaşmak, dokunmak, keşfetmek için ince bir davet.

Elbisesinin kesimi kıvrımlarını vurguluyor, hayal gücüne çok az şey bırakacak şekilde formuna yapıyor. Kendimi gerçekten de çok kirli şeyler düşünürken buluyorum. Onu ele geçirme, isteğime boyun eğdirme ve onu daha önce hiç deneyimlemediği şekillerde tatmin etme düşünceleri.

Dudaklarının tadını, teninin benimkine karşı verdiği hissi, onu coşkunun sınırına ve ötesine götürürken çıkardığı iniltilerin sesini hayal ediyorum. Fanteziler çok canlı, arzu neredeyse fiziksel bir sızıya dönüşüyor ve kendimi tutmamı zorluyor.

Hiç tanımadığım bir kadının cazibesine kapılıp bu kadar etkilenmek bana göre değil. Ama Galina karşı koymakta zorlandığım bir cazibe. Kendini taşıma şekli, gözlerindeki ışıltı, adımlarındaki güven - onunla ilgili her şey sahip olmak, fethetmek, tadını çıkarmak isteyen ilkel, baskın yanımı çağırıyor.

Galina'nın güç simsarları, suçlular ve zengin sosyeteyle dolu bir odada bu yüksek bahisli poker oyununda ne işi var?

Kim o?

Galada dans edişini, zeki gözlerinin meydan okumayla parlayışını, gülümsemesinin kıvrımlarının

Sırlar. Zengin bir mirasçı gibi görünüyordu ama duruşundaki bir şey yüzeyin altında daha fazlası olduğunu gösteriyordu.

Şimdi onu izlerken, bir parmak şıklatmasıyla hayat alıp satabilen insanların arasına karışırken, ilgimi çekmeden edemiyorum. Yersiz yurtsuz görünmüyor ama buraya ait de görünmüyor. Zarafeti zorlanmamış, özgüveni sarsılmamış ama yine de hem çekici hem de gizemli bir tehlike hissi yayıyor.

Oyunun gerçek doğasından habersiz, yanlışlıkla bu engerek yuvasına girmiş olabilir mi? Belki de sadece heyecan için buradadır, çıkarları için oynayanlarla dirsek teması kurmak için. Bu akla yatkın, ama içgüdülerim bana onun hikâyesinde daha fazlası olduğunu söylüyor.

Galina'nın gerçekte kim olduğunu ortaya çıkarmak için katmanları soymaya hevesli bir şekilde ona çekildim. Genelde birlikte olduğum kadınlar şeffaftır, niyetleri cam kadar nettir. Galina farklı - zarafetle sarmalanmış bir muamma, varlığı bile görmezden gelemeyeceğim bir meydan okuma.

"Roman," diye yeni tanıdıklarımın biri ve bir anlığına dikkatim dağılıyor. Başımı sallıyorum, aklım hala Galina'da, masadan bir anlığına uzaklaşmış ve şu anda Dmitry olarak tanıdığım bir adamla sohbet ediyor, merhum belediye başkanının bilinen bir yardımcısı. Adam bariz ve beceriksiz bir şekilde Galina'yla flört ediyor ve benim şaşkınlığıma rağmen Galina sanki adamın özensiz numaraları gerçekten işe yarıyormuş gibi gülümseyerek karşılık veriyor.

İçimde bir kıskançlık kıvılcımı tutuşuyor, mantıksız ama ısrarcı. Neden bu kadına bu kadar takmış durumdayım?

Bir anlık dikkat dağınıklığımla üzerimden atarak elimdeki oyuna yeniden odaklanıyorum. Burası duygularımın beni yenmesine izin vereceğim bir yer değil. Petersburg'daki hedeflerimi ilerletecek bir etki ve ittifaklar ağı örmek buradayım. Ama Galina'nın varlığı bir siren çağrısı gibi beni kendisine doğru çekiyor, keşfetmem için beni çağıran gizemler ve zevkler vaat ediyor.

İçkisinden bir yudum alırken gözlerinin odanın öbür ucunda benimkilerle buluşmasını izliyorum. O anda aramızdaki bağ elektrikleniyor, omurgamdan aşağı inen bir yük, hem heyecan verici hem de rahatsız edici bir arzu uyandırıyor.

Dikkatimi tekrar masaya veriyorum, Galina tekrar otururken gözlerim ona sabitleniyor, kartlarını kendinden emin bir şekilde pota atmadan önce elini alıp inceliyor. İyi, çok iyi, zarafet ve duruşuyla el üstüne el kazanıyor. Kendimi hem onun yeteneğine çekilmiş hem de ona meydan okurken buluyorum.

Ama bu oyunda acemi değilim ve onu inceleme fırsatını kullanarak bilerek birkaç tur kaybetmeye karar verdim. Kartlarını nasıl tuttuğunu.

Gözlerinin titremesi, blöf yaparken ya da kazanan bir eli tutarken yüz ifadesindeki ince değişim.

Onu gözlemlerken, onun da aynı şeyi yaptığını fark ediyorum, o derin kahverengi gözler omurgamdan aşağı bir heyecan gönderen bir yoğunlukla beni inceliyor. Aramızdaki hava gerginlikle çatırıyor, kalın ve ağır, söylenmemiş vaatler ve kışkırtmalarla yüklü.

"Bilerek kaybediyorsun," diyor sonunda, sesi bir bıçak kadar keskin ama boğucu bir alt tonla bağlanmış.

"Şimdi öyle miyim?" Arkama yaslanıp ona yavaş ve kasıtlı bir gülümsemeyle cevap veriyorum. "Belki de sadece manzaranın tadını çıkarıyorumdur."

Bir kaşını kaldırıyor, dudakları meydan okuma ve davete eşdeğer bir sırıtışla kıvrılıyor. "Dikkatli olun Bay Nicolaevich. Özgüven sizin sonunuz olabilir."

"Ya da bu benim en değerli varlığım olabilir," diye karşı çıkıyorum, bakışlarını korkusuzca karşılayarak. "Ayrıca, iyi bir meydan okumayı severim."

Gözleri kısılıyor ve beni değerlendirirken zihninde dönen çarkları neredeyse görebiliyorum. "Meydan okumalar tehlikeli olabilir. Bahse girdiğinizden daha fazlasını kaybedebilirsiniz."

Daha da yaklaşıyorum, sesim alçak ve samimi bir tınıya dönüşüyor. "Ya da çok daha değerli bir şey kazanabilirim."

Oynamaya devam ediyoruz, şakalaşmalarımız artıyor, her el hızla kişiselleşen bir savaşta yeni bir muharebe. Galina ve ben birbirimize kenetlendikçe diğer oyuncular arka planda kayboluyor gibi görünüyor, ikisi de bir santim bile vermek istemiyor.

Bahisler yükseliyor ve gerilim de artıyor, ta ki sadece ikimiz kalana kadar, fiş yığınlarımız neredeyse tamamen eşit, gözlerimiz oyunla ilgili olduğu kadar güç ve arzuyla da ilgili şiddetli bir düelloya kilitlenmiş durumda.

Onun sıcaklığını hissedebiliyorum, kararlılığını, kazanma arzusunu hissedebiliyorum. Ama ödül bu kadar cazipken geri adım atacak değilim. O çözmek istediğim bir gizem.

"İyi çalışıyorsun," diye itiraf ediyorum, sesimden hayranlık ve gözlerinin bir anlığına açılmasına neden olan bir şey daha damlıyor.

"Ben de senin için aynısını söyleyebilirim," diye cevap veriyor, sesi soğuk ve kontrollü, ama yine de altta yatan sıcaklığı, saklamak için çok uğraştığı ilgi kıvılcımını duyabiliyorum.

"Mesele iyi oynamak değil." Eğiliyorum, yüzlerimiz sadece birkaç santim uzakta, nefeslerimiz birbirine karışıyor. "Bu akıllı oynamakla ilgili."

"Peki buradaki zekice oyun ne?" diye soruyor, sesi fısıltının biraz üzerinde, gözleri dudaklarımda sabit.

Aradaki mesafeyi kapatıyorum, sesim kulağında yumuşak bir hırıltıya dönüşüyor. "Bunu ben bilirim, sen de öğrenirsin."

Son el dağıtıldı ve oynadıkça aramızdaki çekimin daha da güçlendiğini, daha ısrarcı olduğunu hissedebiliyorum. Bu oyun içinde bir oyun, bir arzu ve tahakküm dansı ve bunun sadece bir başlangıç olduğunu biliyorum.

Artık sadece pot için oynamadığımı fark ettim. İstedğim kişi o, Galina, keskin zekâsı, daha da keskin gülümsemesi ve beni çoktan çözmüş gibi bana bakışıyla.

Bahisleri yükseltmeye hazırım. Masada sadece ikimiz olduğumuzda, hamlemi yapıyorum.

"Bu son eli daha ilginç hale getirmeye ne dersin?" Arkama yaslanıp herhangi bir tereddüt belirtisi var mı diye yüzünü inceleyerek teklif ediyorum.

Merakla ama temkinli bir şekilde kaşını kaldırıyor. "Nasıl daha ilginç?"

"Eğer kazanırsam," diyorum, kelimelerin aklımda yer etmesi için duraksıyorum, "benimle akşam yemeği yiyeceksin. Sadece ikimiz. Oyun yok, hile yok, sadece güzel bir yemek ve birbirimizi daha iyi tanıma şansı."

"Ya kaybedersen?" diye soruyor, teklifi düşünürken gözleri kısılıyor.

"Seni bir daha rahatsız etmeyeceğim. Karşı konulmaz cazibemden kurtulacaksın," diye sırtarak cevap veriyorum, kalbim -şaşırtıcı bir şekilde- göğsümde çarpıyor olsa da havayı hafif tutmaya çalışıyorum.

Uzun bir süre bana bakıyor, gözleri sanki ciddi olup olmadığımı anlamaya çalışıyormuş gibi gözlerimi arıyor. Sonunda öne doğru eğildi, dudakları yavaş, baştan çıkarıcı bir gülümsemeye dönüştü.

"Anlaştık."

Heyecanla karışık bir korku hissediyorum. İkimiz de fiş yığınlarımızı masanın ortasına iterek hepimiz giriyoruz. Hava beklentiyle dolu ve diğer oyuncuların gözlerinin üzerimizde olduğunu hissedebiliyorum ama tek odaklanabildiğim şey o, bana bakışı, gözlerindeki meydan okuma.

Kartlar dağıtılıyor ve tüm oyunumuza damgasını vuran aynı yoğunlukla ellerimizi oynuyoruz. Her birimiz kazanmaya kararlıyız ama ikimiz de gerçek ödülün masadaki para olmadığının farkındayız.

Son kart açıldığında Galina'nın yüzü aydınlanıyor ve çift as ile kazandığını anladığımda midem bulanıyor.

"İyi oynadınız Bay Nikolayeviç," diyor, parasını almak için öne uzanıyor, gözleri zaferle dans ediyor.

"Sen de," diye cevap veriyorum, bir el pokerden daha fazlasını kaybetmiş gibi hissetmeme rağmen gülümsemeye zorlayarak.

Bir an tereddüt ediyor, sonra beni şaşırtarak peçeteye bir şeyler karalıyor ve bana uzatıyor. Bu onun telefon numarası.

"Yine de beni yemeğe çıkarabilirsin," diyor, sesi yumuşak, gözleri sıcak. "Bunu hak ettin."

Kendimi bir milyon dolar gibi hissediyorum, büyük ikramiyeyi kazanmışım gibi. Oyunu kaybetmenin acısı, çok daha cazip bir şey kazandığımı fark ettiğimde kayboluyor.

"Emin misin?" Şansımı zorlamak istemediğim için soruyorum.

"Eminim," diye cevap veriyor, sesi sabit, gözleri benimkilere kilitlenmiş. "Ama sana karşı yumuşak davranmamı bekleme. Akşam yemeği yepyeni bir oyun olacak."

"Başka türlü olmasını istemezdim," diye cevap veriyorum.

"Ve bir şey daha," diyor. "Benim adım Galina değil - Valentina."

Söylediklerine daha anlam veremeden yollarımız ayrılıyor. Onun uzaklaşmasını izlerken, bunun büyük bir şeyin başlangıcı olduğunu hissediyorum, basit bir akşam yemeği randevusunun ötesine geçen bir şeyin.

Galina -ya da Valentina- bana meydan okudu, ilgimi çekti, beni büyüledi ve bu oyunun bizi bir sonraki adımda nereye götüreceğini görmek için sabırsızlanıyorum.

OceanofPDF.com

CHAPTER 6

OceanofPDF.com

VALENTINA

I dudaklarımda memnun bir sırıtışla yüklü nakit tomarını çantama tıktırdım. Zaferin tadı tatlıdır ama Roman Nicolaevich'i yenmenin heyecanı da ayrı bir tat katar. Onun kadar ukala bir adamın kaybetmeye alışık olmadığına şüphe yok.

Onu yemekte öldürmek şiirsel olurdu, değil mi? Yemeğine küçük bir şey katmak, boğulmasını ve kekeleymesini izlemek, sonra da onu lüks bir restoranda ölüme terk ederek çekip gitmek, o ukala sırıtışın yerini tam bir şoktan oluşan ölüm maskesi almış, kafası çorbasının içine gömülmüş bir halde.

Tam çıkışımı yapmak üzereydim, aklım planlar ve olasılıklarla doluydu ki Roman bana yaklaştı, yüzünde büyüleyici bir gülümseme vardı.

"Valentina," diyor, sesinden güven sızıyor. "Yakınlarda harika bir yer biliyorum. Hemen şimdi gidebiliriz."

Gözlerimi kırpttırıyorum, bir an için hazırlıksız yakalanıyorum. Planlarım hala bulanık, şekillenmemiş, ama onun yakınlığı içimde bir sarsıntı yaratıyor, kalbimin tam olarak anlamadığım bir şekilde çarpmasına neden oluyor.

"Şu anda mı?" Kekeliyorum, sesim bu kadar emin çıkmadığı için kendime lanet ediyorum. Ben Hayalet'im; telaşlanmam. Kontrolümü kaybetmem.

"Neden olmasın?" diye omuz silkiyor, gözleri eğlenceyle parlıyor. "Açım ve bana bir yemek borçlusun."

"Ben kazandım, unuttun mu?" Bir kez ayağa kalkarak karşılık veriyorum. "Sana hiçbir şey borçlu değilim."

"Bana numaranı verdin," diye karşı çıkıyor, yakınımaya eğiliyor, nefesi yanağımda ılık. "Bu benimle akşam yemeği yemek istediğin anlamına geliyor."

Cüretkârlığı karşısında bir an afalladım ama koyduğu meydan okuma da ilgimi çekti. Zihnim bir kez daha nihai

Ölüm amacı. Kalbe bir bifttek bıçağı kaba olabilir ama etkili olur.

"Sanırım haklısın," diye cevap veriyorum, ona sıkı bir gülümseme sunarak. "Ama bunun bir yemekten fazlasını alacağın anlamına geldiğini düşünme."

"Aklımın ucundan bile geçmezdi," diye cevap veriyor, sesi şakacı bir alaycılıkla damlıyor.

Sokağın aşığına doğru sessizce ilerliyoruz ve kendimi bu adamın üzerimde yarattığı büyüden dolayı hafif bir şok içinde buluyorum.

Roman'ın seçtiğı restoran yakınlarda, butikler ve sanat galerileriyle çevrili. Dış cephesi abartısız, neredeyse gizli, ama içeri girdiğimizde, zahmetsiz sofistikeliğı beni şaşırtıyor.

İyi bir zevki olduğunu kendime isteksizce itiraf ediyorum. Restoran fazla zorlamadan ık, gösterişli olmadan çekici. Lüks ve konfor arasında mükemmel bir denge kuruyor ve neden burayı seçtiğini anlayabiliyorum.

Masamıza kadar bize eşlik edilirken Roman'ın flört etmek için bir formülü olup olmadığını merak ediyorum. Mükemmel restoranı seçmeyi, doğru şarabı sipariş etmeyi, tüm doğru şeyleri söylemeyi içeren özel bir strateji. Baştan çıkarma konusunda bu kadar hesaplı bir yaklaşıma sahip olmak tam ona göre olurdu diye düşünüyorum.

Ancak her ne kadar ortamı görmezden gelmeye, cazibesini yok saymaya çalışsam da kendimi ondan etkilenmiş buluyorum. Restoranın ambiyansı sihrini konuşturuyor, beni rahatlatıyor, gevşetiyor.

Kendime bir amaç için burada olduğumu hatırlatarak bu düşünceyi silkeliyorum. Roman beni buraya şarap içirmek, yemek yedirmek ve yatağı atmak için getirmiş olabilir ama ben onun hayatına son vermek için buradayım.

Koltuklarımıza yerleşirken, şüphe uyandırmadan onu öldürmenin en iyi yolunu hayal ederek onu ölçüp biçiyorum. Uzun boylu, güçlü, muhtemelen kendini savunabilecek biri ama ben kendime güveniyorum, yetenekliyim ve kararlıyım. Belki bir kavgada kendini koruyabilirdi ama ve kalbine saplanacak bir bıçak en tecrübeli katili bile alaşığı etmeye yeterdi.

"Kadınları etkilemek için her zamanki yerin burası mı?" Roman'a bir kaşımı kaldırarak soruyorum. "İyi prova edilmiş bir rutininiz olduğunu tahmin ediyorum. Eminim yakınlarda müdavimi olduğun bir otel bile vardır."

Sandalyesinde arkasına yaslanırken gözleri muziplikle parlıyor. "Sadece son derece ilgi çekici bulduklarım için."

şakacı bir sırıtışla karşılık veriyor. "Ayrıca, onları etkileyen yer değil Valentina, şirkettir."

Verdiği hızlı yanıt beni şaşırtıyor, şaşkın bir kahkaha atıyorum. Esprisi ve sarsılmaz özgüveni karşısında kendimi gerçekten eğlenirken buluyorum. Küstahlık, prova edilmiş bir çekicilik bekliyordum ama Roman'da büyüleyici bir özgünlük var.

Yanaklarımda şarapla ilgisi olmayan bir sıcaklık hissederek, "O zaman sanırım gururum okşanmalı," diye cevap veriyorum.

"Yapmalısın," diyor, sesi daha yumuşak, bakışları yoğun. "Zamanımı öyle herkesle harcamam." Aklına bir fikir geliyor. "Valentina," diyor, sanki bu ismi deniyormuş gibi. "Ben de *Galina*'nın sana çok uygun olduğunu düşünüyordum."

Ben de alaycı bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. "Bunu kişisel olarak algılama. Zamanında yeterince aşırı ısrarcı erkeklerle uğraştım, sahte bir ismin zararlıları gerçek bir soruna dönüşmeden savuşturmanın en iyi yolu olduğunu gördüm."

"İşte buradayım, gerçek adın biliniyor." Sanki bu imadan zevk alıyormuş gibi gülümsüyor. "Bunu bir zafer olarak kabul ediyorum."

Homurdanıyorum, onun amansız çekiciliği ve kendine güveni karşısında gülümsememi bastırmak için elimden geleni yapıyorum. "Nasıl isterseniz öyle kabul edin, sanırım."

Şarap sipariş ediyor ve şarap geldiğinde, ben onun ölümünü planlarken bile keyifli bir akşam geçiriyoruz. Beni kazandığını düşünüyor olabilir ama kiminle uğraştığından haberi yok. Beni yemeğe götürmüş olabilir ama kontrol bende. Ve gece bittiğinde, Roman Nicolaevich acı bir anıdan başka bir şey olmayacak.

Sohbet şarap kadar kolay akıyor ve kendimi onun esprilerine gülerken buluyorum, cazibesinin manyetik çekimine kapılıyorum. Rahat bir tavır, benimkiyle eşleşen bir zekâsı ve siyasetten popüler kültüre kadar her konuda konuşabilme yeteneği var.

Roman'la akşam yemeği beklediğim gibi değildi. Aslında... eğlenceli. Ve beni en çok korkutan şey de bu.

"Sormam gerek Valentina... Her zaman bu kadar kusursuz görünmeyi nasıl başarıyorsun?" Roman gözlerinde bir parıltıyla alay ediyor. "Sanki bir moda dergisinin kapağından fırlamış gibi görünüyorsun."

Gözlerimi deviriyorum ama bir gülümsemeyi de bastıramıyorum. "Lütfen, yağcılıkla bir yere varamazsın."

"Gerçekten mi? İkinci bir randevu bile mi?" diye karşı çıkıyor, yaklaşıyor, sesi bir oktav düşüyor.

Yeşil gözlerine bakıyorum, kendimi kaybetmeye tehlikeli bir şekilde yakınım. "Kartlarını doğru oynarsan belki," diye karşılık veriyorum, kalp atışlarım hızlanıyor.

"Biliyor musun Valentina, kartlarla aram oldukça iyidir," diyor dudaklarında sarhoş edici bir gülümsemeyle. "Ama sanırım insanları okumakta daha da iyiyim."

"Öyle mi?" İlgisizmiş gibi davranarak soruyorum. "Yanlış hatırlamıyorsam, az önce seni bu oyunda yenmiştim."

Şaşırmış bir kıkırdama. "Touche." Duraksıyor, beni inceliyor, araştırıyor. İlk başta, sıradan bir oyun oynadığını düşünüyorum. Ama baktığı süre uzadıkça, gerçekten bir şey gördüğünü hissetmeye başlıyorum. "Güçlüsün, kendine güveniyorsun, ama orada başka bir şey var, sakladığın bir şey."

Nefesim kesiliyor. İçimi nasıl bu kadar kolay görebiliyor? Belki de bu çok kullanılan bir cümledir. Her iki durumda da, konuyu saptırıyorum. "Belki de bir şeyler saklayan sizsinizdir, Bay Nicolaevich."

Gülümsemesi hiç . "Hepimizin sırları var, değil mi?"

Akşam ilerledikçe, aramızdaki kimya yadsınamaz, ima ve elektriklerle dolu, kelimelerle boğuşmaya devam ediyoruz. Neden burada olduğumu unutmak, kendimi anın içinde kaybetmek neredeyse çok kolay.

Alkol akıyor ve kendimi biraz fazla çakırkeyif, biraz fazla pervasız hissediyorum. Artık çok yakınız, yüzlerimiz birbirinden sadece birkaç santim uzakta. Sonra, şarap kadehimi dudaklarıma götürürken, Roman'ın omzunun üzerinden kalbimi durduran bir şey görüyorum.

Barda duran, profili bana hafifçe dönük bir adam, ölen nişanlım Iosefe esrarengiz bir benzerlik taşıyor. Aynı güçlü çene, aynı koyu, dalgalı saçlar, aynı rahat bir zarafetle kendini tutma şekli.

Elim titriyor ve şarap bardağını yere bırakıyorum, gözlerimi figürden ayıramıyorum. Bu o olamaz. Bu imkansız. Ama benzerlik o kadar çarpıcı, o kadar unutulmaz derecede tanıdık ki boğazımda bir yumru oluşuyor ve tenimde soğuk bir ter patlıyor.

"Valentina?" Roman'ın sesi yaşadığım şoku kırıyor, yüzüne endişe damgasını vuruyor. "İyi misin?" Öne doğru uzanıp elime dokunuyor, teninin elimde yarattığı his beni o ana geri döndürüyor.

Kendimi geçmişimin hayaletinden uzağa bakmaya zorluyorum, sertçe yutkunuyorum, ani telaşla anılarla ve duygularla tehdit ederek savaşıyorum.

beni bunaltıyor. Acı, kayıp, özlem - hepsi bir anda geri geliyor, beni nefessiz ve şaşkın bırakıyor.

"Gitmem gerek," diye kekeliyorum, aniden ayağa kalkıyorum, sandalyem yere sürtünüyor.

Roman bir anda ayağa kalktı, koluma uzandı, yüzünde şaşkınlık ve endişe dolu bir ifade vardı. O adamın bir anlık görüntüsünün bile içimde uyandırdığı duygu yoğunluğunu açıklayamıyorum, ifade edemiyorum.

Beni takip ediyor, bana destek olmak için uzanıyor. "Valentina, ne oldu? Yanlış bir şey mi yaptım?"

Başımı sallıyorum, gözyaşlarım dökülmekle tehdit ediyor. "Hayır Roman, sorun sen değilsin. Sadece gitmem gerekiyor. Şimdi."

Bana bakıyor, gözleri gözlerimi arıyor ama zorlamıyor. Bunun yerine paltomu giymeme yardım ediyor ve bana kapıya kadar eşlik ediyor, eli sırtımın alt kısmında sıcacık. Dokunuşu bana şaşırtıcı bir rahatlık veriyor.

Sokağa çıktığımda yağmur soğuk ve sefil bir şekilde yağıyor. Roman hemen arkamda, endişesi sesinden belli oluyor. "Valentina, lütfen konuş benimle. Orada ne oldu?"

"Hayır, Roman, bu..." Sözümü kesiyorum. İçimde olup bitenleri nasıl açıklayabilirim ki? Yağmur gözyaşlarıma karışıyor ama şimdi yıkılmayı reddediyorum. "Sadece gitmem gerek."

"Ama neden?" Uzanıp nazikçe kolumu tuttu. "Çok iyi vakit geçiriyorduk, değil mi? Bunu düzeltmek için yapabileceğim bir şey varsa, lütfen bana söyle."

Ciddiyeti bunu çok daha zorlaştırıyor. Neden bu kadar sevimli, çekici olmak zorunda? Neden beklediğim canavar olamıyor? Başımı sallayıp uzaklaşıyorum.

"Üzgünüm Roman, açıklayamam. Sadece gitmem gerekiyor."

Bana bakıyor, gözleri şaşkınlıkla ama aynı zamanda anlayışla dolu. Bu, zorlamak için doğru zamanı ve vazgeçmek için doğru zamanı bilen bir adam.

"En azından sana bir taksi çağırma izin ver. İkimiz de araba kullanmamalıyız."

Ben itiraz edemeden telefonda bir taksi ayarlıyor. Araba hızla geldi, yağmur damlaları camları dövüyordu. Kapı açılıyor ve ben binmeye başlıyorum ama Roman'ın kolumdaki eli beni durduruyor.

"Valentina," diyor, sesi nazik. "Seni tekrar göreceğim miyim?"

Samimiyetle dolu gözlerine bakıyorum ve kararlılığım sarsılıyor. Neden ondan uzak duramıyorum? Neden onun dokunuşu için yanıyorum ve

dudaklarının tadını? Arzu ve görev arasında sıkışıp kaldım, kalbim aklımla savaş halinde.

"Numaram sende var," diyorum sonunda, sesim duygu yüklü. "Ara beni."

Gülümsüyor, rahatlamış ve eğiliyor. Dudaklarımız birbirinden sadece birkaç santim uzakta ve nefesini tenimde hissedebiliyorum. Ama kısa kesiyor ve onun yerine dudakları yanağımı iffetli, şefkatli bir öpücükle buluyor. Beklediğimden daha samimi, daha anlamlı ve daha fazlası için içimi sızlatıyor.

"Seni arayacağım," diye söz veriyor, sesi boğuk, gözleri benimkilere kilitlenmiş. "Yakında."

"İyi geceler Roman," diye fısıldıyorum, sesim yağmurun sesinden zar zor duyuluyor.

"İyi geceler Valentina," diye yanıtlıyor ve sesindeki özlemi duyabiliyorum.

Taksi uzaklaşırken dikiz aynasından yağmurun altında tek başına duran Roman'ı izliyorum. Derin bir kafa karışıklığı ve özlem duygusu hissediyorum, düşüncelerim karmakarışık. Görevim, Bratva'ya karşı olan kan davam, her şey şimdi çok daha karmaşık görünüyor. Roman dünyamı alt üst etti ve ben bunu nasıl anlamlandıracağımı bilmiyorum.

Yağmur yağmaya devam ediyor, gözyaşlarımı siliyor ama sorularımı, şüphelerimi ya da aramızdaki inkar edilemez bağı silemiyor. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim ve bu beni korkutuyor. Ama her ne kadar bundan kaçmak istesem de kaçamayacağımı biliyorum. Roman beni derimin altına aldı ve hayatımın bir daha asla eskisi gibi olmayacağı hissinden kurtulamıyorum.

Hâlâ yağmurdan sırlıslam olmuş bir halde evimin sıcaklığına adım atıyorum. İçeri Lena kitabından başını kaldırıyor, içinde bulunduğum durumu görünce endişeleniyor.

"Valentina, sırlıslam olmuşsun! Her şey mi?" diye sorar.

"Ben iyiyim, Lena," diye cevap veriyorum, sesim niyetimden daha keskin. İrkildiğini görüyorum ve hemen ses tonuma pişman oluyorum. "Özür dilerim, sadece uzun bir gece oldu. Ilya ile bu kadar geç saate kadar kaldığın için teşekkür ederim."

"Elbette," diyor, sesi nazik. "Şu anda uyuyor ama seni sevdiğini ve sabah seni görmek için sabırsızlandığını söylememi istedi."

Göğsümde bir sızı hissediyorum, hayatımda en önemli olan kişiyi hatırlattığı için kalbim sızlıyor. "Teşekkür ederim," diyorum usulca ve ona ödeme yapmak için cüzdanıma uzanıyorum. Gecenin kazancından biraz daha ekliyorum.

Lena parayı alırken, "Biraz dinlenmeye ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun," diyor, gözleri hâlâ endişeyle dolu.

" olacağım," diye onu temin ediyorum, gülümsemeye zorlayarak. "İyi geceler, Lena." "İyi geceler."

Onu uğurladıktan sonra, oğlumun odasına gitmeden önce kuru bir şeyler giyiyorum. İçeri baktığımda onu mışıl mışıl uyurken buluyorum, küçük göğsü her nefeste inip kalkıyor. Sevgili oğlum, dünyamın merkezi, küçük ayım. Sessizce içeri giriyorum, battaniyeleri üzerine örtüyorum ve alnına yumuşak bir öpücük konduruyorum.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum, gözyaşlarım yeniden dökülmekle tehdit ediyor.

Odasından çıkarken içimde bir duygu karmaşasının çalkalandığını hissediyorum. Görevim, intikamım, Roman'la olan beklenmedik bağlantım, her şey karmakarışık ve kafa karıştırıcı. Duvara yaslanıyorum, kendimi sabitlemek için derin nefesler alıyorum.

Ben ne yaptım? Ne mi yapıyorum? Roman'ın yaklaşmasına izin verdim, ona karşı bir şeyler hissetmeme izin verdim. Düşmanım olabileceği gerçeğiyle bunu nasıl bağdaştırabilirim? Bu süreçte kendimi kaybetmeden görevimi nasıl yerine getirebilirim?

CHAPTER 7

OceanofPDF.com

ROMAN

L Petersburg şehir merkezinin kalbinde, neredeyse çok kolay olan bir pazarlığın ortasındayım. Bu şık butiğin girişinde dururken, sahibinin şüpheli gözlerini kendinden emin bir sırtıyla karşılıyorum. Cazibem her zaman bir silahtı ve ben onu zahmetsizce kullanıyorum.

"Teklifim geçerli Nadia," diyorum yumuşak bir sesle, sesim cazibeyle dolu. "Yaratıcı kontrol hâlâ sende olacak ve benim desteğimle tasarımların dünyaya yayılabilir."

Başını sallıyor, gözleri benimle kira kontratı arasında gidip geliyor, belli ki kararsız. Tereddüt ettiğini hissedebiliyorum, şüphe içini kemiriyor. Zorlayabileceğimi, baskı uygulayabileceğimi ve muhtemelen şu anda imzalamasını sağlayabileceğimi biliyorum, ama bu benim tarzım değil. Ben yumuşak, hesaplı biriyim. Uzun vadeli oynarım.

"Biliyor musun, Nadia?" Arkama yaslanıyorum, ses tonum rahat, gözlerim onunkilere kilitlenmiş. "Bu civarda bazı işlerim var. Neden biraz zaman ayırıp kira kontratına bakmıyorsun? Adil olduğundan emin olmanı istiyorum. İki saat içinde döneceğim, sorunuz olursa yanıtlarım."

Gözleri hafifçe açılıyor, sabrıma ve ona alan tanıma isteğime şaşıyor. Yüzüne yavaşça bir gülümseme yayılıyor ve omuzlarındaki gerginliğin hafiflediğini görebiliyorum.

"Beklediğim gibi biri değilsiniz Bay Nikolayeviç," diye itiraf ediyor, bana yeni keşfettiği bir saygıyla bakarak.

Ona sayısız iş ortağının ve güzel kadının beğenisini kazanmış büyüleyici sırtışımı gösteriyorum. "Şaşırtmayı hedefliyorum. Ve lütfen bana Roman deyin."

"Pekâlâ Roman," diyor ve elini uzatırken resmiyeti bir kenara bırakıyor.

"Bu karardaki bilgeliği göreceğine inanıyorum."

"Evet... belki de göreceğim."

Butikten çıkarken bir tatmin duygusu hissediyorum. Bunun için yaşıyorum - oyun, kovalamaca, anlaşılanın heyecanı. İnsanları nasıl okuyacağımı, istediğimi alırken ihtiyaç duyduklarını nasıl vereceğimi biliyorum.

Daha da ötesi, bir Bratva'yı reddetmenin mümkün olmadığını biliyor. Ona verdiğim boşluk benim için, kararını mantıklı hale getirmesi için ona zaman tanımak, kendi kararıymış gibi hissetmesini sağlamak için. Döndüğümde, imzalamaya fazlasıyla hevesli olacak.

Cebimdeki telefonum çalışıyor ama şimdilik görmezden geliyorum. Dünya bekleyebilir. Satın almam gereken işlerim, kurmam gereken bir imparatorluk var. Her şey istediğim gibi gidiyor, tıpkı her zaman olduğu gibi.

Bir şey hariç.

Valentina.

Onun anısı peşimi bırakmıyor, üzerimden atamadığım bir melodi gibi. O karanlık, delici gözler, o şımarık ağız ve unutulmaz bir vücut. Zamanında pek çok kadınla tanıştım ama hiçbirisi onun gibi değildi. O çözemediğim bir gizem ve ben onu çözmek, sırlarını keşfetmek istiyorum.

Ama dikkatimi dağıtmasına izin veremem. Buraya gelmemin bir sebebi var ve o da beni yağmurda bırakıp giden bir kadının peşinden gitmek değil. Daha büyük planlarım var.

Yine de kendimi telefonumu çıkarırken buluyorum, ekranda onun numarası görünüyor.

Ne yapıyorum ben?

Hayır, diyorum kendime, başımı sallayarak. Burada kontrol bende. Ama başparmağım arama düğmesinin üzerinde gezinirken, onu tekrar görmenin nasıl bir şey olacağını merak etmekten kendimi alamıyorum.

Yönetecek bir kraliçesi olmayan bir imparatorluk nedir ki? Planlarımın büyük şemasında, belki Valentina dikkat dağıtmaktan daha fazlasıdır. Belki de ihtiyacım olduğunu bilmediğim tek şeydir.

Başımı sallıyorum, hâlâ bu kadının beni bu kadar etkilediğine inanamıyorum. Telefonumu cebime geri sokuyorum ve dikkatimi ilerideki kalabalık caddelere veriyorum.

Petersburg sokakları tarih ve modernliğin bir senfonisi, renk ve ihtişamın nefes kesici bir dansı. Şehir önümde karmaşık bir ağ gibi uzanıyor, süslü katedraller gökyüzüne doğru uzanıyor, altın kubbeleri yumuşak güneş ışığında parlıyor. Köprüler yansıtıcı

Kanallar, hareketli sokaklar yaşamın, sanatın ve müziğin uğultusuyla canlanırken.

Petersburg'un kendine has bir cazibesi vardır. Bu şehrin bir şiirselliği, sizi içine çeken ve bırakmayı reddeden zamansız bir zarafeti var. Her bina, her sokak köşesi bir hikaye anlatır. Zenginlik ve tarihin bir kanıtı olan görkemli Kışlık Saray'dan Hermitage'da yer alan sanatsal hazinelere kadar, şehir hiç bitmeyen bir kültür goblenidir.

Hareketli Nevsky Prospekt'in içinden geçiyorum, adımlarım şehrin ritmini . Sokaklarda şık kafeler sıralanıyor, yerli halkın kahkahalarıyla dolup taşıyor, taze demlenmiş kahvenin kokusu çöküşün ve hırsın kokusuyla karışıyor.

Ama tüm bu güzelliğin ortasında bile aklım Valentina'ya gidiyor.

En son ne zaman bir kadından bu kadar etkilendiğimi hatırlamıyorum. Neredeyse sinir bozucu. Ben bir arzu ve kontrol ustasıyım. Kadınlar benim için şarkı gibidir, o an güzeldirler ama çabucak unutulurlar.

Valentina farklı.

İyi anlaştığımızı düşünmüştüm. Gözlerinin ışıltısı, dudaklarının muzip bir gülümsemeye dönüşmesi, kızarıklığının onu ele vermesi. Flörtöz şakalaşmalar, neredeyse elle tutulur bir kimya. Ona sahip olduğumdan emindim.

Sonra bir şeyler değişti.

Geceyi zihnimde yeniden canlandırıyorum, ipucu arıyorum, kaçırmış olabileceğim bir şey. Söylediğim bir şey miydi? Yoksa onu korkutan neredeyse öpüşmemiz miydi? Keşke her şey farklı olsaydı. Keşke neyin yanlış gittiğini bilseydim.

Valentina bir saplantı haline geldi. Aklımdaki tek kişi o ve onu tekrar görmem gerektiği hissinden kurtulamıyorum.

Şimdilik elimde sadece sorular ve süregelen bir özlem duygusu var. Şehir etrafımda güzel ve davetkâr bir şekilde uzanıyor, ama gördüğüm onun yüzü, duyduğum onun kahkahası.

Hayatımın büyük satranç tahtasında Valentina vezir oldu. Oyunu değiştiren tek taş ve bundan sonra hangi hamleyi yapacağını görmek için sabırsızlanıyorum.

Şık ve hareketli kahve dükkânına adım attığımda, taze çekilmiş çekirdeklerin kokusu ve sohbetin uğultusu havayı dolduruyor. Binanın kira sözleşmesini imzalamak üzereydim ve böylece büyüyen imparatorluğuma başarılı bir girişim daha eklemiş oldum. Yaklaşan başarının aroması neredeyse kahvenin kendisi kadar sarhoş edici. Neredeyse.

Muzaffer düşüncelerim bir çocuğun ağlama sesiyle bölünüyor ve içgüdüsel olarak kulaklarım dikiliyor. Kalbimi sızlatan bir inilti, içimin derinliklerinde yankılanan kayıp, korkmuş bir ses. Çocuklara karşı her zaman olmuştur; amca olmak insana bunu yaptırıyor.

Ağlamanın kaynağını bulmak için etrafıma bakındım ve tezgahın dondurma bölümünün yanında duran, kızarmış yanaklarından yaşlar süzülen küçük bir çocuk buldum. Etrafımızda düzinelerce insan var ve kayıtsız kalabalığın arasında kaybolmuş ve tek başına duran çocuğun görüntüsü içimde bir şeyleri harekete geçiriyor. Beş yaşından fazla olamaz, geniş kahverengi gözleri korku ve şaşkınlıkla dolu. Bu manzara karşısında kalbim acıyor.

"Hey, dostum," diyorum, yanına yaklaşıp onun seviyesine inerek, "sorun nedir?"

Çocuk burnunu çekiyor, gözyaşlarını elinin tersiyle siliyor. "Kayboldum," diye kekeliyor, sesi kırılıyor. "Dondurmayı gördüm ve biraz istedim ama şimdi annemi bulamıyorum."

Sözleri karnıma bir yumruk gibi indi, gözlerindeki acıyı görmezden gelmek imkânsızdı. "Hey, her şey girecek," diye onu temin ediyorum, saçlarını karıştırmak için. "Benim adım Roman. Seninki ne?"

"İlyä," diye yanıtlıyor, sesi titreyerek.

"Peki, İlyä," diyorum ona güven verici bir gülümsemeyle, "anneni birlikte bulmaya ne dersin? Kulağa bir plan gibi geliyor mu?"

Tereddütle başını sallıyor, onu kucağıma alıp sıkıca kollarımın arasına sıkıştırdığımda gözleri açılıyor. Görevdeki bir dedektif gibi davranarak aptal bir surat yapıyorum ve o da kıkırdıyor, sesi kulaklarıma müzik gibi geliyor.

"Şimdi Dedektif İlyä, kayıp anneni bulmak için her yeri, her yeri, her yeri aramalıyız. Bu maceraya hazır mısın?"

Tekrar kıkırdıyor, gözyaşlarını unutmuş, hevesle başını sallıyor. "Hazır, Dedektif Roman!"

"Mükemmel!" İlyä'nın minik eli gömleğimi kavarken kafeye doğru ilerliyorum. "Şimdi, bakalım. Eğer kayıp bir anne olsaydım, nerede olurdu?"

Kalabalık kafenin geçiyoruz, ben şaka üstüne şaka, aptal surat üstüne aptal surat yaparken İlyä'nın bulaşıcı kahkahası kulaklarımda çınlıyor. Gözlerindeki rahatlamayı, yavaş yavaş oluşan güveni görebiliyorum ve kendi kendime onu annesine kavuşturmak için ne gerekiyorsa yapacağıma söz veriyorum.

İlyä kalçama güvenli bir şekilde tünemişken, ortak maceramızı tam bir keşif gezisine dönüştürerek sokağa çıkıyoruz. Biz bir takımız,

bir dedektif ikilisinin peşinde ve her anından keyif almaktan kendimi alamıyorum. Bu çocukta kendimi bir kahraman gibi hissetmemi sağlayan saf ve gerçek bir şeyler var.

Çevredeki blokları kontrol , İlya'nın gözleri kayıp annesinden bir iz ararken heyecandan irileşiyor. Ancak çok uzağa bakmamıza gerek kalmadan, kalabalığın gürültüsü arasından yükselen çılgınca bir ses duyuyorum ve içimde bir şok dalgası yayılıyor.

"İlya? İlya!"

Sesi tanıyorum, hayallerime musallat olan ve arzularımı körükleyen bir ses. Bu durumda duymayı hiç beklemediğim bir ses.

Döndüm ve işte oradaydı. Onu içime çekerken hava neredeyse kesiliyor. Rahat giyinmiş, kahverengi saçlarını arkaya toplamış, vücudu bir kot pantolon ve bir sweatshirt ile kaplı. Ama en sıradan giysiler içinde bile nefes kesici.

Çocuğunu kucağıma aldığımı görünce gözleri açılıyor ve bir an için ikimiz de donup kalıyoruz, göz göze geldiğimizde etrafımızdaki dünya kayboluyor. İfadesinde bir şok ve inançsızlık var ama aynı zamanda başka bir şey, tam olarak ne olduğunu anlayamadığım daha derin bir şey de var.

"Roman?" diye kekeliyor, öne doğru bir adım atarken sesi titriyor. "Burada ne yapıyorsun?"

"Anne!" İlya'nın heyecanlı çılgılığı beni kendimden geçiriyor ve onu yere bırakıp Valentina'nın kollarına koşmasını izliyorum.

"Ah, benim küçük ayıcığım!" Ona sıkıca sarılıyor, bana bakarken gözleri yaşıyor. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyor, sesi minnettarlıkla dolu.

"Onu kafede buldum," demeyi başarıyorum, her zamanki ukala çekiciliğim anın yoğunluğu tarafından bir anlığına bastırılıyor. "Dondurma arıyordu."

Gülümsüyor, kalbimin göğsümde taklalar atmasına neden olan içten, yürek ısıtan bir gülümseme. "Benim İlya'ya benziyor," diyor usulca, saçlarını karıştırarak.

Orada duruyoruz, aramızdaki bağ hissediliyor, hava hem heyecan verici hem de korkutucu bir gerilimle yüklü.

Valentina'nın gözleri endişeyle dolu, İlya'ya sımsıkı sarılmış, bir an için başını çevirdiğini ve aniden küçük oğlunun kaybolduğunu anlatıyor. Sesindeki panik hâlâ belirgin, bir annenin en büyük korkusu gerçek oluyor.

"Sana ne kadar teşekkür etsem az Roman," diyor, sözleri içten ve içimde yankılanan derin bir minnettarlıkla dolu. "Ne kadar korktuğumu tahmin bile edemezsin."

Omuz silkiyorum, sırtışım yüzüme geri dönüyor. "Her düzgün adamın yapacağı şey budur. Ayrıca, İlya ve benim harika bir dedektif ekibi oluşturduğumuzu düşünüyorum."

Gülüşi hayatımın sonuna kadar dinleyebileceğim bir melodi. Aramızdaki güçlü ve gerçek bağ giderek büyüyor ve ona karşı hissettiğim çekimi görmezden gelemiyorum.

"Biraz dondurmaya ne dersin, İlya?" Gözlerim muziplikle parlayarak öneriyorum. "Sanırım bunu hak ettik."

İlya'nın yüzü aydınlanıyor, heyecanı bulaşıcı. "Dondurma! Evet, lütfen!"

Valentina oğlunun hevesli yüzünden benimkine bakıyor, dudaklarında yumuşak bir gülümseme oynuyor. İçsel bir savaş veriyor gibi görünüyor, ama sonunda hayır demeyi kendine yediremiyor.

"Tamam, dondurma o zaman," diye kabul ediyor, gözleri içimde hoş bir sarsıntı yaratan bir sıcaklıkla parlıyor.

Kafeye geri döndüğümüzde Valentina'nın oğluyla belli belirsiz aşına olduğum ama tam olarak tanımadığım bir dilde konuştuğunu fark ediyorum. Çeçence olabilir mi? O anın neşesine kapılıp şimdilik hiçbir şey düşünmüyorum.

Onları izliyorum, anne ve oğlu, bir sevgi ve birlik tablosu ve içimde bir şeyler kıpırdıyor. Bir özlem, daha derin bir şey için bir arzu, sadece çekiciliğin ötesine geçen bir şey.

Bu artık sadece bir oyun değil, sadece bir fetih ya da geçici bir tutku değil. Valentina içimde derin bir şeye dokundu, gerçek ve ham bir şeye.

Ve bu her neyse, beni korkutuyor.

CHAPTER 8

OceanofPDF.com

VALENTINA

I Nişanlımın ölümüyle bağlantılı olduğundan neredeyse emin olduğum Roman Nikolayeviç'in Çocuğumu böyle şefkatli bir şekilde.

Evrenin acımasız bir mizah anlayışı var.

Ilya'nın dondurma istediğinden bahsettiği andan, Roman'ın boynuna yüzünü gömdüğü, kahkahaların paylaşıldığı ve hikayelerin değiş tokuş edildiği ana kadar, sanki alternatif bir gerçeklikteymişim gibi hissettim. Etraflarındaki hava, Roman'ın yapabileceğini hayal bile etmediğim nazık bir karizma ile doluydu.

Kalbim, ruhum, her şeyim olan Ilya'yı Roman'la birlikte görmek bir duygu ikilemi yaratıyor. Bir yandan içimdeki koruyucu anne kıpır kıpır. Bu adam oğlumun bir babası olmamasının nedeni olabilir, ama yine de burada, oğlumu sanki onun için dünyalara bedelmiş gibi kucaklıyor.

Ama bir de diğer, daha yumuşak, daha tehlikeli yanımda var - onları birlikte görünce eriyen yanımda, daha basit bir hayat, bir eş, Ilya'ya Roman'ın şu anda sergilediği nezaketle davranacak biri için özlemle sızlayan yanımda.

Petersburg sokaklarında yürürken, serin esinti ara sıra yanımdan geçerken, Roman'ın ara sıra İlya'nın kulağına bir şeyler fısıldamasını ya da çocuğun başını omzunda daha rahat bir pozisyona getirmesini izliyorum. Oğlumun yumuşak horultuları bizim yumuşak ayak seslerimizle yarışan tek ses.

"Ilya'nın uzun zamandır bu kadar huzurlu uyuduğunu görmemiştim," diye mırıldanıyorum, itiraf beni şaşırtıyor.

Roman bana bakıyor, dudaklarında şakacı bir gülümseme oynuyor. "Belki de doğal olanı gördüğünde anlıyordur."

Gözlerimi devirmemek mümkün değil ama küçük bir kıkırdama kaçıyor. "Kendini fazla beğenme Roman. O da bir keresinde bir patates çuvalının üzerinde uyuyakalmıştı."

Derin kahkahası, zengin ve içten, sessiz öğleden sonra yankılanıyor. "Kesinlikle daha kötülerıyla karşılaştırdım."

Eğlenceli şakalaşmalar bir rahatlama, içimde kopan duygusal fırtınaya karşı bir sis perdesi. Ama bu fırtınanın ortasında bile bir şey açık: Roman'ın inkar edilemez bir cazibesi var.

Apartmanıma yaklaşıırken yeni bir belirsizlik dalgası hissediyorum. Bu kadar büyük bir güce ve gizeme sahip olan bu adamın nerede yaşadığını bilmesine izin vermeli miyim? Ama Ilya'ya bakıyorum, o kadar rahat uyuyor ki, onu uyandırma düşüncesi bir suç gibi geliyor.

Roman tereddüt ettiğimi anlamış gibi görünüyor. "Eğer rahatsız oluyorsan, sen Ilya'yı içeri götürürken ben dışarıda bekleyebilirim."

"Hayır, sorun değil," diye iç geçiriyorum. Ne de olsa Roman bu. Nerede yaşadığını öğrenmek istiyorsa, muhtemelen zaten biliyordur. "Ama sadece koridor."

Belirlediğim sınırı anlayarak başını sallıyor.

Asansör yolculuğu sessiz, sadece Ilya'nın yumuşak nefes alışıyla noktalanıyor. Benim katıma ulaştığımızda, Roman Ilya'yı nazıkçe bana uzatıyor, aralarındaki kısa süreli bağ kopuyor.

"Teşekkür ederim Roman," diye fısıldıyorum, sesim titriyor, günün ağırlığı üzerime çöküyor.

Yoğun gözleri benimkilere kilitleniyor, arıyor, hep arıyor. "Benim için zevkti, Valentina."

Kapıyı açıyorum ve Ilya'yı yavaşça kanepeye yatırıp üzerine hafif bir battaniye çekiyorum. Roman kapı aralığından, gözlerinde onun boyundaki bir adam için alışılmadık bir yumuşaklıkla hareketi izliyor.

"Seni gerçekten sevdi," diyorum, sesimde bir parça şaşkınlık var. Ilya herkese bu kadar çabuk ısınmaz.

Roman alçakgönüllülükle omuz silkiyor, yüzünde bir gülümseme belirliyor. "Belki de ailem yüzündendir. Büyük bir aileden geliyorum. Her zaman çocukların yanındaydım."

İlgimi çekti. "Oh?"

Kapı aralığına yaslanmış, kollarını kavuşturmuş. "Üç büyük erkek kardeş ve bir küçük üvey erkek kardeş. Erkek kardeşlerle birlikte baldızlar ve onların çocukları da geliyor. Tatillerde ev dolu olur."

Hafifçe kıkırdıyorum. "Kulağa kaotik geliyor. Ama aynı zamanda sıcak."

"Öyle," diye yanıtlıyor Roman, gözlerinde nostaljik bir parıltıyla. "Yeğenlerim arasında oldukça popülerim."

"Nedenini anlayabiliyorum," diye yorum yapıyorum. Ortam inceden inceye değişiyor, kişisel alana girdikçe biraz daha samimi hale geliyor.

"Peki ya sen?" Roman nazikçe araştırarak soruyor. "Bir ağabeyden bahsetmiştin?"

Konuşmadan önce tereddüt ediyorum. "Evet, bir ağabey. Eskisi kadar yakın değiliz ama aile ailedir."

Roman anlayışla başını sallıyor. Tekrar konuşmadan önce bir durgunluk, bir sessizlik oluyor. "Peki ya İlya'nın babası? Buralarda mı?"

Soru karnıma bir yumruk gibi indi. Yüzümün soğuduğunu, çenemin kaskatı kesildiğini hissediyorum. Derin bir nefes alarak gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum. "Hayır, değil." Sesim ancak bir fısıltının üzerinde.

Roman'ın bakışlarını üzerimde hissediyorum, sormadığı sorularla dolu. Savunma duvarlarım yükseliyor, ama o zorlamıyor, onları aşmaya çalışmıyor.

"Özür dilerim, öyle demek istemedim-"

"değil," diye araya giriyorum, cesur bir yüz ifadesi takınarak. "Hayat insanı ters köşeye

Onlarla başa çıkmayı öğrenirsiniz."

Kapı aralığında sessizce duruyoruz, söylenmemiş sözlerin ağırlığı ikimizin de üzerine çöküyor. Ortamda anlayış ve merakın garip bir karışımı var.

"Bugün için teşekkür ederim Roman," diye başlıyorum konuyu değiştirmeye çalışarak. "Dondurma için, İlya için, her şey için."

Küçük bir gülümseme veriyor, odadaki gerginlik hafifçe dağılıyor. Göz göze geliyoruz ve o anda, belirsizliğin ve geçmişin gölgelerinin arasında, daha fazlası için bir umut var, tanımlanmamış ama inkar edilemez bir şekilde mevcut olan bir şey.

Aramızdaki boşluk dolu gibi, her santimi hissedilir bir gerginlikle titriyor. Koyu renk gözleri benimkilere sabitlenmiş, daha önce görmediğim bir derinlik var gözlerinde. Göğsü hafifçe kabarıyor ve ondan yayılan sıcaklığı hissediyorum.

Birbirimizden birkaç santim uzakta duruyoruz, inkar edilemez bir çekim hissediyoruz, çekiyoruz, çağırıyoruz, talep ediyoruz. Ve sonra, sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi, daireme doğru yarım bir adım atarak aradaki boşluğu kapatıyor.

Dudakları benimkileri buluyor ve etrafımızdaki her şey belirsizliğe gömülüyor. Öpücük çiğ, dizginlenemez bir tutkuyla dolu. Dudaklarını kavrayışında bir aciliyet var.

beni kendine çekiyor. Sanki birbirimizi tüketmeye çalışıyor, varlığından bile haberdar olmadığımız bir susuzluğu gidermek için çaresizce çabalıyoruz.

Parmaklarım saçlarına dolanıyor ve onu öpücüğün daha da derinlerine bastırıyor. Her sinir ucu yanıyor, her duyu yükseliyor. Duygu sarhoş edici, ihtiyaç ezici.

Birbirimize tekrar çarpmadan önce nefes nefese kalarak kısa bir an için ayrılıyoruz. Dünya, tüm karmaşıklığıyla birlikte, uzak bir uğultuya dönüşüyor. Önemli olan tek şey dudaklarının dudaklarımdaki hissi, bana bastırıldığı bedeninin sıcaklığı.

Ve sonra, telefonumun tiz sesi havayı yararak bizi gerçeğe geri döndürüyor. Büyük bir isteksizlikle geri çekiliyorum, kalbim çarpıyor, gözlerim kocaman. Roman yüzümdeki şaşkınlık ve arzu karışımı ifadeyi yansıtıyor.

Masanın üzerindeki telefona uzanıyorum ve ekranda kardeşimin adının yanıp söndüğünü görüyorum. Derin bir nefes alarak, sesimdeki titremeyi gizlemeye çalışarak cevap veriyorum.

"Valentina?" Ağabeyimin sesi endişe doluydu. "Evet, buradayım. Ne oldu?"

Bir duraklama oldu. "Bir şeyin ortasında mısın?" Vladimir soruyor.

Roman'a bakıyorum. *Neden evet, kesinlikle öyleyim.* "Sadece Ilya'yı indiriyorum. Seni birkaç dakika sonra arayayım."

Bir duraklama daha. "Tamam. Ama beni çok bekletme. Ve küçük adama amcasının selamını söyle." Ses tonundaki bir şey bana pek inanmadığını gösteriyor. Ya da, belki, sadece paranoyaklaşıyorum.

"Konuşacağım. Yakında konuşuruz."

Telefon görüşmesi bitiyor ve Roman boğazını temizliyor, ses dikkatimi tekrar ona çekiyor. O da aynı derecede telaşlı görünüyor, saçlarını karıştırıyor ve kapıya doğru bakıyor.

"Gitmeliyim," diye konuşuyor ama sesinde bir pişmanlık belirtisi var.

Başımı sallıyorum, kalbim hâlâ hızlı atıyor. "Her şey için tekrar teşekkür ederim Roman." eğiliyor, alnıma iffetli bir öpücük konduruyor. "Ne zaman istersen,

Valentina," diye fısıldıyor, nefesi kulağımı gıcıklıyor.

Roman kapıda duraksıyor, silueti loş koridor ışığıyla çerçeveleniyor. Bana dönüp bakıyor, kendinden emin görüntüsünün altından bir parça kırılganlık görünüyor. "Seni tekrar görebilir miyim?"

İkiye bölünmüş durumdayım; nişanlımın ölümünden sorumlu olduğuna ya da en azından bu olaya karıştığına inandığım adam bu, ama aynı adam

Oğluma gösterdiği nezaket ve bana verdiği öpücük dünyamı sarstı. Bir madalyonun iki yüzü gibi hissettiriyor, bir arada olmaması gereken ama bir şekilde olan bir ikilik.

"Bir kez daha," diye ekliyor, ağzının kenarından şakacı bir sırıtma geçiyor. "Seni etmek için bir şans daha." Gözleri muzipçe parıldıyor ve çifte göndermeden hoşlandığını anlayabiliyorum.

Roman'ın gizemini çözmeye çalışarak ona bakıyorum. Bir ihtiyat diye bağırıyor ama bir yanımda baştan çıkarıyor. Onun cazibesi sarhoş edici ve karşı koymakta zorlanıyorum. Ama görevim, onun dünyasına adım atmamın nedeni geri geliyor.

"Neden?" Gerçekten merak ederek soruyorum. "Neden beni tekrar görmek istiyorsun?"

Cevap vermeden önce bir an durur, bakışları samimidir. "Sende bir şeyler var Valentina. Uzun zamandır görmediğim bir derinlik, bir ateş var. Seni tanımak istiyorum, gerçekten tanımak."

Yumuşak bir kahkaha attım. "Sanki destansı bir romantizm içindeymişiz gibi konuşuyorsun."

Roman yaklaşıyor ve bir an için beni tekrar öpebileceğini düşünüyorum. "Olmadığımızı kim söyleyebilir?"

Oda elektriksel bir gerilimle doldu. İçimdeki duygu kasırgasını dizginlemeye çalışarak derin bir nefes alıyorum.

"Pekala," diye başlıyorum yavaşça, "bir randevu daha."

Yüzü muzaffer bir gülümsemeyle aydınlanıyor. "Cuma günü öğle yemeğinden sonra seni alabilir miyim?"

"Randevu için biraz erken değil mi?" Merakla sordum.

"Sürprizlerle doluyumdur," diye muzip bir gülümsemeyle ima ediyor. "Cuma öğleden sonra?"

Başımı sallıyorum, soğukkanlı görünmeye çalışıyorum ama içten içe aklım başımdan gidiyor. Bu bir fırsat, Roman'ı yalnız ve savunmasız bırakmanın bir yolu. Ve o an geldiğinde, saldırmaya hazır olacağım. Her ne kadar çelişkili hissetsem de, kendime görevime sadık kalmam gerektiğini hatırlatıyorum.

"Evet, Cuma iyi," diye cevap veriyorum sonunda, sesim içimde hissettiğim kargaşaya ihanet etmiyor.

Roman'ın sırıtışı genişler. "Mükemmel. O zamana kadar, Valentina."

Ve böylece gitti, beni kapının önünde bıraktı, içimde sayısız duygu çalkalanıyordu. Kapıyı kapatıp ona yaslanıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Cuma günü saatli bir bomba gibi hissediyorum ve hangi yöne patlayacağından emin değilim.

OceanofPDF.com

CHAPTER 9

OceanofPDF.com

ROMAN

Tünün ışıkları dairemin lüks perdeleri arasından süzülerek unutulmaz bir akşamın habercisi oluyor. Olmalıyım

Boğazıma kadar işe gömülmüş, yeni bir işin satın alınmasını denetliyor ya da portföyümü çeşitlendiren yatırım dizilerini idare ediyorum. Ama bugün aklımda tek bir şey, daha doğrusu tek bir kişi var: Valentina.

En son ne zaman bir kadın bana böyle hissettirdi? Aramızdaki elektrik yükü... gerilim şehrin elektrik şebekesine kısa devre yaptırmaya yeter. Ben istediğimi elde etmeye alışkın bir adamım, ister iş ister eğlence olsun. Ancak Valentina bir meydan okuma sunuyor. Keyifli, heyecan verici bir meydan okuma.

Telefonumu çıkarıp ona bu gece neler olacağına dair bir ipucu vermeye karar verdim. Çevir sesi kulağımda uğuldarken, yardım edemem ama bir beklenti heyecanı hissediyorum.

"Alo?" Sesi her zamanki gibi boğucu, hatta biraz şaşkınlıkla karışık.

"Valentina," diye selamlıyorum, sesim kasıtlı olarak yumuşak ve sabit. "İtalyanca sever misin?"

Hafif bir duraklama. "İtalyan yemeği mi? Bayılırım. Neden?"

"Bilmem gereken tek şey buydu." O göremese de sırtıyorum. "Peki ya neden? -Her şeyi şimdi anlatırsam eğlence nerede kalır?"

Diğer uçta şakacı bir iç çekiş var. "Her zaman sürprizlerle dolusun, değil mi?"

"Unutamayacağınız bir geceye hazır olun."

Telefonu kapatırken kendi kendime kıkırdıyorum. Neye bulaştığı hakkında hiçbir fikri yok.

Moskova'daki asistanım Katarina'yı hızlı şekilde arayıp harekete geçiyorum. "Jeti ayırtın. Roma'ya gidiyoruz."

Sesindeki hafif tereddüt tahmin edilebilir. "Bu gece mi efendim? Bu... iddialı."

"Ben böyle çalışırım," diye güvenle cevap veriyorum. "Yapılabilir mi?"

Kısa bir duraksamadan sonra, "Elbette efendim. Her şey hazır olacak."

"Mükemmel."

Aklımda İtalya'nın başkentine yaptığım gezilerden birinde rastladığım, Kolezyum'a bakan gizli bir mücevher gibi şirin ve romantik bir restoran var. Ambiyans, yemekler, tarih; hepsi de hayal ettiğim akşam için mükemmel bir zemin oluşturunca.

Görünümümün mükemmel olduğundan emin olarak, ince desenli koyu lacivert bir takım elbise seçiyorum. Şık, abartısız ama onu giyen adam hakkında çok şey anlatıyor. Saatime baktığımda zamanın neredeyse geldiğini görüyorum. Her şey yerli yerinde.

Bunu takip eden saatler tam bir faaliyet kasırgasıdır. Jet hazırlanır, rezervasyonlar yapılır ve en ufak ayrıntılar bile kontrol edilir ve tekrar kontrol edilir. Genelde gergin olmam ama bu sıradan bir randevu değil. Valentina ile bahisler daha yüksek, daha kişisel.

Öğleden biraz sonra arabam Valentina'nın evinin önüne yanaştığında kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Sinirden değil, beklentiden. Onu tekrar görmek, onunla daha fazla kesintisiz zaman geçirmek için sabırsızlanıyorum. Ama hiçbir şey beni ön kapısını açtığında beni karşılayan manzaraya hazırlayamazdı.

Güneşin ince altın tonu onu aydınlatıyor ve neredeyse ruhani bir ışıltıya büründürüyor. Gece yarısı renginde, kıvrımlarını doğru yerlerden saran ve hayal gücüne yeterince yer bırakan bir elbise giyiyor. Elbise kalçasının ortasında duruyor ve sonsuza kadar uzanacakmış gibi görünen bacaklarını, bir çift gök yüksekliğindeki topuklu ayakkabıyla vurguluyor.

Saçları parlak dalgalar halinde sırtından aşağı dökülüyor ve gözleri heyecan ve yaramazlık karışımıyla parıldıyor. Bu gece onda bir oyunculuk var, hareket ettikçe elbisesinin hafifçe sallanmasından, dudaklarının arzuladığım o kışkırtıcı gülümsemeye nasıl kıvrıldığından belli oluyor.

Tanrım, o bir hayal.

İçimde elle tutulur bir sıcaklık yayılmaya başladı, onu gördüğümde ilkel bir tepki veriyordum. İnsana temel, ham içgüdülerini hatırlatan türden bir sıcaklık. Bir an için kendimi vahşi bir hayvan gibi hissettim, kafese kapatılmış ve huzursuz.

önündekine sahip çıkar. Hayatımda pek çok güzel kadın gördüm, pek çoğuyla birlikte oldum ama hiçbiri böylesine içgüdüsel bir tepki uyandırmadı.

Arabadan iniyorum, gözlerimi ayıramıyorum. "Nefes kesici görünüyorsun," diyebilmeyi başarıyorum ama kelimeler içimde kabaran arzu dalgası için son derece yetersiz kalıyor.

Sırıttırıyor, gözlerinde hâlâ o tehlikeli ışıltı var. "Sen de gayet güzel temizliyorsun."

Arabayı çalıştırıyorum, sokaklarda rahatça manevra yapıyorum. Onun gideceğimiz yeri anlamaya çalıştığını, sağa sola baktığını, şehrin bu kısmına aşına olmadığını fark ediyorum.

"Ee," diyor sessizliği bozarak, "nereye ?" Şakaya karşı koyamıyorum. "İtalyan yemeği olan bir yere."

Gözlerini şakacı bir alaycılıkla deviriyor. "Çok yardımcı oldun." Kıkırdayarak, "Bir ipucu ister misin?" diye soruyorum.

Başını sallıyor, beklentisi gözlerinden okunuyor. "Kesinlikle."

Daha yakına eğilerek parfümümün kokusunu almasına izin verdim. "Romantizmi düşün."

Düşün... zamansız."

Sırıttırıyor, belli ki eğleniyor. "Bu her yerde olabilir." "Mesele de bu zaten," diye sırtarak cevap veriyorum.

Gülüyor, sesi sıcak ve içten. "Bunun için beni gerçekten uğraştıracaksın, değil mi?"

Kendime engel olamayarak ona göz kırptırıyorum. "Her iyi şey beklemeye değer, Valentina."

Arabayı sürerken onu izliyorum, heyecanlı olduğunu söyleyebilirim. Doğruyu söylemek gerekirse, ben de öyleyim. Bu gece unutulmaz olacağı benziyor.

Havaalanına varmamız çok uzun sürmüyor ve Valentina'nın bakışları şık, pırıl pırıl jete takıldığı anda -hızla kararan gökyüzüne karşı silueti müthiş bir figür oluşturuyor- gözleri şaşkınlıkla açılıyor.

"Ciddi olamazsın," diye nefes alıyor, dudaklarının kenarlarında kuşkulu bir gülümseme beliriyor. "Nedir bu?"

Sinsi bir sırıtışla yanına sokuluyorum. "Sürprizlerle dolu olduğumu söylediğin zamanı hatırlıyor musun? Bu gece seni Roma'ya götürüyorum. İtalyan havasında olup olmadığını sorduğumda ciddiydim."

Başını sallayarak kıkırdıyor. "Bu hayal edebileceğim her şeyin ötesinde. Derinlerde bir yerde gerçekten romantiksin, değil mi?"

Eğiliyorum, dudaklarım kulağına değiyor. "Sadece doğru kadın için."

Jete adımını atan Valentina zorlukla gizlediği bir hayranlıkla etrafına bakınır. İç mekan lükse bir övgü niteliğindedir: pelüş krem rengi deri koltuklar, maun ahşap aksanlar ve her şeyin üzerine yumuşak, altın rengi bir ton veren ortam aydınlatması. En iyi şampanyalar ve alkollü içkilerle dolu bir bar var ve yumuşak caz melodileri son teknoloji ses sisteminden süzülüyor.

"Çok güzel," diye fısıldıyor, parmağını deri kolçağın pürüzsüz yüzeyinde gezdirirken.

Takdirle başımı sallıyorum. "Bu gece için en iyisi."

Ancak kısa süre sonra sesine bir endişe notası karışır. "Roman, umarım bir hafta sonu kaçamağı planlamamışsındır. Ilya'dan çok uzun süre ayrı kalamam."

Güven verici bir şekilde gülümsüyorum. "Merak etmeyin. Roma'da akşam yemeği, yıldızların altında bir gece ve sabaha dönmüş oluruz."

Rahatladığı her halinden belli. "Güzel," diyor, telefonunu çıkarıp bakıcısına hızlı bir mesaj gönderiyor, büyük olasılıkla planlardaki değişikliği bildiriyor.

"Bakıcın gecelemeyi sorun etmez mi?"

"Hayır."

Basit cevabı merak ediyorum ama yorum yapmıyorum. Bakıcısı onu ilgilendirir.

Rahatını sonra bana meraklı bir bakış attı. "Bütün bunları nasıl karşılıyorsunuz? Savurganlığın da ötesinde."

Cevabımı düşünerek duraksıyorum. Operasyonlarımla ilgili gerçekler paylaşmaya hazır olduğum bir şey olmasa da, bu tür sorular için bir kapak hikayesi hazırladım.

"Taksi işi bana iyi geldi," diye başlıyorum, "ama işimi büyütüyorum. Özellikle gayrimenkul geliştirme. Eski mülkleri satın almak, onları yeniden canlandırmak ve lüks konaklama yerlerine dönüştürmek çok para kazandırıyor."

Bir kaşını kaldırıyor. "Yani sen sadece bir taksi patronu değil misin?"

"Bende görüldüğümünden daha fazlası var, Valentina. Her zaman."

Akşam önümüzde uzanıyor, sonsuz olasılıklarla dolu. Ve jetin motorları kükrerken, bu kadının kalbini kazanmak için ne gerekiyorsa yapacağımdan her zamankinden daha eminim.

Üç saatlik uçuş inanılmaz bir hızla geçti, Valentina ve ben konuşurken biraz şarap paylaştık, o bana Ilya'nın hikayesini anlattı ve

Ben de ona yeğenlerimle ilgili eğlenceli hikâyeler anlatıyorum. Sohbetimizde pek de hazırlıklı olmadığım bir rahatlık, bir huzur vardı.

Roma'nın altımızda belirmesi çok uzun sürmüyor. Heyecan aşikâr. Uçaktan iniyoruz, esinti tarih, tutku ve macera vaadinin bir karışımını taşıyor. Valentina'nın şaşkınlığı ısıltı ısıltı parlıyor; genişleyen gözlerine yansıyan şehir manzarası.

Trevi Çeşmesi ilk hedefimiz. Turistler ve yerliler asırlık geleneğe kendilerini kaptırmışken su ritmik bir şekilde çağlıyor. Valentina gülüyor, sağ eliyle sol omzunun üzerinden zarif bir şekilde bozuk para atarken sesi bir çan gibi yankılanıyor. Ben de onu taklit ediyorum, sessizce Roma'ya dönüş efsanesinin onunla birlikte bir dönüş anlamına da gelebileceğini umuyorum. Daha sonra yakındaki bir gelateria'da kendimizi şımartıyoruz. Onun dudaklarındaki stracciatella ve benimkiindeki antep fıstığı tadı, şakacı iğneler ve çalınan tatları paylaşırken aramızda bir şakaya dönüşüyor.

El ele, Roma'nın antik sokaklarında dolaşıyoruz. Pantheon'un devasa yapısı huşu uyandırıyor, devasa sütunları bizi gölgeliyor. Yolculuğumuz bizi gladyatörlerin ve kükreyen kalabalığın resmini çizen Colosseum'a götürüyor. Valentina taşlara yaslanmış, düşüncelere dalmış. Zamanın fonunda onun silüetini yakalayan bir fotoğraf çekiyorum.

Akşam bizi Trastevere'de buluyor. Küçük, mum ışığıyla aydınlatılmış bir restoran bizi otantik İtalyan mutfağının aromasıyla karşılıyor. Yukarıdan parıldayan ışıklar ve uzaktaki bir akordeonun duygulu melodileri etrafımızı sararak romantik bir atmosfer yaratıyor. Spagetti carbonara ve osso buco tabakları gece için seçimimiz, her bir ısırık bir lezzet patlaması, her bir yudum şarap üzüm bağlarına bir yolculuk.

Gece derinleştikçe yakındaki bir caz kulübü sığınağımız haline geliyor. Saksafondan gelen notalar, dans pistinde bizi birbirimize yaklaştıran görünmez bir ip oluşturuyor. Dışarıdaki dünya kaybolurken, dansımız arzu ve özlem hikayelerini anlatan sessiz bir sohbete dönüşüyor.

Gece bitmeden önce bir çatı katında yalnızlık buluyoruz. Şehrin uçsuz bucaksız genişliği altımızda uzanıyor, karanlık tuvale karşı bir ışık denizi. Sohbet koyulaşıyor ve paylaşılan hikâyelerin ve kısık seslerin ortasında yüzlerimiz birbirine yaklaşıyor, havada bir öpücük vaadi dolaşıyor.

Ancak Roma, tüm cazibesiyle birlikte, jete geri döndüğümüzde kısa sürede bir anıya dönüşüyor. Şehir bize veda ederken, gecenin ağırlığı aramızda dinleniyor.

Jet gece gökyüzünde süzülürken, aşağıdaki dünya uzak, uzak ve önemsiz görünüyor. Sadece kalp atışlarımızın ve uçağın motorlarının gürültüsünün sessizliği bozduğu, sadece bizim için yaratılmış anlık bir dünya olan bir balonun içindeyiz. Uçağın iç kısmındaki pelüş deri, ortam ışığını yansıtarak Valentina'nın yüzünde yumuşak parıltılar oluşturuyor. Roma'nın güzel sokaklarında içinde kaybolduğum o gözler, şimdi karşı koyulması imkânsız bir yoğunlukla içime işliyor.

Ben şarap doldururken, o daha da yaklaşıyor. Kadehlerimiz tokuşuyor ve kendi kadehini nazikçe bırakıp kucağıma kaydığında onun bu cüretkârlığı beni şaşırtıyor. Vücudunu benimkine bastırması içimde bir sarsıntı yaratıyor. Parmakları enseme izler bırakıyor ve bakışlarıyla buluşmak için çenesini yukarı doğru eğiyorum. Aramızdaki hava elektrikli, dile getirilmemiş arzularla dolu.

Dudaklarımız buluşuyor ve diğer her şey kayboluyor. Dudaklarının yumuşaklığı, alt dudağımı çekmesi, parmaklarının başımın arkasına doğru ilerlemesi -beni daha derine çekmesi- hepsi sarhoş edici.

Hararetli konuşmamızın ortasında ona takılmadan edemedim, "Hiç mil yüksekliğindeki kulübe katıldın mı?"

Biraz geri çekiliyor, gözleri sahte bir masumiyetle irileşiyor ve sonra sinsî bir sırıtış beliriyor. "Hayır," diye fısıldıyor, nefesi yüzüme değiyor, "Ama her şeyin bir ilki vardır derler."

CHAPTER 10

OceanofPDF.com

VALENTINA

("Beni Roma'ya davet ederken bunu planlamış mıydın?" Soruyorum, sesim boğucu bir fısıltıya dönüşüyor.

Gözleri muziplikle parlıyor.

Onu hissedebiliyorum, ısrarla bana doğru bastırıyor ve sıcaklık merkezime doğru akıyor. Parmakları uyluğumun iç kısmına doğru ilerlediğinde nefesim kesiliyor.

Dokunuşu beni çıldırtıyor, çıldırtıyor ve onu durduracak iradeyi kendimde bulamıyorum.

"Olasılıklar listemde olmadığını söylersem yalan söylemiş olurum."

Roman'ın dudakları dudaklarımı bulduğu an, içimde bir kıvılcım tutuşuyor.

Daha önce de öpücükler paylaşmıştım ama hiçbiri ruhumu bu kadar ateşlememişti.

Daha önceki şarabımızın kalıcı tadı onun sarhoş edici özıyla birleşiyor ve kendimi hevesle her lezzet ipucunun peşinden koşarken buluyorum.

Parmakları belimde dans ediyor, her dokunuşu tüylerimi diken diken ediyor. Beni kendine yaklaştıırken dünyanın geri kalanı kayboluyor, geriye sadece biz ve jetin motorlarının yumuşak uğultusu kalıyor.

Her şey daha yüksek, daha yoğun hissediliyor.

Ona sürtünüyorum, alçak bir hırıltı neden oluyorum.

Kahretsin, bu sese bağımlıyım.

Benim için her yönüyle yanlışı olan bu adama bağımlıyım.

Elbisemin kumaşıyla oynayarak nefesimi kesiyor ve ona daha iyi erişim sağlamak için başımı eğmeme neden oluyor. Mantıklı her parçam geri çekilmek, yavaşlamak için çılgılık atıyor, ama dokunuşu daha da ilerledikçe, sadece daha fazlasını arzuluyorum.

"Bunu istiyor musun?" Sesi, boynuma karşı baştan çıkarıcı bir mırıltı, vücuduma karıncalanmalar gönderiyor.

Duraklıyorum, düşüncelerimle boğuşuyorum. Hızlı hareket ettiğimizi, gardımı almam gerektiğini biliyorum. Yine de o keşfetmeye devam ederken, tek düşünebildiğim daha fazlasını ne kadar arzuladığımı.

"Evet," diye cevap veriyorum, kelime bir onaylamadan çok bir teslimiyet gibi geliyor.

Dudaklarımız yeniden birleşiyor, öpücük daha aç, daha çaresiz bir hal alıyor. Söze dökülmeyen bir özlem, etrafımızı saran somut bir arzu var.

Doğru ve yanlış birbirine karışıyor ve bu cızırtılı anda ona karşı hissettiğim güçlü çekime teslim .

Parmakları, kışkırtıcı bir hassasiyetle, külotumun ince kumaşını kenara itiyor.

Bedenim anında tepki veriyor, zihnim bir ihtiyaç ve arzu seli içinde yüzüyor. Bana dokunuşu elektrik gibi, başımı döndüren zevk şok dalgalarına neden oluyor.

Bu yavaş bir yapı, beni onun dokunuşuna doğru eğdiren, yaklaşan doruk noktasını kovalayan bir yapı.

Ancak tam serbest kalacağımı düşündüğüm anda parmakları geri çekiliyor.

Ani temassızlık nefesimi kesiyor, gözlerim açıldığında onun şeytanca sırıtışıyla karşılaşıyorum.

"Roman," diye fısıldıyorum, sesim arzuyla boğuklaşıyor. Ama umutsuzca şeyi bana vermek yerine, beni kızdırmaya devam ediyor, parmakları alaycı bir şekilde yakınımnda dans ediyor ama asla özlediğim doğrudan teması sağlamıyor.

Dudakları kulağıma değiyor. "Kibarca sor, Valentina," mırıldanıyor, sesi boğucu bir şakacılıkla damlıyor.

İçimde savaşıyor gurur ve tahrikle bir iniltiyi bastırıyorum.

İnatçılığım direnmek, ona yalvarmamı duyma zevkini reddetmek istiyor. Yine de diğer yanımda, yanan ve serbest kalmak için can atan yanımda, hızla zemin kazanıyor.

"Bana ne yapacağımı söyleyebileceğini mi sanıyorsun?" Ona karşı kıvrılırken, biraz sürtünme, biraz tatlı rahatlama bulmaya çalışırken bile meydan okuyormuş gibi davranarak karşılık veriyorum. Ama Roman etkilenmiyor, parmakları çıldırtıcı danslarına devam ediyor, beni kenara getiriyor ama tekrar geri çekiyor.

Dudakları boynumu buluyor ve sadece hezeyanımı artıran ateşli öpücükler bırakıyor.

"Tek istediğim," diye mırıldanıyor öpücükler arasında, "sorduğunu duymak. İyi bir kız gibi."

Zihnim bulanıklaşıyor, her düşüncem eşit ölçüde verdiği ve esirgediği zevk tarafından tüketiliyor.

Alaylar dayanılmaz hale geliyor, serbest bırakılma ihtiyacı ezici oluyor. Gururumun barajı sonunda yıkıldı.

"Lütfen Roman," diye fısıldıyorum, sesim umutsuz bir yalvarışa dönüşüyor. "Lütfen."

Parmakları ustalıklarını sürdürürken boğazından tatmin edici bir uğultu yayılıyor.

Beni zahmetsizce kaldırıyor, dokunuşu nazik ama kendinden emin, eli ustalıklarla elbisemden yukarı ve külotuma doğru ilerliyor.

Parmakları sanki bir enstrümanı ustalıklarla çalışırmış gibi saf bir sihirle çalışmaya başlıyor. Bacaklarımın arasında giderek daha dayanılmaz hale gelen bir zevk oluşmaya başlıyor.

Artan bir beklentiyle, beni sadece boş bir yatağı olan küçük bir özel odaya götürüyor, kapıyı arkasından kapatıyor ve beni ipek çarşafın üzerine bırakıyor, dokunuşunu kıvrımlarımdan bir kez bile ayırmıyor.

Ellerini pompalıyor, duvarlarımı okşamak için parmaklarını makaslıyor ve homurdanıp yüzünü bacaklarımın arasına gömmeye devam ederken zevkle inliyorum.

Ben mutluluğun sınırına doğru istikrarlı bir şekilde yükselirken o da dilini ustalıklarla kullanıyor.

Saçlarını nazikçe kavriyorum, onu kendime doğru tutuyorum, nazik, ritmik hareketlerle etimin tadını çıkarırken yarığımı diline sürüyorum.

"Seni yiyip bitirebilirim bebeğim. Tadın çok güzel." Parmaklarını kıcıma doğru kaydırıyor, ön tarafa dilini sokarken arka girişe doğru bastırıyor.

Duyguların kreşendosu içimde yükseliyor.

Dalga çöktüğünde paramparça oluyorum, onu sıkıca kavriyorum, vücudum bana verdiği yoğun zevkle sarsılıyor.

Serbest bırakılmamın ardından beni bir coşku hali sardı, nefesim hala ağır, tenim kızarmış. Ancak hisler azalmaya başladığında, doyumsuz bir açlık daha da güçleniyor.

Roman'ın daha fazlasını istiyorum, tamamını.

Hay sikeyim! Onu uzun zamandır bir erkeği istemediğim şekilde istiyorum.

İstedim... onun şişkin aletini içimde hissetmeye ihtiyacım yoktu; kanalımı zonklatıyor ve beni tutkunun sınırına ve ötesine götürüyordu.

Hayal kırıklığına uğratmayacağını biliyordum.

Ayağa kalktı, beni külotum kenara itilmiş ve elbisem kalçalarımın üzerinde yükselmiş halde bıraktı.

"Sana içimde ihtiyacım var, şimdi," diye emrediyorum, sesim sert, doğrudan gözlerinin içine bakıyorum.

Bir kaşını kaldırıyor, iddialı ses tonumla eğlendiği belli. Ama bakışlarındaki kıvılcım bana cesaretimi inanılmaz derecede çekici bulduğunu söylüyor.

"Patronluk taslıyoruz, öyle mi?" diye dalga geçiyor ama yüzündeki sırıtma bundan ne kadar hoşlandığını ortaya koyuyor.

Göz temasını kesmeden kendimi yukarı kaldırıyorum ve gömleğinin düğmelerini açmaya başlıyorum, göğsünün sert düzlemleri ortaya çıkıyor, her kası belirginleşiyor. O da benim hareketlerimi taklit ediyor, parmaklarıyla elbisemin tokalarını ustalıkla çözüyor.

Vücuduma bakarken dudaklarında bir gülümseme beliriyor, bakışları yoğun ve arzu dolu.

Soyunma dansımıza devam ediyoruz, atılan her katman aramızdaki gerilimi artırıyor. Jetinin içindeki bu küçük odanın dışındaki dünya kayboluyor, geriye sadece ikimiz ve aramızda titreşen elektrik yükü kalıyor.

Pantolonunu çıkarmamı bekliyor, ben de bunu büyük bir zevkle yapıyorum. Önümdeki manzaraya hayran olmaktan kendimi alamıyorum.

Roman, tüm ihtişamıyla bir sanat eseri gibi; güçlü, belirgin ve karşı konulamaz derecede erkeksi.

Bakışlarım onun dimdik ve gururlu duran erkekliğine kaydı.

Gördüğüm en güzel manzaraydı.

Ben çok şanslı bir kıyım.

Parmaklarım ona dokunmak, sıcaklığını hissetmek için kaşınıyor.

Tereddüt etmeden elimi ona doluyorum ve Roman'ın dudaklarından alçak bir hırıltı çıkıyor.

Başı geriye eğik, gözleri kapüşonlu ama sesini bulmayı başarıyor.

"Senin içinde olmak için ölüyorum" diye mırıldanıyor, sesi arzu ile damlıyor.

Onu yatakta üstüme çektim.

Onu bana doğru yönlendirirken, ucu girişime sürtünüyor ve ikimizi de gelecek olanın vaadiyle kızdırıyor. Şu anda, Roman'da eşimle karşılaşmış olabileceğimi fark ediyorum.

Kendine güveni benimkiyle yarışan, tutkusu benimkini yansıtan bir adam. Daha fazla tereddüt etmeden önden gidiyor ve içime giriyor.

Tarif edilemez bir his.

Bir zevk, sıcaklık ve bağlantı karışımı beni sarıyor. Birlikte zevkin bir sonraki zirvesini kovalarken bedenlerimiz mükemmel bir uyum içinde, arzu ve şehvetin dansında hareket ediyor.

İçimdeki Roman hissi ilahi olmaktan başka bir şey değil.

Her santimi içimi dolduruyor, beni en lezzetli şekilde geriyor.

Hareket etme şekli metodik ve amaca yöneliktir, her itme maksimum zevki elde etmek için zamanlanmıştır.

Birbirimize ne kadar iyi uyduğumuza hayret etmekten kendimi alamıyorum - sanki vücutlarımız birbirimiz için özel olarak tasarlanmış gibi.

Altında yatarken, bakışlarım Roman'ın çıplak formunda geziniyor ve gergin kasların ve sinirin manzarasına hayran kalmaktan kendimi alamıyorum.

Her santimi güç ve disiplinin bir kanıtı.

Karnının keskin hatlarından göğsünün genişliğine kadar, kalbimi hızlandıran ham bir erkeklik yayıyor. Cildinde birkaç yara izi var ve bunlar başka erkeklerle ya da hayatın kendisiyle yapılmış savaşların hikâyelerini anlatıyor, bilemiyorum. Ama cazibesini azaltmak yerine, onu bir savaşçı, bir hayatta kalan olarak resmederek ona katkıda bulunuyorlar.

Bu yara izleriyle iç içe geçmiş dövmeler - bazıları karmaşık, bazıları basit - Her biri yolculuğunun bir parçasını tenine kazıyor. Bu dövmelerin kaslarıyla birlikte kıvrılma biçiminde inanılmaz seksi bir şey var ve beni her gizli anlamı keşfetmeye çağırıyor. Gözlerimiz buluştuğunda dudaklarında bir gülümseme oluşuyor, üzerimde yarattığı etkinin açıkça farkında.

Elleri vücudumda dolaşıyor, dokundukları her yere karıncalanmalar gönderiyor. Parmakları en hassas noktayı bulduğunda nefesim kesiliyor, dokunuşuna doğru eğiliyorum. Kıkırdıyor, alçak sesle ve derinden, belli ki üzerimdeki etkisinden hoşlanıyor. Gözlerimiz kilitleniyor ve ondaki açıklığı görüyorum, benimkini yansıtan bir tutku. Ağzı meme uçlarımdan birine kenetleniyor, dili benimle alay ediyor, içimde zevk karıncalanmaları dolaşıyor.

Kendimi, bedenimi ve ruhumu sevişmemizin ritmik dansına teslim ediyorum. Her okşayıştta, her derin itişte, bir öncekinden daha da güçlü bir doruğa ulaştığımı hissedebiliyorum.

"Roman," diye nefes alıyorum, kendimden geçmenin eşiğinde sallanırken dünya bulanıklaşıyor.

Ve o cevap veriyor, kelimelerle değil, hareketlerle, daha derine iterek, ikimizi de uçuşumun kenarına sürükleyerek. Dünya paramparça oluyor ve ben kendimi o anın saf hazzında kaybediyorum. Onun da beni takip etmesi, mutlulukta bana katılması uzun sürmüyor.

Zevk dalgaları azalmaya başladığında, nefeslerimiz senkronize oluyor ve sarmaş dolaş uzanarak sonraki ısıltının tadını çıkarıyoruz.

"Bu..." diye söze başladı, kelimeler arasında kaybolmuş gibiydi. "...beklenmedikti," diye bitiriyorum, dudaklarımda şakacı bir gülümsemeyle.

Kahkahası kulağımda gümbürdüyor, sesi sıcak ve rahatlatıcı. "Bunu söylemenin bir yolu da bu."

Bir an için onun kollarında olmanın, vücudunun benimkine değen sıcaklığının, kalbinin düzenli atışının tadını çıkarıyorum. Ama sonra gerçeklik üzerimize çöküyor. İhanetimin ağırlığı üzerime çöküyor ve bana başarmak için yola çıktığım görevi, yani onun ölümünü hatırlatıyor. Bunu nasıl bağdaştırabilirim? Az önce paylaştığımız sıcaklık ve tutku ile soğuk, sert gerçeği?

Yine de, bu kısacık anda, bu düşünceleri bir kenara itiyorum. Şimdilik, onun kucaklamasının rahatlığının, gerçekten görülme ve arzulanma hissinin tadını çıkaracağım. Çünkü ne olursa olsun, bu anılar sonsuza kadar benimle kalacak.

CHAPTER 11

OceanofPDF.com

VALENTINA

Tuğursuz kış sabahı şehri grinin tonlarına boyuyor, ürpertici rüzgâr sırların fısıltılarını taşıyor. Kalın bir bulut örtüsü güneşi gizleyerek atmosfere neredeyse melankolik bir dokunuş katıyor. Birkaç gün önce Roman'ın kucağının sıcaklığıyla sarmalanmışım, bedenlerimiz sadece ikimizin bildiği bir ritmin içinde kaybolmuştu. Ama şimdi, yatırım bankacısının ofisinin soğuk ortamında, çok farklı bir dansı -ölüm dansını- gerçekleştirmeye hazır şekilde duruyorum.

Cebimde bir şişe soluk sıvı taşıyorum - etkinliği ve gizliliği için yıllar içinde mükemmelleştirilmiş bir karışım. Nadir bir Güney Amerika bitkisinden elde edilen zehir, ölüm sonrası toksikoloji taramalarında tespit edilemez, bu da onu bu daha rafine vuruşlar için tercih ettiğim araç haline getiriyor. Hızla etki eder, önce vücudu uyuşturur, ardından solunum sistemini kapatarak kurbanlarına aldatıcı bir şekilde huzurlu bir ayrılış yaşatır. Tıpkı tüm favori zehirlerim gibi, ani bir kalp kriziyle trajik bir şekilde kısa kesilen hayattan başka bir şey gibi görünmeyecektir.

Niyetimden habersiz olan rüşvetçi bankacı, kardeşimden dolandırdığı paraları tartışırken viskisini yudumluyor. Bardağının neredeyse boş olduğunu fark ettim, önemli bir fırsat.

"Bir içki daha?" Cevap veremeden ona bir kadeh daha doldurmayı teklif ediyorum. Bazı belgeleri almak için arkasını döndüğünde, bardağına gizlice birkaç damla zehir bırakıyorum. Tekrar yüzüme baktığında iş bitmişti. Birkaç dakika daha konuşmaya devam ediyoruz ama ben saniyeleri sayıyorum. Tam kaçış planının ana hatlarını çizerken yüzü kül gibi olur. Nefes nefese kalıyor, göğsünü tutuyor, gözleri farkına vararak açılıyor ama artık çok geç. Yere yığılır ve birkaç dakika içinde her şey biter.

Ofise son bir kez baktıktan sonra çıkmak üzereyken telefonum titriyor. Roman'dan gelen bir mesaj ekranı aydınlatıyor: *Seni düşünüyorum. Ne yapıyorsun?*

Ölümcül mesleğim ile yeni filizlenen bu romantizmin yan yana gelmesi şaşırtıcı.

Hemen cevap veriyorum. *Bazı işleri hallediyorum. Sonra kahve içer misin?*

Cevabı çok hızlı oldu. *Kesinlikle. ÖĞLEN 1'DE MI?*

İki dünyam arasındaki keskin zıtlık beni nefessiz bırakıyor. Burada, zehir ve ölüm hikâyeleri dokuyabilen yetenekli bir suikastçiyim, ama aynı zamanda yeni bir aşkın kasırgasına kapılmış bir kadını. Bu kombinasyon hem tehlikeli hem de heyecan verici. Roman'la yazdığım her mesaj kendi içinde gizli bir dans gibi - adımları bilinmeyen sonucunu herkesin tahmin edebileceği bir dans.

Kısa bir süre sonra Roman'ın yanımdayım, ikimiz de pencere kenarına oturmuşuz. Kahvelerimizden çıkan buhar serin havaya karışıyor ve ben yerleştiğimiz bu şirin kafede yönümü bulmaya çalışırken nefes verişlerime karışıyor. Mekânın rahat ortamı, midemin çukurunda oluşan keskin gerilimle tezat oluşturuyor.

"Günün nasıl geçti?" Soruyorum, sesim sıradan bir ilgiymiş gibi çıkıyor. Ancak içimdeki fırtına yüzeyin hemen altında şiddetleniyor.

Roman, içimde verdiğim savaştan habersiz, fincanından bir yudum alıp bırakıyor ve gözleri benimkilerle buluşuyor. "Üretken," diyor, o kendinden emin sırtışı dudaklarına yayılıyor. "Yeni bir arsa satın aldım. En iyi konumda."

Öne doğru eğildim, ilgimi çekti. "Nereye?"

"Çeçen topraklarının tam ortasında," diye anons ediyor, sesinde belirgin bir gurur var. Sanki az önce büyük bir ödül kazanmış da kendi ölüm fermanını imzalamamış gibi.

Zihnimde alarm zilleri yüksek sesle ve net bir şekilde çalmaya başlıyor. Kalbim acıyla göğsüme çarpıyor. Bu satın almanın sonuçları benim için apaçık ortadaydı. Bratva, gizli bir amacı olmadan Çeçen topraklarında arazi satın almaz. Bu, operasyonlarımıza sızma niyetlerinin bir işareti mi? Ve eğer öyleyse, Vladimir'in bundan haberi var mı?

Parmaklarım seramik kupayı sıkıca kavırıyor, sıcaklığı damarlarımda dolaşan soğuk korkuyu yatıştırmak için hiçbir şey yapmıyor. Bakışlarımı Roman'ın üzerinde sabitleyerek, az önce ifşa ettiği şeyin ciddiyetini anladığına dair bir işaret arıyorum.

"Roman," diyorum sesimi sabit tutmaya çalışarak, "ne yaptığının farkında mısın?"

Bir kaşını kaldırıyor, neredeyse eğlenmiş görünüyor. "Bir parça toprak mı satın aldın? Evet, farkındayım."

"Orası herhangi bir toprak parçası değil. Orası Çeçen bölgesi. Kasıtlı olarak bir savaş başlatmaya mı çalışıyorsunuz?"

Tavrı hafifçe değişiyor, sırtışı azalıyor. "İş iştir Valentina. Arazi satılıktı ve ben de potansiyel gördüm. Bu stratejik bir hamle. Başka bir şey değil."

Alay ediyorum, umursamazlığına inanamıyorum. "Stratejik mi? Ateşle oynuyorsun."

Arkasına yaslanıp o delici yeşil gözleriyle beni değerlendiriyor. "Bu konuya alışılmadık bir şekilde yatırım yapmış görünüyorsun. Neden seni bu kadar rahatsız ediyor?"

Bu geçerli bir soru ve cevaplamaya hazır olmadığım bir soru. Gerçek kimliğimi ifşa etmeden Çeçenlere olan bağlılığımı nasıl açıklayabilirim? Taşıdığım sırların ağırlığı şu anda daha ağır geliyor.

"Bölgesel anlaşmazlıkların nasıl sonuçlandığını gördüm diyelim," diye belli belirsiz cevap veriyorum. "Karmaşık bir durum. Ve ben düşündüm ki... Böyle bir şeye karışmayacak kadar mantıklı olduğunu umuyordum."

Düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturarak kıkırdıyor. "Riskleri bilecek kadar uzun süredir bu işin içindeyim. Ayrıca, belki de şehrin o kısmında yeni bir yönetimin zamanı gelmiştir."

Keskin bir nefes alıyorum, sözlerinin anlamı içime işliyor. Bu sadece toprakla ilgili değil. Güç, kontrol, hakimiyetle ilgili. Ve bu beni korkutuyor.

Birbirimizi ölçüp kahvelerimiz aramızda unutulmuş gibi duruyor, de risklerin az önce arttığının farkındayız. Bir yanımlı onu uyarmak, içinde bulunduğu tehlikeyi görmesini sağlamak istiyor. Ama başka bir yanımlı, Çeçen köklerime sadık olan yanımlı, zor yoldan öğrenmesine izin verip vermemem gerektiğini merak ediyor. Bu benim işimi kolaylaştırır.

Ne olursa olsun, bir zamanlar tutkuyla bulanık olan aramızdaki çizgi keskinleşerek çok daha tehlikeli bir hal aldı. Ve ben artık hangi tarafta olduğumdan emin değilim.

Kafeden çıkarken Roman'ın parmakları benimkilere değiyor, kışın soğuğuyla savaşılan bir sıcaklık. Çok şakacı ve bir yanımlı temkinli. Ama yürürken adımlarımın onunla senkronize olduğunu fark ediyorum. Enerjisini, güven ve heyecan karışımını hissediyorum ve önceki yüzleşmeye rağmen kendimi meraklı buluyorum.

"Sana göstermek istediğim bir şey var," diyor, sesindeki neşeli ton geri gelmiş.

Birkaç blok sonra bizi çitlerle çevrili, ince kar parçaları ve eski inşaat kalıntılarıyla kaplı geniş, boş bir arazinin önünde durduruyor. Genişliği dikkatimi çekiyor ve onun ne gördüğünü hayal etmeye çalışarak başımı eğiyorum.

"Bu," diye söze başladı, bir kolunu uzatarak, "bir sonraki projem. Burada bir dizi dükkan açma planım var. Bilirsiniz, yerel halka hitap edecek işletmeler."

Bu ifşaat beni şaşırtmalı ama şaşırtmadı. Roman'ın hırsı her hareketinden belli oluyor. Yine de, yaptığı işi bildiğimden, tüm bu ticari parıltının altında bazı gizli operasyonların potansiyelini görebiliyorum.

Ama ifadesi yumuşuyor ve arazinin belli bir köşesini işaret ediyor. "Orada açık bir bahçemiz, bir çeşit oyun alanımız olsun diye düşündüm. Ilya'yı oynarken gördükten sonra, bu şehirde çocukların sadece çocuk olabilecekleri çok fazla güvenli yer olmadığını fark ettim."

Kalbim küt küt atıyor. Ilya'yı mı düşünüyor?

"Fikir basit. Ağaçlar dikin, salıncaklar, kaydırak ve ebeveynlerin çocuklarını oynarken izleyebilecekleri açık bir alan ekleyin. Her çocuk buna sahip olmalı, sence de öyle değil mi?" diye soruyor ve o yoğun zümrüt gözlerini bana çeviriyor.

Kelimeler boğazımda düğümleniyor, şaşkınlık ve duygunun bir karışımı. Roman bana hiç beklemediğim bir yönünü gösteriyor. Evet, iş adamı, potansiyel mafya babası, tehlikeli alfa erkeği var. Ama bu? Bu önemseyen biri, bir ihtiyacı gören ve bunu gidermek isteyen biri. Bu onun hem kafa karıştırıcı hem de sevimli bir yanı.

Daha ne olduğunu anlayamadan kendimi ona yaklaşırken buluyorum, parmaklarım yanağına değiyor. Ve sonra onu öpüyorum. Dünya bulanıklaşıyor ve sadece bu an, bu adam ve beni boğmakla tehdit eden duygular var.

Ayrıldığımızda gözleri benimkileri arıyor ve şaşkınlığını görebiliyorum. Ve belki de daha fazlasını. Bir kırılma mı?

Bu işimi daha da zorlaştırıyor. Görevim değişmedi ama Roman planlarımı bozarak her şeyi çok daha karmaşık hale getirdi. Onun bu yumuşak tarafına hem bayılıyorum hem de nefret ediyorum. Beni içine çekiyor ama aynı zamanda parçalıyor da. Çünkü her tatlı jest, her

Düşünceli kelime, umutsuzca görmezden gelmeye çalıştığım gerçeği hatırlatıyor: Onu bitirmek kolay olmayacak.

Öğleden sonra havası kışın nefesinin ısırganlığını taşıyor ve tahmin edilen kar yağışını ima ediyor. Daireme doğru attığımız her adım telaşsız ve uzun sürüyor, sanki saniyeleri uzatıyormuşuz gibi. Roman'ın parmakları benimkilerin arasından geçiyor, dokunuşu beni yarattığı duygu kasırgasının ortasında topraklıyor.

Kapımın önünde dururken, hayattan daha büyük, daha ürkütücü, daha çekici görünüyor. Loş koridor ışığının altında uzun bir gölge oluşturuyor ve bakışlarıyla buluşmak için başımı kaldırdığımda aramızdaki bağ hissediliyor. Her zamanki gibi, kimya ve tehlikenin karışımı, baş döndürücü bir karışımında birlikte dönüyor.

Konuşmuyoruz, kelimelerle değil. Bunun yerine dudaklarımız yumuşak, samimi bir kucaklaşmada birbirini buluyor. Omurgamdan aşağıya karıncalanan bir sıcaklık gönderen, dış dünyanın ayazını eriten yavaş bir yanma bu. Ve yine de, bunun ortasında, rahatsız edici bir huzursuzluk hissi var. Görülmeyen gözlerin karıncalanması gibi, gözlemlenme hissi gibi.

Geri çekiliyorum, etrafı araştırıyorum, her gölgeyi ve oyuğu tarıyorum, ama hiçbir şey yerinde görünmüyor. Yine de his devam ediyor.

Mesleğimin bir yan ürünü olan paranoyayı bir kenara bırakıp önümdeki adama yeniden odaklanıyorum. "İly'a'yı birkaç saat daha almam gerekmiyor," diyorum, sözlerimde bir davet var. "İçeri gelmek ister misin?"

Roman'ın gözleri bir ton kararır, arzusu belirgindir. Söze dökmeden her şeyi anlatıyor: özlemini, hayranlığını, tereddütlerini, hepsini ortaya döküyor.

"Hiç sormayacaksın sanmıştım," diye mırıldanıyor.

Hızlı bir hareketle mesafeyi kapatıyor, ağzı nefes kesici bir vahşilikle benimkini geri alıyor. Tutku alevleniyor, beklenti ve ihtiyaçla körükleniyor. Kapının kilidini açmak için acele ederken anahtarlarım neredeyse yere düşüyor, içeri girerken dudaklarımız zar zor ayrılıyor.

Yine de, zihnimin derinliklerinde, izlendiğim hissi devam ediyor ve mükemmel bir güne hafif bir gölge düşürüyor.

CHAPTER 12

OceanofPDF.com

ROMAN

A Kapı arkamızdan kapanır kapanmaz Valentina ve ben dudaklar, eller ve onun parfümünün sarhoş edici kokusundan oluşan bir arapsaçına dönüyoruz. Her seferinde

Her adımda, her çalınan öpücükte, dairenin daha derinlerine çekiliyoruz.

Bir an duraksıyorum, hafifçe geri çekiliyorum, sadece onun yaşam alanını görebilecek kadar. Daire rahat, sıcak bir hava yayıyor, pratiklik ve kişiliğin bir karışımıyla dekore edilmiş. Burada, bu sıcacık labirentin kalbinde, bir anne ve oğlu anılar biriktiriyor. Oyuncaklar -kamyonlar, bloklar ve aksiyon figürleri-yere ve raflara dağılmış, her biri oyun zamanının ve kıkırdamaların sessiz bir hikayesini anlatıyor.

Duvarda neşenin enstantanelerini yakalayan bir dizi fotoğraf var. Valentina'yı görüyorum, mutluluk saçıyor, İlya'ya sarılmış, dünyadaki tüm masumiyetiyle gülüyor. Burası bir sığınak ve böylesine mahrem bir alana davet edilmiş olmanın ağırlığını hissediyorum.

Ama ortam, onun yaşam anlayışı, bilincimde kısacık bir an. Aramızdaki manyetik çekimi görmezden gelmek zor ve hızlı bir hareketle onu kendime çekiyorum, vücudunun sıcaklığının benimkiyle mükemmel bir şekilde kaynaştığını hissediyorum.

Elleri istekli ve kendinden emin bir şekilde gömleğimin eteklerini buluyor, altından kayarak tenimi sıyrıyor. Ben de karşılık veriyorum, parmaklarım elbisesinin fermuarı boyunca dans ederek altındaki yumuşak kıvrımları ortaya çıkarıyor. Gözlerimiz kilitleniyor ve bir an için dünya durmuş gibi oluyor. Bir anlayış var; olacakların, aramızda oluşmakta olan yoğunluğun sessiz bir vaadi.

Nefes nefese bir kahkaha atıyor, dudakları boynuma değişiyor. "Sabırsızız, değil mi?"

"Her zaman," diye sırtarak cevap veriyorum, sesimdeki ukalalık belli oluyor. "Özellikle de ne istediğimi bildiğim zaman."

Akıcı bir hareketle son giysisini de çıkarmayı başarıyor ve onu tüm ihtişamıyla bırakıyor. Ve ben, her zamanki centilmenliğimle, onu takip ediyorum. Dudaklarımız yeniden birleşiyor ve birbirimizin içinde kayboluyoruz.

Kapıdan yatak odasına kadar olan yolculuk bir dans gibi. Dudaklarımız hiç ayrılmıyor, bedenlerimiz teması hiç kesmiyor. Her adım, tenimin tenime değdiği her an, damarlarımda dolaşan arzu ateşini besliyor. Onun dokunuşu elektrik gibi ve dünya sadece ikimize daralıyor.

Sonunda yatağının kenarında ayrıldık, ikimiz de nefesimizi tuttuk. Ona bakıyorum ve bir an için kendimi dünyanın en şanslı erkeği gibi hissediyorum. Yatak odasının loş ışığı Valentina'nın silüetine ruhani bir parlaklık veriyor, her kıvrımını ve gölgesini vurguluyor.

Göğüsleri her nefes alışında yükselip alçalarak dantel sütyeninin şeffaf kumaşını zorluyor. Eşleşen bir set olan kumaş onu gizlemek için çok az şey yapıyor, bunun yerine kalçalarının narin kıvrımını ve bacaklarının zarif uzunluğunu vurguluyor. İç çamaşırı, gizli zevkleri ima eden kışkırtıcı bir bariyerdir.

Her zaman çok keskin olan yaramaz gözleri şimdi daha yumuşak bir yoğunluk taşıyor. Zarifçe dizlerinin üzerine çöktüğünde bile o gözler benimkilerden hiç ayrılmıyor. Sinsi, kendinden emin gülümsemesi söylenmemiş şeyler vaat ediyor ve ben beklentiyle sertçe yutkunuyorum.

Nefesinin sıcaklığını üzerimde hissedebileceğim kadar yakınımda ve sonunda beni ağzına aldığı anda, bu his enfes olmaktan başka bir şey değil. Yaptığı her hareket kasıtlı, beni çılgına çevirmek için hesaplanmış. Dişlerinin nazik sıyrılışı, dilinin yumuşak kucağı, hassas emme - hepsi beni sınıra götürmek ve orada tutmak için tasarlandı.

Parmaklarım saçlarına dolanıyor, onu yönlendiriyor ve teşvik ediyor, ancak hızın sorumluluğunu o alıyor. Ne yaptığını çok iyi biliyor ve benim ukala, baskın tarafım onun özgüveniyle hem meydan okuyor hem de son derece tahrik oluyor. Beni bir enstrüman gibi çalıyor, varlığından haberdar olmadığım zevk notalarını uyandırıyor. Her saniye kendimi dizginlememin bir testi, onun hem avcı hem de av olduğu bir kedi fare oyunu.

Aşağı bakıyorum ve onu orada, bu kadar yakın bir şekilde görmek neredeyse beni mahvediyor. Gözlerindeki parıltı bana gücünün farkında olduğunu ve bundan zevk aldığını söylüyor. Valentina gibi biriyle daha önce hiç tanışmamıştım.

O hararetli anda, beni aklımın alamayacağı kadar baştan çıkarırken, tamamen büyülediğimi biliyorum.

Teslimiyetin uçurumunda sallanırken, aniden Valentina'yı kendimden uzaklaştırıp keskin bir nefes alıyorum. İkimiz de zor nefes alıyoruz ve aramızdaki hava arzu ve beklentiyle yoğun. Bana bakıyor, dudakları şişmiş, oyunumuzun kalıntıları üzerlerinde parlıyor ve gözleri muziplikle parlıyor.

"Standartlara uygun değil miydim?" diye alay ediyor, masummuş gibi davranarak. Sesi alçak ve boğucu, gözlerindeki şakacı pırıltıyla mükemmel bir tezat oluşturuyor.

Kıkırdıyorum, bakışlarımın ağırlığının ağzında oyalanmasına izin veriyorum, sonra gözleriyle buluşmak için yukarı çıkıyorum. "Oh, sevgilim," diye cevap veriyorum, dudaklarımda bir sırıtma oynuyor, "tüm beklentileri aştın. Ama sanırım sana ne kadar iyi karşılık verebileceğimi göstermenin zamanı geldi."

Gözleri meydan okurcasına parlıyor ama o daha karşılık veremedi ben onun üzerine atılıyorum. Ellerimin ve ağzımın telaşıyla sütyenini ustalıkla çözdüm, omuzlarından kaydurdum ve yere düşmesine izin verdim. Teni sıcak, kızarmış ve parmaklarımın altında davetkâr bir yumuşaklıkta. Nazik ama ısrarcı ellerle onu yatağa geri götürüyorum ve düşerken dantel külotunun son engelini de kaldırıyorum.

Onu tüm ihtişamıyla takdir etmek için bir an ayırarak güzelliğine hayran kalıyorum. Vücudu kıvrımların bir senfonisi, yer yer yumuşak, diğerlerinde gergin, dokunulmak, tadına bakılmak için yalvarıyor. Daha fazla direnemeyerek işe koyuluyorum ve onun her santimine saygı gösteriyorum. Bacaklarını açıyor ve aletimin tabanını tutup sıcaklığına doğru kaydırıyorum, Valentina'nın sırtı ben içine derinlemesine girerken kamburlaşıyor.

Ellerim ve ağzım vücudunda geziniyor, ateşli öpücükler ve okşamalardan oluşan izler bırakıyor. Dikkatle dinliyorum, nefes alışının ritmini, bastırmaya çalıştığı yumuşak iniltileri, kaslarının istemsiz seğirmelerini ayarlıyorum. Her tepki beni oyalanmamı istediği noktalara yönlendiren bir rehber. Tekrar tekrar içine giriyorum, kalınlığımla onu ikiye bölüyorum, kalçaları benimkilere doğru kalkıyor.

Ben kızdırdıkça o altımda kıvranıyor, beni daha da yakınına çekmeye çalışıyor. O kadar duyarlı, o kadar güzel ifade ediyor ki, bu beni çılgına çeviriyor. Zirveye yaklaştığını hissettiğimde geri çekiliyorum, onu nefes nefese bırakıyorum, mutluluğun sınırında geziniyor.

"Roman," diye nefes alıyor, sesinde bir parça çaresizlik var, "lütfen."

Yanaklarının kızarmasının, göğsünün hızla inip kalkmasının tadını çıkararak üzerinde geziniyorum. Eğilip kulağına fısıldıyorum, "Lütfen ne, canım?"

Koyu renk ve irileşmiş gözleri benimkilere kilitleniyor. "Bana naz yapma," diye uyarıyor, ses tonunda şakacı bir ton var.

Kıkırdıyorum, parmaklarımın kalçasında narin izler bırakmasına izin veriyorum. "Bunu istediğini duymak istiyorum."

Yüz hatlarını kızgınlık ve tahrik karışımı bir ifade kaplıyor. "Roman," diye tıslıyor ve arzusunun ağırlığı hissediliyor. Sonra, daha yumuşak, teslimiyetçi bir sesle, "Lütfen, beni boşalt."

Beklediğim davet buydu. Kurtça bir zevkle gülümseyerek, ona tam olarak istediği şeyi vermek için yenilenmiş bir şevkle yola çıktım.

Onun içinde tamamen kılıflanmış durumdayım ve her sinir ucu alev alev yanarken, duyum ezici. Her harekette, her itişte vücudunun aynı şekilde karşılık verdiğini, bana doğru eğildiğini, beni daha derine ittiğini hissediyorum. Çıkardığı seslerin tadını çıkarıyorum, o yumuşak, nefessiz inilti tutkumun alevlerini daha da yükseltiyor.

Ritim artıyor, neredeyse çılgınca bir hal alıyor. Ne kadar yakın olduğunu hissedebiliyorum, içindeki gerilim gittikçe daha da artıyor. Bana yapışıyor, parmakları sırtıma gömülüyor, nefesi kesik kesik geliyor. Ve nihayet doruk noktasına ulaştığında, salıverilmesi güzellikten bir şey. Tüm vücudu sarsılıyor ve derin, ürpertici bir iç çekiş dudaklarından kaçıyor. Onun doruğa ulaştığını hissetmek, iç duvarlarının beni bu kadar yakından kavraması, beni de uçurumun kenarına göndermek için yeterli. Zevke teslim oluyorum, coşkulu dalgalar halinde üzerimden geçmesine izin veriyorum.

Sevişmemizin yoğunluğu ikimizi de nefessiz bırakıyor. Yavaşça, nazikçe ondan ayrılıyorum, sırt üstü dönüyorum, onu kendime çekiyorum, böylece başı göğsüme yaslanıyor. Orada uzanmış, birbirimizin nefes alış verişlerinin ritmini dinliyor, paylaştığımız tatminin sıcaklığını hissediyoruz.

Parmaklarımız tembelce iç içe geçiyor ve elini dudaklarıma götürüp parmak eklemlerine yumuşak öpücükler konduruyorum. Aramızdaki sessizlik dingin, sözsüz bir anlayışla dolu. Dünyanın kaybolduğu ve sadece ikimizin olduğu bu gibi anlarda Valentina'ya karşı neredeyse ezici bir şefkat hissediyorum. Bana bakışında bir kırılma var, koyu renk gözleri dökülmemiş duygu gözyaşlarıyla parlıyor.

"Valentina," diye mırıldanıyorum, sözcükler istemsizce dökülüyor, "bir şey var... bu konuda inanılmaz derecede gerçeküstü bir şey var. Bizimle ilgili."

Bir dirseğinin üzerinde doğrulup bana bakıyor, saçları ipeksi bir perde gibi yüzünün etrafında dalgalanıyor. "Ne demek istiyorsun?"

Düşüncelerimi toparlamak için bir an duruyorum, doğru kelimeleri arıyorum. "Sanki... Sanki seni sonsuza dek tanıyormuşum gibi hissediyorum. Bu çok tuhaf. Sadece birkaç kez karşılaştık, ama işte buradayım, sanki yıllardır hayatımın bir parçasıymışsın gibi hissediyorum."

Dudaklarını hüzünlü bir gülümseme süslüyor. "Belki başka bir hayatta sevgiliydik. Reenkarnasyona inanıyor musunuz?"

Yüzünü okşayarak usulca kıkırdıyorum. "Neye inandığımdan emin değilim. Ama aramızdaki bağı inkâr edemem. Bu hissedilebilir, neredeyse elle tutulur bir şey. Sanki uzanıp ona dokunabilirmişim gibi."

Başını sallıyor, parmakları göğsümdeki tüylerle oynuyor. "Ben de hissediyorum. Bu hem rahatlatıcı hem de biraz ürkütücü."

"Korkutucu mu?" Merakla bir kaşımı kaldırıyorum.

İç çekiyor. "Çünkü Roman, bu sahip olduğumuz şeyin gerçek olduğu anlamına geliyor. Ve gerçek şeyler... kırılabilirler."

Onu kendime çekiyorum, kollarımı koruyucu bir şekilde sarıyorum. "O zaman birbirimize karşı dikkatli olmamız gerekecek, değil mi?"

Göğsüme doğru başını sallıyor ve ayağa kalkıp atılmış giysilerimizi bulmadan önce rahatlatıcı sessizliğin bizi bir kez daha sarmasına izin veriyoruz.

Giysilerini ustalıkla giyinen Valentina bakışlarımla neredeyse hiç karşılaşmıyor. Yanaklarında hafif bir kızarıklık var, ama son maceralarımızdan mı yoksa başka bir şeyden mi, tam olarak emin değilim. Her hareketini izliyorum, yüzünde beliren duyguların karşılıklı etkileşiminden büyüleniyorum.

"İlya?" Gömleğimin düğmelerini ilikleyerek soruyorum, kumaş hâlâ hassas olan tenime yumuşak geliyor.

Başını sallayıp ayakkabılarını giyiyor. "Kreş yakında bitiyor."

Yanına yaklaşıyorum, saçının gevşek bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırıyorum ve parmaklarımın boynundan aşağı inmesine izin veriyorum. Dokunuşuma doğru eğiliyor, gözleri kısa bir an için kapanıyor. "Yakında bir yolculuğa ne dersin? Üçümüzün biraz eğlenebileceği bir yere. Hayvanat bahçesi olabilir mi?"

Gözleri parlıyor ve bir an için sık sık takındığı o temkinli bakış kayboluyor. "İlya buna bayılırdı. Ben de öyle," diye itiraf ediyor, dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

Tam plan yapıyorduk ki bir kapının açılma sesi bizi böldü. Soğuk bir hava dalgası koridora giriyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. Valentina'nın yüzü rengini kaybediyor, duruşu

katılaşıyor. Endişeyle bakışlarını takip ediyorum ve kendimi giriş yolunda bir yabancıyla göz göze buluyorum.

Uzun boylu, Valentina'yla aynı tonda koyu renk saçlı ve beni anında yapan düşünceli, yoğun bir bakışa sahip. Odadaki gerilimin arttığını, atmosferin söylenmemiş sözler ve gizli düşmanlıklarla ağırlaştığını hissedebiliyorum.

"Bu da kim?" diye soruyor, sesi soğuk. İçgüdüsel olarak Valentina'nın önüne doğru koruyucu bir adım atıyorum.

Yutkunuyor, eli beni sakinleştirmek için zayıf bir çabayla koluma geliyor. "Roman, bu Vladimir. Benim kardeşim."

Şaşkınlığım belli oluyor olmalı çünkü bana dudaklarını büzerek gülümsüyor, bakışları kardeşininkinden hiç ayrılmıyor.

"Vlad, burada ne işin var?"

Vladimir'in gözleri hâlâ üzerimde, beni ölçüp biçiyor, değerimi tartıyor. "Konuşmak için buradayım, Rahibe," diye cevap veriyor, sesi küçümseme dolu. "Son birkaç gündür sana ulaşmak zor oldu. Belki şimdi nedenini biliyordumdur."

Valentina kolumu sıkıca kavlıyor, tırnaklarını geçiriyor. "Şimdi olmaz Vladimir. Şimdi zamanı değil."

Sırtarak dairenin içine doğru bir adım daha atıyor ve etrafına küçümseyerek bakıyor. "Görünüşe göre bir şeyi yarıda kesmişim. "

Sesindeki keskinlik açık, altında yatan tehdit ise gün gibi ortada. Yüzleşmelere yabancı değilim ama Vladimir'de kanımı donduran bir şey var. Belki de gözlerindeki soğukluk ya da kendini taşıma biçimidir. Her neyse, dikkatli davranmam gerektiğini biliyorum.

Valentina bana, "Belki de gitseniz iyi olur," diye öneride bulunurken sesini sakin ve dengeli tutmak için çaba sarf ettiği belli oluyor.

Valentina'nın kardeşi sadece kaşlarını kaldırıyor ve sırtışı daha da büyüyor. "Evet - kulağa iyi bir fikir gibi geliyor."

Bir parçam ona meydan okumak, yüzündeki o kendini beğenmiş sırtışı silmek istiyor. Ama diplomatik yanım ben yapamadan devreye giriyor. "Elbette. Aile meselelerine karışmak bana düşmez."

Vladimir'in yüzündeki ifade hafif bir hayal kırıklığına işaret ediyor, sanki aptalca bir şey yapmasını haklı çıkaracak bir şey söylememi bekliyormuş gibi.

"Akıllı adam. Şimdi, çek git."

Kimse benimle böyle konuşamaz. İçimden onu ezmek, avucumla yüzünü kavrayıp kafasının arkasını arkasındaki duvara çarpmak geliyor.

onu. Bu duyguları çabucak bir kenara itiyorum. Böyle bir şiddetin zamanı değil.

Onun yerine omzumun üzerinden bakıyorum. Daireden çıkarken Valentina bana bilmiş bir bakış atıyor, kapı arkamdan kapanıyor.

Dakikalar sonra dışarıdayım, bitmek bilmeyen kış soğuğuna karşı kendimi destekliyorum, yalnızlık beni paltom gibi sımsıkı sarıyor.

OceanofPDF.com

CHAPTER 13

OceanofPDF.com

VALENTINA

T Roman gittiği anda yokluğunun ağırlığı ağır bir pelerin gibi üzerime
çöküyor. Birkaç dakika önce bir duygu kakofonisi olan dünya -tutku, korku,
gerilim, neşe- aniden sessizleşiyor. Her ses, her his uzak ve belirsiz geliyor.
Sanki suyun altındayım, içinde kaybolmuşum gibi.

Roma'nın muamması.

Ama sonra, çok tanıdık bir ses sessizliği yararak beni yüzeye geri çekiyor.
"Neler oluyor, Valentina?"

Dönüp Vladimir'e bakıyorum, gözleri bir şahininki gibi keskin, dikkatle
inceliyor. Aramızdaki geçmiş uzun, dolambaçlı ve çoğu zaman haince. Her
zaman güven ve şüphe arasında ince bir çizgide yürüdük.

"İzliyordum," diye devam ediyor, sesi buz gibi. "Bu onunla sadece bir iş
değil, değil mi?"

Gücümü topluyorum, kendimi yıllar içinde mükemmelleştirdiğim role,
metanetli, boyun eğmeyen suikastçı rolüne zorluyorum. "Bir sonraki hedefim
o," diye itiraf ediyorum, tedirginliğimi bastırarak. "Bana söylendiği gibi ona
yaklaşıyorum."

Vladimir beni inceliyor, bakışlarının ağırlığı tenimin karıncalanmasına
neden oluyor. "Daha önce bir hedefin bu kadar yaklaşmasına hiç izin
vermemiştin. Tehlikeli bir oyun oynuyorsun."

Sertleşiyorum, savunmaya geçiyorum. "Ne yaptığımı biliyorum."

"Öyle mi?" diye karşı çıkıyor, dudaklarında alaycı bir gülümseme
oynuyor. "Çünkü benim durduğum yerden, kolay kolay kaçamayacağın bir ağa
dolanıyormuşsun gibi görünüyor."

Dişlerimi gıcırdatıyorum, içimde öfkenin kabardığını hissediyorum. "Bu
farklı. O diğerleri gibi değil. Roman'ın bağlantıları var.

ihtiyacım var. Benim yaklaşımım hesaplıdır."

Vladimir gözlerini kısıyor, yüzümde herhangi bir hile belirtisi arıyor. "Bu işi berbat etmesen iyi edersin. Aile bu işi sağduyulu ve etkili bir şekilde halletmen için sana güveniyor. Başarısızlığın sonuçlarını biliyorsun."

Sertçe yutkunuyorum, durumun ağırlığı üzerimde. "Başarısız olmayacağım."

Yavaşça başını sallıyor, belli ki tam olarak ikna olmamış. "Olmadığından emin ol. Çünkü duygularının yoluna çıkmasına izin verirsen, bir an bile hata yaparsan, bedelini ödeyen sadece sen olmazsın."

Bakışlarını tutuyorum, tehdidin içime işlemesine izin veriyorum. Vladimir aileden biri olabilir ama aynı zamanda sırlarımızın bekçisi. Onun bağlılığı bana değil, davaya, daha büyük resme.

Oda, söylenmemiş uyarılarla, işler ters giderse cezalandırma vaatleriyle ağırlaşıyor. Ama derinlerde, küçük bir ses beni rahatsız ediyor. Görev ve arzu arasındaki çizgi bulanıklaştı ve her ne kadar inkâr etmek istesem de Roman listemdeki bir başka işaret değil. Kimsenin ulaşmasına izin vermeyeceğimi düşündüğüm yerlere girmeyi başardı ve şimdi kendi yarattığım bir ikilemde sıkışıp kaldım.

Vladimir orada otorite ve uyarı saçarak dururken, en büyük tehdidin görevin kendisi ya da ailemin gazabı olmadığını fark ediyorum. İçimdeki savaş, kalbim ve görevim arasındaki çatışma.

Vladimir'le bir kez daha göz göze geldiğimiz an, ortam söylenmemiş sözler ve duygularla yüklü, elektriksel bir gerginliğe bürünüyor.

"Valentina," diye başlıyor, düşünceli bir havayla odada yavaşça volta atıyor. Bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor, yoğunluğu hiç azalmıyor. "Bir süredir Roman'ın kimliğinin farkındayım."

Kalbim güm güm atıyor, ritmi düzensiz. "Neden bana daha önce söylemedin?" Her zaman güvенеbileceğimi düşündüğüm tek kişiden gelen ihanet acı veriyor.

Vladimir volta atmayı bırakıyor, yıpranmış bir koltuğun arkalığına yaslanıp kollarını kavuşturuyor. "Merak ettim," diye itiraf ediyor, gözlerinde bir parça muziplik var. "Nasıl oynayacağını görmek istedim. Avıyla bu kadar içli dışlı olmak Hayalet'e göre değil." Kasıtlı bir duraklama yaparak sözlerinin ağırlığını hissettirmeye çalışıyor. "Özellikle de... samimi bir şekilde."

Yanaklarım utanç ve öfkeyle alev alev yanıyor. Haklı olmasından nefret ediyorum ve daha da çok, içimi görmesinden nefret ediyorum. "Beni profesyonel olmamakla suçlama şeklin bu mu?" Ona bir adım daha yaklaşarak meydan okuyorum. "Yoksa sadece bir gözlem mi yapıyorsun?"

Ağzının köşesi sırtarak yukarı doğru kalkıyor, eskiden kalbime sıcaklık katan ama şimdi sadece sinirimi artıran tanıdık bir ifade. "Sadece bir gözlem. Ama büyüleyici, değil mi? Her zaman mesafeli durdunuz, duygularınızın işinize karışmasına asla izin vermediniz. Ama şimdi... şimdi Roman var."

İçimdeki savunmacı duygu kabarıyor, taşmaya hazır. "Bununla başa çıkamayacağımı mı ima ediyorsun? Bir şekilde tehlikede olduğumu mu?"

Vladimir koltuktan kalkıyor, aramızda sadece bir metre mesafe kalana kadar ilerliyor. "Bu bir yetenek meselesi değil Valentina. Fazlasıyla yetenekli olduğunu biliyorum. Bu bir netlik meselesi. Cazibenin puslu havasından net görebiliyor musun? Yoksa duyguların kararlarını gölgeliyor mu?"

Roman'la geçirdiğim zamanın anıları geri geliyor - tutku, yoğunluk, bu kadar kısa sürede kurduğumuz inkar edilemez bağ. Yine de tüm bunların altında, görev her zaman gizleniyordu, üstümden atamadığım bir gölge.

Bir yanım Vladimir'in içimi bu kadar kolay görebilmesinden nefret ediyor. Ama yine de, o benim kardeşim. O değilse beni kim bu kadar iyi tanıyordu?

"Neden bu işin içinde olduğumu hatırlıyorum," diye fısıldıyorum şiddetle, yumruklarımı sıkarak onları sabit tutmaya çalışıyorum. "Her geceyi, Iosef için dökülen her gözyaşını hatırlıyorum. O acı, o öfke, içime işledi."

Yüzü yumuşadı, sertliği gitti. Yerinde birlikte büyüdüğüm, beni dünyanın en kötü yanlarından koruyan, bana nasıl hayatta kalacağımı öğreten ağabeyim var. "Biliyorum," diyor, elini omzuma koymak için uzanıyor. "Ama Roman... o farklı. Bunu gözlerinde görüyorum. Sadece kim olduğunu, neyi savunduğunu hatırlamanı istiyorum. Ailesinin sana yaptıklarını."

Ortak geçmişimizin, kayıplarımızın, zaferlerimizin ağırlığı üzerime . "Yapılması gerekeni yapacağım," diye cevap veriyorum, kararlılık sesimi güçlendiriyor. "Çeçenler için, Iosef için, bizim için. Roman bunu değiştirmeyecek."

Vladimir yavaşça başını sallıyor, gözleri benimkilerde herhangi bir şüphe belirtisi arıyor. "Sana inanıyorum," diyor sonunda, sesi söylenmemiş duygularla ağırlaşıyor. "Ama unutma, kalbin kendi gündemi vardır. Dikkatli ol Valentina."

Uyarısı aramızdaki havada asılı duruyor, şu anda bir parçası olduğum karışık ağın ve yakında yapmak zorunda kalacağım seçimlerin bir hatırlatıcısı.

Akşam yaklaşırken karanlık şehre sızıyor ve beraberinde en kalın paltoları bile delip geçen soğuk bir ürperti getiriyor. Ama benim için soğuk sadece dışarıda değil; bu içsel bir savaş, attığım her adımda daha da yoğunlaşan, kalbimi donduran bir kavrama. Akşamı Vlad için Bratva'nın şehirdeki faaliyetleri hakkında daha fazla bilgi toplayarak geçiriyordum.

Yumuşak bir bip sesi Vladimir'den gelen bir mesaj için beni uyarıyor. *Herhangi bir gelişme var mı?*

Derin bir nefes alıp hızlıca yazarak cevap veriyorum. *Roman bizim bölgemizdeki işlere yatırım yapıyor.*

Cevabı görünmeden önce bir duraklama oluyor. *İlginç. Başka bir şey var mı? Sadece bu. Ama bu yeterli, değil mi?* Ondan çok kendime cevap veriyorum.

Cevabı hemen geldi. *Bu bir başlangıç. Gerekli önlemleri alacağız. Bilgi için teşekkürler.*

Telefonumu kapattığımda kendimi yakındaki bir binanın tuğla duvarına yaslanmış buluyorum. Her şeyin ağırlığı üzerime çöküyor, sanki kendi kararlarımın ağırlığı altında eziliyormuşum gibi hissediyorum. Yaptığım her hamle, paylaştığım her bilgi kırıntısı, dev bir satranç oyunundaki bir taş gibi ve bahisler ölüm kalım meselesi.

Etrafıma bakıyorum, yarı yarıya yoldan geçenler arasında Roman'ın yüzünü görmeyi bekliyorum. İçimde uyandırdığı duyguların karışımı güçlü bir kokteyl gibi - tehlikeli ve sarhoş edici. Suçluluk duygusu baskın bir tat, alttan alta özlem ve pişmanlık da var.

Onu uyarmanın cazibesi çok güçlü. İçimden bir ses ona isimless bir ihbar gönderebileceğimi söylüyor. Ama bunu yapmak Vladimir'e ihanet etmek olur. Kardeşime, canıma ve kanıma. İyi günde kötü günde yanımda olan kişi. Isınmak için birbirimize sokulduğumuz geceleri, birbirimizi her zaman koruyacağımıza dair verdiğimiz sözleri hatırlıyorum. Roman'ı, sanal bir yabancıyı, kendi aileme nasıl tercih edebilirim?

Yine de, daha büyük bir parçam bana Roman'ın dokunuşunu, tutkusunu ve hayallerini hatırlatarak çılglık atıyor. Nasıl olur da onun sonunun mimarı olabilirim?

Bir fikir oluşmaya başladı. Ya bir orta yol bulabilirsem? Taraf tutmayı gerektirmeyen bir çözüm? Belki Çeçenler ve Bratvalar bir anlayışa, bir ateşkese varabilirlerse... Ama bu dünyada böyle şeyler nadirdir ve gerçekleştiklerinde de genellikle kısa ömürlü olurlar.

Gece derinleştikçe kendimi Roman'ın binasının dışında buluyorum. Cazibesi çok güçlü, onu görme, uyarma ihtiyacı neredeyse baskın geliyor. Ama direniyorum, kendimi uzaklaşmaya zorluyorum.

Yeni görev. "Acil" yazıyor. Hemen ardından bir ek geliyor ve onu açıyorum. Orada, soğuk, dijital netlikte, tanımadığım bir yüz var. Özel dikim takım elbisesi ve geriye taranmış saçlarına bakılırsa bir işadamı. Güce, emirlerine uyulmasına alışkın bir adama benziyor.

Brifingi okudum. Petersburg'da yaşayan bir İngiliz gurbetçi olan Paul Rutherford, kendisini Çeçen mafyasının radarına sokan bir dizi kötü karar vermiş. Hızlı ve sessiz bir düzeltme gerektiren kararlar.

Onu yirmi dört saat içinde çıkarın, Vladimir'in mesajı sona eriyor, tartışmaya ya da gecikmeye yer yok.

Mesajı silip atıyorum, başka bir hayatın, başka bir kararın ağırlığı üzerime çöküyor. Başka seçeneğim var mı? Reddetmek bir seçenek değil. Bu iş kolunda şüphe uyandırmak ya da tereddüt etmek ölüm fermanı olabilir. Bunu daha önce de gördüm - tereddüt eden ya da ikinci kez düşünen meslektaşlarım ve tanıdıklarım hiçbir iz bırakmadan ortadan kayboldular.

Roman aklımdayken ve ilişkimizi çevreleyen karmaşıklıklar giderek artarken, şimdi bocalama zamanı değil. Şimdi, her zamankinden daha fazla, sadakatimi ve davaya bağlılığımı kanıtlamam gerekiyor.

Dijital dosyayı tarayarak gerekli detayları seçiyorum. Rutherford'un alışkanlıkları, günlük rutini, sevdikleri ve sevmedikleri. Araç ve kaynaklarımı zihinsel olarak gözden geçirip bir plana karar veriyorum. Onun gibi önemli biri için bu iş sessiz ve gizli olmalı, Çeçen mafyasına ya da bana uzanan hiçbir iz bırakmamalı.

Yaptığım ön çalışmadan memnun kaldığımda telefonumu cebime sokup yola koyuluyorum. Ancak düşüncelerim bir kez daha Roman'a dönüyor. Karanlık sokaklarda ilerlerken aklımda bir soru var: Kendimi kaybetmeden onu nasıl kurtarabilirim?

CHAPTER 14

OceanofPDF.com

ROMAN

Tehir sokakları lamba ışığında pırıl pırıl parlıyor, dinmeyen yağmur onları ruhani bir ışıltıya büründürüyor. Valentina'nın kardeşiyle yaşadığım o tuhaf karşılaşmadan sonra düşüncelerimi toparlamaya çalışarak amaçsızca araba kullanıyorum. Delici bakışları, gergin konuşmaları ve en rahatsız edici olanı da Valentina'nın gözlerindeki hissedilir korku. Bu onun daha önce görmediğim bir yönü ve

bağırsaklarım düğümlendi.

Zihnim sahneyi tekrar tekrar oynatıyor, her kelimeyi, her hareketi analiz ediyor. Valentina benim için her zaman bir muamma olmuştur. Cesur ve vahşi, ama her zaman korunaklı. Her zaman kontrollü. Ama onu böyle savunmasız görmek sorularımı ve şüphelerimi artırdı.

Yolun kenarına çekip telefonumu çıkarıyorum, kilidini açıyorum ve bir arama motoru başlatıyorum. Bakalım... "Valentina..." Durakladım. Kahretsin. Soyadını bile bilmiyorum. Kendi aptallığımla başımı sallayarak, bariz olanı seçiyorum ve "Valentina St. Petersburg" yazıyorum.

Sayfalar dolusu profil açılıyor. Bazıları yaşına, bazıları şehrine uyuyor ama hiçbirisi yüzüne uymuyor. İnatla Instagram'a, sonra LinkedIn'e, hatta TikTok'a geçiyorum, bir iz, saklandığı dünyaya bir bakış umuduyla. Ancak Valentina dijital çağın ortasında bir hayalet gibi ele geçirilmesi zor biri olarak kalıyor.

Aklıma bir fikir geldi. Belki bazı toplumsal etkinliklere, hayır kurumlarına ya da yerel işletmelere katılıyordur diye düşünerek bazı yerel rehberleri ziyaret ediyorum. Yine sıfır. Sanki paylaştığımız alanların dışında var olmamış gibi.

Şakağımı ovuşturarak rahatsız edici gerçeği kabul etmek zorunda kalıyorum - son zamanlardaki yakınlığımıza rağmen, onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum. Elbette, paylaştığımız kahkahalar, derin sohbetler ve yakıcı tutkular oldu, ama Valentina'nın özü, geçmişi, dünyası bir gizem olarak kaldı.

Bunun sadece bir tesadüf olmadığını anladım. Herkesin minimal bir dijital ayak izi olabilir ama Valentina'nın hiç yok. Neredeyse profesyonelce. Bir çeşit tanık koruma programında olabilir mi? Birinden mi saklanıyor? Daha gizli bir işe mi bulaştı? Sorular üst üste yığılıyor ve onu tanıdığımdan beri ilk kez, boyumu aşır aşmadığımı merak ediyorum.

Hayal kırıklığıyla homurdanarak telefonumu yolcu koltuğuna fırlatıyorum ve motoru yeniden çalıştırıyorum. Yağmur yeniden başladı, damlacıklar tavana vuruyor, kafamdaki kargaşayı yankılıyor. Bu işin peşini bırakamam. Hızla aşık olduğum kadın tehlikeyken olmaz.

Geniş ağıma, erişimime ve kaynaklarıma rağmen, geçmişini araştırmak için bunlardan yararlanma konusunda temkinliyim. Ama bunu yapmazsam daha sonra pişman olabileceğime dair içimi kemiren bir his var. Gelişmekte olan duygularım ve beni bu acımasız dünyada hayatta ve zirvede tutan koruyucu içgüdülerim arasında ip üstünde yürümek zorundayım.

Şehrin sokaklarında dolaşırken, işadamları kişiliğimin soğuk mantığı, karasevdaş aşığımın çatışıyor. Bu konuya nezaketle yaklaşmam gerektiği açık. Belki sıradan bir sohbet, bir sonraki buluşmamızda birkaç hazırlıksız soru. Gözlemle, analiz et, anla.

Petersburg'un binalarının yoğun gölgeliklerini delip geçen güneş, devasa gölgelerini şehrin sokaklarına düşürüyor. Ben kararlı adımlarla ilerlerken, şehir de benimle birlikte hareket ediyor, her isteğime boyun eğiyor gibi görünüyor. Gücün ve nüfuzun güzelliği işte bu; dünya ellerinizde şekillendirilmeye hazır bir çamur haline geliyor.

Şık, siyah sedan aracımdan inerek özel dikim takım elbisemin yakasını düzeltiyor ve yeni güne bakıyorum. Geçtiğimiz birkaç hafta son derece verimli geçti. Nevsky Prospekt'in köşesindeki eski kitapçı, Kışlık Saray'ın yanındaki antika dükkânı ve Valentina ile ilk espressomuzu paylaştığımız o şirin küçük kafe, artık Bratva'nın koruyucu gölgesi altında faaliyet gösteriyor.

Bu satın almalar görünüşte iyi niyetli olsa da çok daha büyük bir stratejiye hizmet ediyor. Petersburg değişiyor, gelişiyor ve her satın almayla birlikte köklerimiz derinleşiyor, etkimiz artıyor ve mirasımız sağlamlaşıyor. Benim

kardeşler kesinlikle heyecanlanacaktır. Mesele sadece para ya da toprak değil, kendimizi şehrin dokusuna işlemek ve Bratva'nın gelecek nesillerdeki yerini garanti altına almak.

Düşüncelere dalmışken, telefonumdan gelen sarsıcı ses beni o ana geri döndürüyor. Cebimden ekrana bakıyorum, tanımadığım arayan karşısında şaşkınım. Tanınmayan bir numaranın güvenlik katmanlarımı aşması nadirdir, bu da beni hem temkinli hem de meraklı yapar.

"Alo?" Dikkatle cevap veriyorum, gözlerim etrafta geziniyor, bunun daha büyük bir oyunun parçası olup olmadığını anlamaya çalışıyorum.

"Kaçman gerek. Şimdi."

Hat kesildi.

Aramanın aniden kesilmesi midemde soğuk bir belirsizlik düğümü bıraktı. Yumuşak, bozuk ses tanınabilir değildi, ama akıldan çıkmayan bir aşinalık vardı. Yine de şimdi tetikteyim, herhangi bir tehlike belirtisi için etrafımı tarıyorum. Tedirgin edici uyarıyı daha fazla değerlendirmeden, çevresel görüşüm bir hareket yakalıyor. Bir grup adam, karanlık gözlerini bana dikmiş, caddenin karşısından yaklaşımaya başlıyor.

Anında, varlığımın her zerresi yüksek alarm durumuna geçiyor. Adımlarındaki amaç, ceketlerinin altındaki metal parıltısı, boyunlarına ve ellerine işlenmiş belirgin işaretler -yıldız, hançer ve bir grupla ilişkilendirdiğim diğer çeşitli sembollerden oluşan dövmeler: Çeçen mafyası.

Zaman bükülüyor, saniyeler uzuyor, dakikalar süren kalp atışlarına dönüşüyor. Zihnimde hesaplamalar yarışıyor. Sayıca azım, silahım yok ve önemli bir dezavantajım var. Her ne kadar içimdeki her içgüdü yerimde durup savaşmamı haykırırsa da, mantıklı aklım bunun kazanabileceğim bir savaş olmadığını biliyor - özellikle de burada, güpegündüz değil.

İçimdeki paniği belli etmeden, mümkün olduğunca rahat görünmek için elimden gelenin en iyisini yaparak, park halindeki sedanıma doğru düzgünce dönüyorum. Ama ben yaklaşırken, adamlardan birinin tehditkâr hırıltısı havada dalgalanıyor ve ardından bir silahın kusursuz horoz sesi duyuluyor. Adımlarım hızlandı.

Silah sesleri gün ortasındaki sessizliği bozuyor. Kurşunlar ısıklık çalarak geçiyor, asfalta ve binaların kenarlarına çarpıyor. Panik, siper almak için koşmaya başlayan seyirciler arasında dalgalanıyor. Arabaya atlıyorum, motoru çalıştırıyorum ve sokağa çıkıyorum.

Daha fazla silah sesi duyuluyor, bir kurşun arka camı delip geçiyor ve içeriye cam kırıkları saçıyor. Kalbim kulaklarımda çarpıyor, adrenal yükseliyor ve her şeyi jilet gibi keskin hissettiriyor. Dikiz aynasından son bir kez baktığımda, Çeçenlerin takiplerini yavaşlattıklarını, yırtıcı ve kısık gözlerle beni izlediklerini görüyorum.

Güvenli bir mesafeye ulaştığımda, şifreli telefonumu çıkarıp ezbere bildiğim numarayı çeviriyorum. En büyük kardeşim Andrei'nin telefonu açması sadece birkaç kez çalıyor.

"Roman," diye selamlıyor, sesi her zamanki gibi kararlı. "Bu aramayı neye borçluyum?"

"Hoşbeş yok Andryusha," diye cevap veriyorum, sesimdeki aciliyet belli oluyor. "Çeçenler tarafından pusuya düşürüldüm."

Sessizlik, kısa ama hissedilir bir duraklama. Tekrar konuştuğunda ses tonu fark edilir derecede daha soğuk. "Yaralandın mı?"

"Zarar görmemişler. Ama bir açıklama yaptılar. Sanırım sadece iş satın almalarından daha büyük bir şeye adım attım."

Andrei yavaşça nefes veriyor. "Petersburg'a doğru genişlemenin bazılarını kızdıracağını biliyorduk, ancak bu bariz bir saldırganlık eylemi. Hızlı bir şekilde karşılık vermemiz gerekecek."

Beni göremese de başımı sallıyorum. "Anlaştık. Onlara kimin haber verdiğini ve telefondaki beni uyaran kadının kim olduğunu bilmek istiyorum."

"Öğreneceğiz," diyor, sesinde ölümcül bir vaat notası var. "Bir süre ortalıkta görünme, ani misillemeyi ben halledeyim. Ve Roman..." duraksıyor, "dikkatli ol. Seni güpegündüz ve herkesin içinde iyi bir sebep olmadan pusuya düşürmezlerdi. Bu iş düşündüğümüzden daha derinlere gidiyor. Damien'ın St. Petersburg'daki Çeçen varlığı hakkında topladığı bazı bilgileri sana göndermesini isteyeceğim. İncele, toplayabildiğin kadarını topla."

Durumun ağırlığını hissediyorum. Bu artık sadece bir bölge savaşı değil ve ben de sadece bir iş adamı değilim. Ölümcül risklerin olduğu bir oyunda işaretlenmiş bir adam haline geldim ve ailemin güvenliğinden çok uzaktayım.

Telefon bağlantısını keserek araba koltuğunda arkama yaslanıyorum ve kendime kısa bir an için savunmasızlık izni veriyorum. Aramadaki ses zihnimde yankılanıyor. Bir uyarı, bir şans, bir can simidi. O her kimse, bugün hayatımı kurtardı. Asıl soru, neden?

CHAPTER 15

OceanofPDF.com

ROMAN

B Daireme döndüğümde, ağır kapılar dünyanın geri kalanını kapatarak bir sessizlik balonu yaratıyor. bir adrenalin patlaması hissediyorum ama artık azalıyor, yerini bir şeyleri bir araya getirme ihtiyacı alıyor. Bir şeyler bulmaya çalışıyorum.

kardeşlerimin gönderdiği şifrelenmiş dosyaları incelemeye başlayacağım.

Verileri derinlemesine incelediğimde, Çeçen mafyasının St. Petersburg'daki operasyonlarına ilişkin önceki istihbaratımızın eksik olduğu ortaya çıkıyor. Moskova'daki kadar geniş bir alana yayılmamış olabilirler, ancak acımasızlık ve kararlılık açısından eşdeğer görünüyorlar. Yasadışı faaliyetlerini gizlemek için yasal girişimler ve bir dizi yeraltı operasyonunun bir karışımı var. Klasik mafya stratejisi ve itiraf etmeliyim ki şimdiye kadar kartlarını iyi oynadılar.

Dosyalar bilinen üyelerin fotoğraflarını, birkaç sabıka fotoğrafını ve gözetim görüntülerini gösteriyor. Varlıklarının, muhbirlerinin ve piyadelerinin listeleri ekranıma yayılıyor. Yine de, tüm bu yüzler arasında dikkatimi çeken biri var ki kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Vladimir Korochoy - St. Petersburg operasyonlarının lideri. Keskin, köşeli yüz hatları bana bakıyor, gözlerinde kararlı bir bakış var.

Valentina'nın kardeşi... Birkaç derin nefes alıp, hızla akan düşüncelerimi toparlamaya çalışıyorum. İlk şaşkınlığım yavaş yavaş ihanet duygusuna dönüşüyor. Vladimir Valentina'nın kardeşi; bu onun da işin içinde olduğu anlamına mı geliyor? Hepsi bir oyun muydu? Her dokunuş, her bakış, fısıldanan her kelime... Başından beri benimle oynuyor muydu?

Ama sonra telefondaki bozuk sesi, beni kurtaran uyarıyı hatırladım. O yapmış olabilir mi? Eğer gerçekten ölmemi istediye, neden

Uyarı mı? Bu bulmacanın çelişkili parçalarıyla boğuşurken zihnim koşuşturuyor. O gerçek bir tehdit mi, yoksa o da benim gibi bu oyunda kapana mı kısıldı?

Oda daha soğuk, ışıklar daha sönük geliyor. Bir yudum viski içip sıcaklığın beni yatıştırmasına izin veriyorum. Kardeşlerimin bundan edilmesi gerekiyor ama önce Valentina'yla yüzleşmeliyim. Hikâyeyi bir de onun ağzından dinlemeli, bu olaydaki rolünü anlamalıyım.

Belki de hayatımda ilk kez bir sonraki adımdan emin değilim. İçgüdülerim ona güvenmemi söylüyor ama kanıtlar aksini gösteriyor. Düşüncelerimle boğuşurken bir şey çok netleşiyor: İş anlaşmaları ve bölge savaşlarından daha derin bir entrika ağının içine çekildim.

Valentina sadece hoşlandığım bir kadın değil; o artık St. Petersburg'un yeraltı dünyasının karanlık bağlantılarını anlamanın anahtarı. Ve o benim müttefikim mi yoksa düşmanım mı, bunu öğrenmeye niyetliyim.

Daha sonra arabamdayım, Valentina'nın mahallesine doğru ilerlerken şehrin ışıkları puslu bir parlaklık saçıyor. Zihnim sorular ve yarım yamalak çıkarımlarla dolu bir labirent. Yaşadığımız her etkileşim zihnimde tekrarlanıyor. Kaçırdığım bir ipucu, bir işaret var mıydı? Gözlerindeki kırılma gerçek miydi, yoksa esrarengiz kişiliğinin bir başka katmanı, özenle hazırlanmış bir aldatmaca mıydı?

İlk buluşmamızı hatırlayıp duruyorum. O şık elbisenin içinde göz kamaştırıcıydı, kahkahası hafif ve bulaşıcıydı. Ama şimdi düşünüyorum da, belediye başkanının ani ölümünden sonra ayrılması çok aceleye gelmişti. Valentina gibi bir kadın galayı can sıkıntısından terk etmez. Daha fazlası vardı ve içgüdülerim bana bunun Valentina'nın sakladığı sırlarla ilgili olduğunu söylüyor.

Onun evinin birkaç ev aşağısına dikkat çekmeden park ettiğimde, tehlikeli bir zeminde yürüdüğüm hissinden kurtulamıyorum. Sadece kişisel bir ihanetle uğraşmıyorum; potansiyel bir tehditle de uğraşıyorum. Vladimir ve Çeçen mafyasıyla olan bağlantısı her şeyi değiştirir.

Motoru kapatıp koltuğumda arkama yaslanıyorum ve bir anlığına onun apartmanını tarıyorum. Şirin, zarif bir çekiciliği var - tıpkı onun gibi. Ara sıra çıkan yaprak hışırtıları ve uzaktan gelen trafik sesleri dışında sessiz. Bir süre sadece gözlemliyorum, olağandışı bir hareketlilik var mı diye bakıyorum.

Saatler geçiyor, ama beni saran şey can sıkıntısı değil, beklenti. Perdelerinin arkasındaki her gölge, her ışık titreşimi duyularımı harekete geçiriyor.

Uyarı. Dünya bu tek daireye, bu tek kadına ve onu çevreleyen karmaşık sırlar ağına daralır.

Sonunda ön kapı açılır. Valentina dışarı çıkar, paltosunu giymiştir, yüzü kapüşonun altında gizlidir. Yalnız değildir. Yanında İlya var, çocuk kalın bir kışlık parka giymiş. Konuşmaları benim anlayamayacağım kadar alçak sesle ama Valentina'nın vücut dili her şeyi anlatıyor. Gergin görünüyor, sanki izlenmekten çekiniyormuş gibi ara sıra etrafına bakıyor.

Bu işleri değiştirir. Dikkatli olmalıyım. Onunla doğrudan yüzleşmek riskli olabilir, özellikle de gerçekten Çeçen çetesinin ayrılmaz bir parçasıysa. Daha fazla bilgiye ihtiyacım var ve bunun için izlemem, beklemem ve en önemlisi dinlemem gerekiyor.

Mülkünü terk ettiklerinde, gizlice takip ediyorum. Durumun ağırlığı, bu geceki keşiflerimin ciddiyeti ağır. Ama kararlılığım sarsılmaz. Eğer Valentina gerçekten de tüm bunların anahtarıysa, sahip olduğu her sırrı çözmeye niyetliyim. Özenle hazırladığım dünyam, onun sahip olduğu cevaplara bağlı. Ve gerçeği bulmak için hiçbir şeyden vazgeçmeyeceğim.

Sokak lambalarının loş ışığında onlara yaklaşan genç bir kadının silüetini yakalıyorum, belki de bebek bakıcısının. Valentina'nın yumuşak ve sıcak sesi bana ulaşıyor. İlya'yla vedalaşıyor, her kelimesi anne şefkatiyle dolu. Bu sahne bende beklenmedik bir etki yaratıyor, kafa karışıklığını ve şüphenin ağırlığını daha da artırıyor.

İlya orada. Hâlâ küçük bir çocuk, annesine yapışmış. Küçücük bedenindeki tedirginliği, onu bırakma konusundaki isteksizliğini görebiliyorum. Onları bu kadar samimi ve şefkatli görmek içimde bir çatışma fırtınası yaratıyor. Bir insanın bu kadar çok yüze bürünmesi mümkün mü? Şefkatli anne, baştan çıkarıcı sevgili, potansiyel düşman. Ama ben de bu kadar çok maske takmıyor muyum?

Valentina uzun bir süre İlya'ya sarılıyor, alnına yumuşak öpücükler konduruyor. Omuzlarının inip kalkışını, birkaç kalp atışı için gözlerini kapatışını görebiliyorum, sanki oğluyla geçirdiği bu kısa andan güç alıyormuş gibi. Nazik bir gülümsemeye sahip genç bir kadın olan bebek bakıcısı sabırla bekliyor.

Bu göstermelik bir şey değil. Bu gerçek. Ham ve savunmasız. Bu, muhtemelen ne zaman döneceğini bilmeden veda eden bir anne. Soğukkanlı bir mafya ortağı imajına uymuyor. Ama yine de, hayat çoğu zaman üzerine yapıştırdığımız etiketlerden daha karmaşık değil midir?

Valentina sonunda İlya'yı teslim edip uzaklaşmaya başladığında, yeni bir duygu dalgası üzerimden geçiyor. Bir an için Roman değilim.

anlayışlı iş adamı ve bölgesel alfa. Ben sadece değer verdiği birinin, bildiğini sandığı her şeye meydan okuyan bir yanını gören bir adamım.

Ama o görüş alanımdan kaybolduğunda, dünyamın gerçekliği tekrar çöküyor. Entrika, tehlike, hepsi hâlâ orada. Az önce tanık olduğum sahne gerçekleri değiştirmiyor ama Valentina'nın gizemini derinleştiriyor.

İçimden bir ses onun mafyanın işlerine gönüllü olarak katılmaktan ziyade koşulların kurbanı olduğuna inanmak istiyor. Ama istekler ve gerçekler çoğu zaman birbirinden farklı dünyalardır. Kesin olan bir şey var: riskler değişti ve ben onun barındırdığı gizemleri çözmeye her zamankinden daha kararlıyım. Bir sonraki hamle bana ait ve bunu akıllıca yapmalıyım. Arabamı tekrar caddeye yönlendirip onu uzaktan takip ediyorum. Arkamda, Ilya ve bebek bakıcısının Valentina'nın apartmanına geri döndüklerini görüyorum.

İçgüdülerim beni hiçbir zaman yanlış yönlendirmedi ve bu gece bana bağıyorlar. Figürü sokak lambalarının ortamdaki ışıltısıyla aydınlanıyor, amaçlı adımları uzaktan bile belli oluyor. Aramızda iyi bir mesafe bırakıyorum, asla şüphe uyandıracak kadar yakın olmadığımın emin oluyorum, ancak görselliği sürdürecektik kadar yakınlık. Uzun bir süre yürüyor, bir oraya bir buraya dönüyor ve yakındaki iş bölgesine doğru ilerliyor. Çantasından küçük bir hap şişesine benzeyen bir şey çıkarmasını izliyorum, bir kenara koymadan önce şöyle bir göz gezdiriyorum.

Ani bir dürtüyle, tepkisini merak ederek numarasını çeviriyorum. Sonunda "Alo?" diyen sesi duyulana kadar zil sesleri bitmek bilmiyor. İleride, telefonu kulağına götürdüğünü görüyorum.

"Valentina," diye mırıldanıyorum, ses tonumu rahat tutmaya çalışarak, "ben Roman. Seni düşünüyordum ve bu akşam bir şeyler içmeye gitmek ister misin diye merak ediyordum. Belki çok kısa bir süre ama bir erkek deneyebilir, değil mi?"

Hafif bir duraklama, sonra, "Ah, Roman, keşke yapabilsem. Şu anda bazı arkadaşlarımla birlikteyim."

Yalan apaçık ortada ve tahmin ettiğimden daha fazla canımı yakıyor. Orada, tek başına, şehrin en lüks otellerinden biri olan Tsarina Palace Hotel'e giriyor ve bana hayali arkadaşlarının hikâyelerini anlatıyor. İroniye gülümsemekten kendimi alamıyorum; ikisi de bu kurnazlık oyununu oynayabilir.

"Hiç endişelenme," diyorum, ses tonum sıcak ve anlayışlı. "Belki yakın bir zamanda başka bir gece."

"Bu hoşuma giderdi."

Vedalaşıp telefonu kapatıyoruz.

Tsarina Palace Hotel'e bir pervanenin aleve tutulması gibi tutuldum. Heybeti ufuk çizgisine hükmediyor, ihtişam ve tarihin bir karışımını temsil ediyor. Valentina'nın topuklu ayakkabılarının kaldırıma vuruşunu izlerken, adımlarındaki amacı ve akşam ışıklarının silüetinde nasıl oynadığını fark ediyorum. Arada bir gizlice çantasına bakıyor ve ben de belirgin hap şişesi şeklini merak ediyorum. Ne saklıyor acaba?

Kararımı verdim, park ettim ve arabadan indim, ceketimi ayarladım ve otelin içindeki lüks kalabalığın arasına karıştım. Buraya yolumu bilecek kadar sık gelmişim, ama bu gece farklı hissettiriyor - daha gizli, riskler çok daha yüksek.

Güvenli bir mesafeden onu takip ederek lüks lobide ilerleyişini, topuklu ayakkabılarının mermer zeminde çıkardığı tıkırtıları izliyorum. Tüm tavırları kendine güvendiğini haykırıyor ama ilaç şişesini sık sık kontrol etmesi başka bir şeye işaret ediyor. Endişe mi? Korku mu?

Lobideki büyük merkezi merdivenden yukarı çıkarken, tam olarak nereye gittiğini anlıyorum: "Imperial Vista". Bu VIP bara daha önce de gitmişim. Seçkinliği dillere destandır. Onu uzaktan takip ediyorum, uzun meşe kapılardan geçip gözden kayboluşunu izliyorum. Ona birkaç dakika veriyorum, sonra takip ediyorum.

Girişe yaklaşırken, özel takım elbiseli iri yarı bir fedai beni süzüyor. "İyi akşamlar," diye selamlıyorum, ses tonuma beni hiç yanıltmayan o tanıdık cazibemi katarak.

Bir kaşını kaldırıyor. "Davet mi?"

Sırıtarak karşılık veriyorum, "Sanırım diğer takım elbisemin yanında bırakmışım. Ama inanın bana, içeride biri varlığımı sabırsızlıkla bekliyor." Kurnazca, ona yüklü bir bahşiş veriyorum. Kısa bir tereddüitten sonra başını sallayarak geçmeme izin veriyor.

"İyi akşamlar efendim."

Imperial Vista'ya adım atmak başka bir dünyaya girmek gibidir. Pelüş kadife perdeler tavandan yere kadar sarkıyor ve St Petersburg'u tüm ışıltılı güzelliğiyle gözler önüne seren geniş pencereleri kucaklıyor. Başımın üzerindeki avizelerden barda şingirdayan kristal bardaklara kadar baktığım her yerde ışıltı var. Altın detaylar akla gelebilecek her köşeyi süslüyor ve mermer zemin ayakkabılarımın altında serinlik hissi veriyor.

Ortam lüksle doludur. Havada yumuşak caz akıyor, sessiz konuşmaların mırıltısıyla sorunsuz bir şekilde örülüyor. Her aroma

sarhoş edicidir - viskinin keskin tadı, üst düzey parfümlerin narin notaları.

Odayı incelerken dikkatimi çeken Petersburg'un zenginleri ve güçlüleri değil, sadece Valentina oluyor. İşte orada, sırtı bana dönük, duruşu gergin. Aklımdan milyonlarca soru geçiyor. Neden burada? Ve kiminle?

Ama şimdi yüzleşmenin sırası değil. Gölgeyi bir köşeye yerleştiriyorum, onu görüş alanımda tutuyorum ama fark edilmeyecek kadar uzakta. Oyun başladı ve ben oynamaya hevesliyim.

OceanofPDF.com

CHAPTER 16

OceanofPDF.com

VALENTINA

T Imperial Vista'nın gösterişı etrafımı sarıyor ama gözlerim sadece tek bir figürü görüyor. Barda, herkesten daha uzun boyuyla Paul Rutherford duruyordu,

adam. Şık ve kusursuz bir şekilde şekillendirilmiş saçları avizelerin altında parılıyor. Bildiğimiz İngiliz tarzında geriye doğru yatırılmış. Savile Row'u çağrıştıran bir takım elbise giymiş ve buradan bile sesinin keskin aksanı kulaklarıma ulaşıyor. Onunla ilgili her ayrıntı İngiliz sofistikeliğiyle yankılanıyor.

Ama benim için o sadece listemdeki bir sonraki isim. Ve çok az şey biliyor, yürüyen bir ceset.

Gözlerim hızla barın haritasını çıkarıyor, ortamın inceliklerini yakalıyor. Sessiz konuşmalar, kadeh şingirtıları, gecenin alt akıntıları - hepsi tanıdık. Bu ritimler ve kalıplar dünyasında, boşlukları, açıklıkları zaten görüyorum. Planım hızla şekilleniyor.

Çalışanlardan biri gibi davranmak ona en yakın olmamı sağlayacak. Her zaman uyum sağlamanın, kalabalığın içinde başka bir yüz olmanın gücüne inandım. Şimdi tek yapmam gereken planımı uygulamak.

Ayağa kalkıyorum, kararlılıkla sadece personelin girebildiği bölüme doğru ilerliyorum, her adımım kararlılığımı yansıtıyor. Personel odasına doğru ilerlerken özgüven benim zırhım oluyor ve kimsenin varlığını sorgulamamasını sağlıyorum.

Loş bir ampul odayı aydınlatıyor, hava temizlik maddelerinin kokusunu taşıyor. Erkekler bölümünden gelen uzaktan gelen konuşmalar beni duraksatıyor ama şans benden yana - kadınlar bölümü boş. Gözlerim hemen dolapları buluyor. En iyi seçeneğim onlar. Aramaya başlıyorum, her bir kolu hafifçe çekerek kilitli olmayan bir hazine arıyorum. Beşinci denememde kapı açılıyor ve ortaya tertemiz bir otel üniforması çıkıyor.

Kıyafetlerimden sıyrılıp bembeyaz kostümün içine giriyorum. Gömlek göğsüme dar geliyor ama siyah etek tam oturuyor. Giyindiğimde, sokak kıyafetlerimi hızla yuvarlayıp çantama tıkıştırıyorum. Sonra bir an durup dolabın içindeki aynaya bakıyorum. Dönüşüm tamamlanmamış. Saç modelim beni anında ele verirdi.

Hızlıca çalışıyorum, dalgalarımı bırakıyorum ve sıkı, profesyonel bir topuz haline getiriyorum. Sırada makyajım var. Dumanlı gözler gitti, yerine ince, daha ağırbaşlı bir görünüm geldi. Biraz rimel, bir parça allık ve dönüşüm neredeyse tekinsiz hissettiriyor. Gömleğin üzerine işlenmiş isim gözüme çarpıyor. "Elena," yazıyor. Bu gece için Valentina gitmiş, yerine barmen Elena gelmişti.

Dışarı adım atarken, bir telaş, bir heyecan var. Bu heyecan, tehlike ve kılık değiştirmenin dansı beni her zaman bu hayata çekmiştir. Bara doğru ilerliyorum, çevreye yapışıyorum, bu yüzler denizinde benimkinin sadece bir dalgalanma olması için dua ediyorum - personel varlığımın dikkat çekmeyeceği kadar büyük. Özellikle de akşamı alt üst olmak üzere olan İngiliz beyefendinin.

Kıyafetime, kendime olan güvenime ve hesaplı hareketlerime rağmen, bir parçam her zaman risklerin farkındadır. Tek bir yanlış hareket, tek bir tanıdık yüz ve her şey biterdi. Ama zaten işimin doğası da bu, değil mi? Her adımım ip üzerinde bir dans ve ben hiç düşmedim.

Barın ortam müziği, konuşmaların hafif uğultusu, hepsi arka planda kayboluyor. Tek duyabildiğim kalbimin sabit atışı, nefesimin yumuşak fısıltısı. Her duyum artmış, her sinir canlı. Hedefle aramdaki mesafe her adımda azalıyor. Imperial Vista'nın pelüş halıları adımlarımı yastıklarken, görevin ağırlığının üzerime çöktüğünü hissediyorum, ama aynı zamanda kovalamacanın heyecanını da.

Bardaki adam kendi dünyasında kaybolmuş, içkisini yudumlarken, gecenin tahmin edemeyeceği bir sürprizle karşılaşacağından habersiz, kayıtsız kalmaya devam ediyor. Ben yaklaştıkça hava gerginleşiyor ama kararlılığım hiç azalmıyor.

Elena rolünü oynamaya hazır. Imperial Vista'daki gece daha yeni başlıyor ve kontrol Hayalet'te.

Derin bir nefes alarak bara doğru yürüdüm, rolüme pratik bir kolaylıkla adım attım. Bir rolü oynamakta, başka bir deriye bürünmekte ve bunu inandırıcı kılmakta her zaman iyi olmuşumdur. Bara ulaştığımda boğazımı temizliyor ve adama parlak, profesyonel bir gülümseme veriyorum.

"İyi akşamlar, efendim. Size özel kokteyllerimizden birini ikram edebilir miyim?" Cazibemi yeterince yoğun kullanarak söylüyorum. Onun rahat olmasını, güvenmesini istiyorum.

Dönüyor, keskin bakışları bir an için beni değerlendiriyor. Dudakları kendini beğenmiş bir gülümsemeyle kıvrılıyor, gururu belli oluyor. "Elbette. Şaşırt beni," diye cevap veriyor, aksanı kremadan daha kalın.

Her iyi barmenin yapacağı gibi usulca kıkırdıyorum. "Umarım maceradan zevk alıyordur."

"İyi bir içkiyle birlikte geldiği sürece," diye gülümseyerek takılıyor, gözleri benimkilerde gereğinden uzun bir süre kalıyor.

Bir ürpertiye bastırıyorum. Bunu kaç kez yaparsam yapayım, o an geldiğinde hep bir adrenalin kıvılcımı oluyor.

"Söylesene," diye devam ediyor eğilerek, "sahip olduğun en egzotik şey nedir?"

Rol yapmaya karar vererek, "Efendim, Rus ve İngiliz tatlarını birleştiren bir karışımımız var. Votka ve biraz mürver çiçeği. Hoşunuza gider mi?"

Yüzü merakla aydınlanıyor. "İki dünyamızın birleşimi mi? Denemeyi çok isterim."

Mükemmel. Tezgâhın altına uzanıp bir şişe votka ve bir tane de mürver çiçeği likörü alıyorum. İçkiyi hazırlamaya başlarken sohbete devam ediyorum. "St. Petersburg'u iş için mi yoksa zevk için mi ziyaret ediyorsunuz?"

"İkisinden de biraz," diye cevap veriyor, bir önceki içkisinden arta kalanları yudumlarken gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Her zaman yapılacak bir şeyler vardır ve bu süreçte şehrin güzelliğinin tadını çıkarabilirsek, neden olmasın?"

Parmaklarım cebimde sakladığım küçük hap şişesine dolanıyor. Hapı içeceğin içine usulca bırakıyorum ve hızla çözülmesini izliyorum. Mükemmel karıştığından emin olmak için kokteyli karıştırıyorum.

"Buyurun efendim," diyerek içkiyi masum adama uzattım.

"Çok güzel görünüyor." Rutherford içkiyi havaya kaldırır. "Şerefe." Ona başımı sallıyorum, ölümcül yudumu almaya hazırlanırken omurgamda bir ürperti dolaşır.

Bir dakika daha ve...

Birdenbire bir adam Rutherford'a sertçe çarpar ve çarpmanın etkisiyle içkiyi elinden düşürür. Kokteyl barın üzerine sıçradı, amaçlanan etkisi sonsuza dek kayboldu. Etraftaki konuklar şaşkına döndü ve ben

hemen temizlik işine giriştim. Kalbim küt küt atarken dikkatimi Rutherford'a çarpan adama veriyorum ve nefesim boğazımda düğümleniyor.

Roman.

"Beceriksizim," diyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş, gözlerinde bir uyarı ya da belki de meydan okuma belirtisi var.

Şaşkınlık ve kızgınlık numarası yaparak karşılık veriyorum, "Ne yapıyorsun? Nasıl yürüneceğini bilmiyor musun?"

"Tanrım, ne kadar sakar olabiliyorum," diye yanıtlıyor Roman, sesi her zamanki gibi yumuşak.

Şimdi gözle görülür bir şekilde sinirlenmiş olan Rutherford'a dönüyorum. "Çok özür dilerim efendim. Size bir tane daha yapayım. Müesseseden." Zehir mahvoldu - şimdi oyun benim gizliliğimi korumakla ilgili.

Roman İngiliz adama doğru bir el uzatır, sesi pişmanlık doludur. "Efendim, bu olay için gerçekten çok üzgünüm. Tamamen benim dikkatsizliğim yüzünden oldu." Kusursuz İngilizce konuşuyor, neredeyse benimki kadar iyi.

İngiliz alay ediyor, kızgınlığı açıkça belli oluyor. "Belki ileride bastığın yere dikkat edersin." Başını sallayarak homurdanıyor. "Sanırım bu gece yatmak için iyi bir işaret."

Cevap vermemi bile beklemeden ceketini kaptığı gibi barı terk ediyor. Avımın gidişini çaresizce izliyorum, dikkatle hazırladığım planım mahvoluyor.

Dikkatimi tekrar Roman'a veriyorum ve onun duyguların kararmış gözleri benimkileri delip geçiyor. Kalbim göğsümde öfkeyle çarpıyor. Beni gördü, beni gerçekten ilk kez gördü. Ve yüzündeki ifadeye bakılırsa, her şeyi bir araya getirdiğinden hiç şüphem yok.

Ama beni asıl tedirgin eden bakışlarındaki belirgin hayal kırıklığı, nazik, neredeyse yalvaran bir neden sorusu? Yine de mavi gözlerinin derinliklerinde gizlenen başka bir şey var, daha ilkel bir tepkiyi gizleyen ateşli bir yoğunluk.

"Biliyor musun," diye mırıldandı, dudakları kulağıma yaklaşacak şekilde eğilerek, "Benim için her zaman bir gizem oldun Valentina. Ama hiç hayal etmemiştim..."

Sözünü kestim, hissettiğim panikle sesim keskinleşti. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok."

Bir an beni inceliyor ve aramızdaki boşluk hissedilir bir gerilimle doluyor. Hiçbir uyarıda bulunmadan kıkırdıyor; alçak, derin bir ses, tüylerimi diken diken ediyor.

"İtiraf etmeliyim ki," diye itiraf ediyor, "tehlikenin inanılmaz derecede baştan çıkarıcı bir yanı var. Peki ya sen? Sen tanıdığım en tehlikeli kadın olabilirsin."

Gözlerimi kırıştırtıp sözlerini değerlendiriyorum. En çok koruduğum sırrımı keşfetme ihtimali varken benimle ciddi ciddi flört mü ediyor? "Cidden bana bu durumu tahrik edici bulduğunu mu söylüyorsun?"

Sırıttıyor ve bana bakışı yanaklarımın ısınmasına neden oluyor. "Kovalamacanın heyecanı, yasak, tehlike... İlgimi çekmediğini söylersem yalan söylemiş olurum."

Petersburg panoramasının tavandan tabana pencerelerin ötesinde parıldadığı enfes barın ortasında durmak gerçeküstü bir an. Odanın dekadansı - altın varaklı detaylar, pelüş kadife koltuklar, birinci sınıf likörlerin dumanlı aromasıyla karışan egzotik ahşap kokusu

-Konuşmamızın yoğunluğuyla keskin bir tezat oluşturuyor.

"Neye bulaştığın hakkında hiçbir fikrin yok," diye mırıldanıyorum sonunda, hafifçe ondan uzaklaşarak.

Gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Ama ben istiyorum. Anlamak istiyorum Valentina. Her parçanı."

Arkamı dönüyorum, çıkışa yönelirken topuklarım tertemiz mermer zeminde tıkırdıyor. İfşa olmuştum ya da en azından öyle hissediyordum ve tek istediğim geri çekilmek, Roman'ın delici bakışlarından kaçmaktı. Ancak barın ötesindeki koridorda birkaç adım atmıştım ki sert bir el bileğimi sararak beni yana doğru çekiyor.

Birdenbire yakındaki bir malzeme dolabının loşluğuna çekiliyorum. Kapı arkamızdan tıkırdayarak kapanıyor ve bizi bir gölge kozasının içine hapsediyor, tek ışık kapının altındaki çatlaktan içeri süzülüyor. Roman'ın uzun gövdesi üzerimde beliriyor ve hâlâ öfke ve tutkuyla dolu gözleri benimkilerden birkaç santim uzakta.

"Neydi o, Valentina? Kimdi o adam? Ve o içkiyle ne yapıyordun?" Sesi alçak ve tehlikeli ama aynı zamanda çaresizlikle karışık, ona bir açıklama yapmam için sabırsızlanıyor.

"Sana hiçbir açıklama borçlu değilim," diye tıslıyorum, meydan okuma gözlerimde yanıyor.

Bu bir savunma mekanizması, beni yıllardır güvende tutan bir mekanizma.

Roman kolumu sıkıca kavırıyor, canımı acıtacak kadar değil ama bir noktaya değinmek için yeterli. "Kahretsin, Valentina! Birinin diğerini zehirlemeye çalıştığını anlayacak kadar film izledim. Neden? O senin için kim?"

Dişlerimi sıkıyor, içimdeki duygu fırtınasıyla mücadele ediyorum. Her şey nasıl bu kadar çabuk çözülebilirdi? "Bu seni ilgilendirmez."

Bir adım daha yaklaşıyor, bedenlerimiz neredeyse birbirine değiyor ve varlığının yoğunluğu nefes almayı zorlaştırıyor. "Seninle ilgili her şey benim . Hayatıma girdiğin an, benim işim oldu. Beni dışlamana izin vermeyeceğim."

Yüzlerimiz birbirinden birkaç santim uzakta, nefeslerimiz dar alanda birbirine karışıyor. Ondan yayılan sıcaklığın farkındayım ve aramızdaki öfke ve hayal kırıklığı neredeyse elle tutulabilir durumda. "Benim sırlarım üzerinde, benim hayatım üzerinde hakkın olduğunu mu düşünüyorsun? Sadece birkaç geceyi birlikte geçirdik diye mi?" Sesim titreyerek karşılık veriyorum.

Sessizlik aramızda uzanıyor, sadece düzensiz nefes alış verişlerimizle doluyor. Hiçbir uyarı olmadan Roman'ın dudakları benimkilere çarpıyor. Öpücük şiddetli, çaresiz, sanki içimdeki gerçeği ortaya çıkarmaya çalışıyor ve kafamın içindeki savaşa rağmen ben de aynı hararetle karşılık veriyorum. Ağızlarımız senkronize bir şekilde hareket ediyor, dişler çarpışıyor, diller hakimiyet için savaşıyor.

Otel ve tüm zenginliği ve bizden başka hiçbir şey yok, duygularımızın ateşi her şeyi tüketiyor. Parmaklarım saçlarına dolanıyor, zihnim uzaklaşmam için bağırırsa bile onu kendime çekiyorum. Bu tehlikeli bir oyun, tutku ve sırların dansı ve sıcaklık yükseldikçe öfkenin nerede bitip arzusunun nerede başladığını ayırt etmek zorlaşıyor.

CHAPTER 17

OceanofPDF.com

VALENTINA

Loş ışıklı malzeme dolabında gerginlik neredeyse elle tutulur haldeydi, her dokunuş daha da güçleniyordu. Roman'ın elleri sırtımın alt kısmını bulup beni sıkıca kendine doğru çekerken, benimkiler de yukarı doğru kayarak gömleğinin üzerinden göğüs kaslarının izini sürüyor. Kumaşın yumuşak hışırtısı küçük alanı doldururken

ağızlar çılgınca danslarına devam ediyor.

Zihnimin her zerresi geri çekilmem, riskleri hatırlamam, işlerin çok ileri gitmesine izin vermenin zorluklarını hatırlamam için bana bağıyor. Ama Roman'da her zaman bir elektrik yükü, beni ona çeken bir manyetizma vardı. Tehlike karşısında bile, onun varlığı anı yaşamamı, dış dünyayı unutmamı sağlıyor.

Parmakları omurgamda geziniyor ve tüm vücuduma bir ürperti yayıyor. Bu his, kapalı alan ve buluşmamızın yasak doğası nedeniyle daha da artıyor. "Valentina," diye mırıldanıyor dudaklarıma doğru, isminin sesi kalbimin küt küt atmasına neden oluyor.

Hafifçe arkama yaslanıyorum, ellerimi göğsüne dayıyorum. İkimiz de ağır ağır nefes alıyoruz, karşılıklı arzularımızın ağırlığı belli oluyor. "Roman, yapmamalıyız-" diye başlıyorum ama hınzır bir sırıtışla sözümü kesiyor.

"Ne yapmamalı? Birbirimizi bu kadar çaresizce istememeli miyiz?" Parmakları yanağıma değiyor, dokunuşu tüy kadar hafif. "Bana aramızdaki ateşi hissetmediğini mi söylüyorsun?"

Gözlerindeki cesaret bana meydan okuyor ve yardım edemiyorum ama gerçeği söylüyorum. "Hissediyorum," diye karşılık veriyorum, etkili olması için dudağımı ısırarak. "Belki de bu sadece senin aşırı şişirilmiş egonun sana oynadığı bir oyundur."

Kıkırdıyor, sesi derin ve zengin. "Her zaman bir cevabın var, değil ?" Eli aşağı kayıyor ve kendini bana doğru bastırıyor.

Arzusunun kanıtını hissediyorum. "Bu sana bir yanılsama gibi geliyor mu?"

Yutkunuyorum, önceki cesaretim bir anda buharlaşıyor. Yakınlığımız, yakınlığımızın yoğunluğu, tüm mantıklı düşünceleri boğmakla tehdit ediyor. "Küstahlığın oldukça şaşırtıcı."

"Ve bana direnme yeteneğin etkileyici," diye alay ediyor, bakışları dudaklarımda sabitlenmiş.

Eğlenceli şakalaşmalar, takılmalar, hepsi kendimizi içinde bulduğumuz bu tehlikeli bölgede gezinmenin bir yolu. İkimiz de tehlikelerin farkındayız ama sınırlarda dans etmenin, sınırları zorlamanın verdiği bir heyecan var.

Ağızlarımız tekrar buluşuyor, bu sefer daha acil bir şekilde. Dışarıdaki dünya kayboluyor, gürültü, tehlikeler, her şey arka plan gürültüsü haline geliyor. Şimdilik sadece ikimiz varız, kendi yarattığımız, ham tutku ve söylenmemiş sözlerle beslenen bir dünyaya karışmışız. Her ten teması, her çalıntı dokunuş, herhangi bir konuşmanın yapabileceğinden çok daha fazlasını anlatıyor.

Malzeme dolabının daracık ortamında, atmosfer ham gerilim ve bastırılmış arzuyla yoğunlaşıyor. Alan sıkışık, hava sıcak ve birbirine karışan parfümlerimizin kokusuyla baş döndürücü. Roman'ın elleri bir aciliyet hissiyle hareket ediyor, eteğimi yukarı kaldırıyor ve kalçalarımın pürüzsüz tenini soğuk havaya maruz bırakıyor. Nefesim kesiliyor, omurgamdan aşağıya doğru bir beklenti ürpertisi akıyor. Parmaklarını külotumun bel bandının altından geçirip dizlerime kadar indiriyor.

Parmakları sert ama nazık, etimde desenler çiziyor, içime zevk elektrik şokları gönderiyor. Nefesini ensemde hissediyorum, sıcak ve düzensiz. Sıkı bir kavrayışla beni döndürüyor; hareketindeki komut beni çıldırtıyor, beni dolabın ahşap duvarına doğru itiyor. Pürüzlü dokusu tenimi sıyrıyor ama bu endişelerimin en küçüğü. Tek düşünebildiğim o ve bana nasıl baktığı.

Beni tam istediğim şekilde duvara yapıştırdı. Sikini tutup amıma doğru bastırıyor. O kadar ıslağım ki kolaylıkla içeri kayıyor, ön tarafı kıcıma baskı yapıyor, kalınlığı artık lezzetli bir şekilde tanıdık bir şekilde beni geriyor. İnliyorum, avuçlarımı malzeme dolabının serin duvarına dayıyorum, beni tamamen doldururken tırnaklarım onlara bastırıyor.

İnlemelerim küçük alanı dolduruyor, her biri ellerinin her ustaca hareketinde, fısıldanan her sözde dudaklarımdan kaçıyor. Elleri kalçalarımda, tekrar ve tekrar içime giriyor, zevk o kadar hızlı artıyor ki kafamı zorlukla sarabiliyorum.

Roman'ın ağzı boynumu buluyor, dişleri oradaki hassas deriyi sıyrıyor. Bu his alt dudağıımı ısırma neden oluyor, kaçmakla tehdit eden yüksek sesli inlemeleri bastırmaya çalışıyorum. Beni daha yakına çekiyor, sırtım içgüdüsel olarak ona doğru eğiliyor, bedenlerimiz zaman kadar eski bir ritimle hareket ediyor. Giysilerimizin katmanları arasından bile aramızdaki sıcaklık açıkça belli oluyor. Orgazmın yaklaştığını hissedebiliyorum; zevk, ölümden döndüğümünden beri vücudumda kalan adrenalinle harmanlanıyor.

İçinde bulunduğumuz durumun gerçekliği, eylemlerimizin cüretkârlığı heyecanı daha da artırıyor. Çalınan her dokunuş, paylaşılan her gizli bakış bizi bu ana götürüyordu. Bir zamanlar bağlı olduğumuz sınırlar yok oldu, yerini saf, katıksız ihtiyaç aldı.

Belimi sıkıca kavrayarak beni daha da yakına çekiyor ve arzusunun sert kanıtlarını içimde hissedebiliyorum. Başım geriye eğiliyor, adı fısıltılı bir duaya dönüşürken dudaklarımdan yumuşak bir inilti kaçıyor.

Gerilim artıyor, içimizde sıkıca sarılıyor ve ikimizin de sınırda olduğunu hissedebiliyorum. Birlikte hareket ediyoruz, iki ruh bir tutku ve ortak özlem anında kayboluyor. Her dokunuş, her fısıldanan kelime bizi daha da yakınlaştırıyor, ta ki ikimiz de o tatlı boşalmayı, bizi nefessiz ve bitkin bırakan ortak zevkin kreşendosunu bulana kadar. Sıcaklığı içime doluyor, kısa sürede iç uyuğumdan aşağı damlıyor. Tanrım, ne kadar iyi hissettiriyor.

Bir an öylece durduk, birbirimize yaslandık, yaptıklarımızın ağırlığı yavaş yavaş içimize işliyordu. Bir çizgiyi aştık ve artık geri dönüşü yok.

Zevk azalırken aklıma tek bir düşünce geliyor: Gitmeliyim.

Külotumu tekrar yukarı çekiyorum ve kendimi olabildiğince çabuk ayarlıyorum, bir malzeme dolabında becerilmiş gibi görünmemek için elimden geleni yapıyorum.

"İyi misin?" Roman gömleğini geri soruyor.

Tek kelime etmeden gittim. Dolaptan aceleyle çıkıp koridordan aşağıya iniyorum, lobiye ve otelin büyük ön girişine doğru ilerliyorum. Omzumun üzerinden bakıyorum ve Roman'ın peşimden koştuğundan emin oluyorum.

Dışarı çıkarken onu görmezden geliyorum, gece havası kızarmış tenimi serinletiyor. Hızlı ve kararlı adımlarım kaldırımda yankılanıyor. Roman'la arama, günaha ve göreve mesafe koymalıyım.

Ama Roman bu kadar kolay kaçmama izin vermeyecek.

"Valentina!" Hayal kırıklığı ve çaresizlik karışımı sesi beni olduğum yerde durduruyor. Bana yetişiyor ve kolumu tutuyor. Parmakları sıcacık.

Öfkenin sıcaklığı yakarken irkiliyorum. "Ne istiyorsun?" Sesim keskin, geceyi kesiyor.

"Konuşmamız gerek," diyor, yüzü gölgeli, gözleri yoğun.

Konuşmaya ihtiyacım yok. Gitmem, kaybolmam, ondan olabildiğince uzaklaşmam gerekiyor. Ama nedense ayaklarım yere basmaya devam ediyor.

"Burada neler olduğunu anlamıyorsun," diye çıkıştım. "Oyun oynuyorsun kurallarını bile bilmediğiniz bir oyunda."

Yaklaşıyor, parfümü beni sarıyor. "O zaman söyle bana."

Nefes veriyorum, hayal kırıklığım kabarıyor. "Tamam. Bir konuşma, sonra giderim."

Kendimizi تنها bir köşe parkında buluyoruz. Şehrin soluk ışığı eski bankları ve unutulmuş heykelleri aydınlatıyor. Şehrin uzaktan gelen uğultusu ve rüzgârın hafif uğultusu dışında ortalık sessiz. Burası gizli, dünyanın meraklı gözlerinden korunmuş, tıpkı sırlarımız gibi.

Cesaretimi toplayarak yüzümü ona dönüyorum. "Çeçen mafyası senin kim olduğunu ve neden St. Petersburg'da olduğunu çok iyi biliyor." Yüzünün şaşkınlıktan farkındalığa dönüşmesini izliyorum. "Seni izliyorlardı, Roman. Yaptığın her hareketin farkındalar."

Sesi boğuk çıkıyor. "Ve sen de onlarla birliktesin."

Başımı sallıyorum, itirafımın ağırlığı üzerime çöküyor. "Evet. Ve önlerine çıkan herkesi ortadan kaldırmakta tereddüt etmeyecekler."

Yüz ifadesi sertleşiyor. "Bu yüzden mi benimle birlikteydin? Bilgi toplamak için mi? Bunların hepsi senin için bir oyun muydu?"

"Hayır," diye cevap veriyorum, sesim içtenlikle titriyor. "Planım bu değildi, ama işler... karmaşıklaştı. Kişisel bir hal aldı."

Bir adım geri çekilerek alay ediyor. "Ee, şimdi ne olacak? İş bitirmek için mi buradasın?"

Gözlerim yaşıyor ama onları geri kırıyorum. "Vurulmanı emrettiler, Roman. Eğer şafak sökmeden St. Petersburg'dan ayrılmazsan, bir daha güneşin doğuşunu göremeyeceksin. En kötüsü de ne?" Titrek bir nefes alıyorum. "Bunu benim yapmamı istiyorlar."

Yüzü soluyor, durumun ciddiyetini . "Bunu bana neden anlatıyorsun?"

Gözlerimi kaçırıyorum, doğru kelimeleri arıyorum. "Çünkü her şeye rağmen bunu yapamam. Sana zarar veremem. Ama eğer kalırsan, başka seçeneğim kalmayacak."

Gergin bir sessizlik bizi sarıyor, paylaştığımız sırların ağırlığı üzerimize çöküyor. Gerçek çok açık: iki dünya, iki bağlılık çarpıştı,

ve kolay bir çıkış yolu yok.

Roman'ın farkına vardıkça yüzünün aldığı şekli izliyorum. İnançsızlık, kafa karışıklığı ve ıstırap kara gözlerinden okunuyor. "Seni istiyorlar... Beni öldürmek mi istiyorsun?" diye kekeliyor, her zamanki sakın tavrı dağılıyor.

Sorduğu soru kanımı kaynatıyor. "Bu sadece seninle ilgili değil," diye çıkışıyorum. Geçmişten gelen anılar zihnimi doldururken sesim acıyla doluyor. "İosef'in gitmesinin sebebi sen ve değerli Rus Bratva'n."

Kafası karışmış görünüyor. "İosef?"

"İosef Tolensky. Kaç adam öldürdün de adlarını hatırlayamıyorsun?" Tükürdüm. "Çünkü mezara gönderdiğim her birini sana söyleyebilirim. İosef benim nişanlımdı. O benim her şeyimdi. Ve sen ve senin halkın yüzünden öldü."

Roman'ın sesi çatlar, "Hak etmeyen hiç kimseye zarar vermedim Valentina. İosef'i bilmiyordum."

Ama dinleyemiyorum. Acı, çığ ve yakıcı, beni ele geçiriyor. "Bunun her şeyi düzelteceğini mi sanıyorsun? Bu cehalet seni affettirir mi?"

Bakışlarında bir ağırlık var. "Val, ben..."

"Bana öyle deme," diye araya giriyorum. Sesim bastırılmış öfkeyle dalgalanıyor. "Bu hakkı kazanmadın."

Sessizlik asılı kaldı. Karşılıklı konuşmamızın yoğunluğu ikimizi de duygusal olarak tükenmiş bıraktı. Yüzünde bir duygu fırtınası var: pişmanlık, kafa karışıklığı, arzu. Ama bir sonraki sorusu beni durduruyor.

"Neden beni şimdiye kadar öldürmedin? Madem benden bu kadar nefret ediyorsun, neden ilk gece fırsatın varken beni öldürmedin?"

Kendime sorduğum bir soru bu. Neden gardımı düşürdüm? Neden onun cazibesine kapıldım? Dokunuşuna? Aramızda bir şey olduğu açık, inkar edemeyeceğim bir çekim. Ama bu bir zayıflık, göze alamayacağım bir zayıflık.

"Yapmalıydım," diye mırıldandım, bakışlarından kaçınarak. "Ama her denediğimde bir şey beni durdurdu."

Bir adım daha yaklaşıyor, aramızdaki mesafe daralıyor. "Bana karşı bir şeyler hissettiğin için mi?"

Onu itiyorum, itişimin gücü onu birkaç adım geriye savuruyor. Cüreti beni hayrete düşürüyor. "Aramızda fiziksel bir bağın ötesinde bir şey olduğunu düşünüyorsan yanılıyorsun."

"Ama Valentina..."

Keskin bir hareketle sözünü kestim. "Hayır, Roman. Kendini kandırma. Sen henüz bağlayamadığım bir yarım kalmış işsin. Ve eğer hayatına değer veriyorsan, St. Petersburg'u terk edeceksin. Çünkü bir dahaki sefere yollarımız kesiştiğinde bu kadar affedici olmayacağım."

Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve uzaklaşıyorum. Kalbim göğsümde öyle yüksek sesle çarpıyor ki şehrin uzak seslerini bastırıyor. Her adım beni Roman'dan, karmaşadan, kabul etmeyi reddettiğim inkar edilemez duygulardan biraz daha uzaklaştırıyor.

Ancak aramızdaki mesafe arttıkça yadsınamaz bir gerçek ortaya çıkıyor: Roman'la aramızdaki şeyler henüz bitmedi.

OceanofPDF.com

CHAPTER 18

OceanofPDF.com

ROMAN

TPetersburg'un loş sokaklarında yolumu arşınlarken akşamın ifşasının ağırlığı üzerime çöküyor. Serin bir rüzgar, ağır Neva Nehri'nin kokusu yüzüme geliyor ama fark etmiyorum bile. Zihnim hızla çalışıyor, Valentina'yla yüzleşmemi tekrar tekrar yaşıyorum.

Dairemin ağır ahşap kapısı benimle dışarıdaki şehir arasında hoş bir bariyer oluşturuyor. Anahtarı kilide , tanıdık ses anlık bir güvenlik hissi veriyor, ancak burada güvende olduğum yanılsamasına kapılmıyorum. Ya da herhangi bir yerde, bu konuda. Ben işaretlenmiş bir adamım, Valentina'nın acı bir şekilde açıkladığı bir gerçek.

Paltomu çıkarıp yakındaki bir sandalyeye bırakıyorum ve doğruca mini bara yöneliyorum. En sert viskiden bir bardak kısa sürede elimde ağırlaşıyor ve onu geri deviriyorum, yanık beni içimdeki kargaşadan uzaklaştırmak için çok az şey yapıyor. Kehribar rengi sıvı hem bir merhem hem de bir bıçak gibi, hem sakinleştiriyor hem de duyularımı keskinleştiriyor. Bardağı bir gümbürtüyle yere bırakıp titrek bir nefes alıyorum.

Iosef Tolensky. Bu isim zihnimin kenarlarını kemiriyor, görmezden gelemediğim bir kıymık gibi. Valentina bunu büyük bir inançla, büyük bir acıyla söyledi. Ama o da kim? Hayatımda pek çok şey yaptım, sayısız ruhla yolum kesişti, ama bu isim... bir yankı uyandırmıyor. Onunla herhangi bir bağlantı hatırlayamıyorum.

Bilgisayarımı açıyorum, ekran karanlık odayı yumuşak mavi bir ışıltıyla aydınlatıyor. Kişisel veri tabanımı açarken parmaklarım klavyenin üzerinde uçuşuyor. Yılların istihbaratı, isimler, yüzler, operasyonlar - hepsi titizlikle saklanmış. Eğer Iosef Tolensky iş yaptığım biri olsaydı, burada olurdu.

Arama üstüne arama hiçbir sonuç vermiyor. Bir hayaleti aramak gibi. Kayıt yok, görüntü yok, dünyamdaki varlığına dair bir dipnot bile yok. İçimde hayal kırıklığı oluşuyor. Eğer Valentina kayıtlarımda bile görünmeyen birinin ölümü için beni suçluyorsa, o zaman bulmacanın bir parçasını kaçıyorum demektir.

Bir sonraki hamlemi düşünürken bir yudum viski elimi sabitliyor. Bağlantılarım. Belki bu gizemli Iosef Tolensky hakkında bilgi sahibidirler. Ama onlarla temas kurmak kendi risklerini de beraberinde getirir. Çeçen mafyası ve şimdi de Valentina peşimdeyken, bu tehlikeli bir oyun.

Saatler ilerledikçe cevaplara hiç yaklaşmıyorum. Oda boğucu geliyor, içinde bulunduğum durumun ağırlığı boğuyor. Şakaklarımdaki gerginliği ovuşturarak masadan uzaklaşıyorum.

Kitaplıktaki bir fotoğraf gözüme çarpıyor. Kardeşlerim ve benim, hayat bu kadar karmaşılaşmadan önce hep birlikte gençken çekilmiş bir fotoğrafımız - evdeki tek duygusal nesne. Petersburg'da bulunma nedenlerim, yaptığım her şey, hepsi onlara geri dönüyor. Yüzlerine baktıkça içime bir kararlılık yerleşiyor.

Dairemin loş ışığı beni dışarıdaki tehlikelerden ayıran bir koza gibi hissettiriyor. Bir elimi saçlarımin arasında gezdiriyorum, akşamki olayların ağırlığı üzerime çökerken derin derin nefes alıyorum. Varlığımın her zerresi Valentina'nın sesini duymak, neden benimle oynadığını anlamak için ağrıyor ama önce Iosef hakkında daha fazla şey öğrenmem gerekiyor.

Telefonuma uzanıp Andrei'nin numarasını çeviriyorum. Geç oldu ama açacağını biliyorum. Her zaman açar.

"Roman?" Sesi yorgun ama tetikte.

"Andrei, bir iyiliğe ihtiyacım var. Iosef Tolensky adında biri hakkında bulabildiğin her şeyi araştırmanı istiyorum. Buradaki Çeçenlerle bir şekilde bağlantısı var."

Bir duraklama. "Neden?"

Bir an tereddüt ettim. Andrei'yle her şeyimi paylaşmak, en savunmasız yanlarımı ortaya dökmek anlamına geliyor. "Henüz ayrıntılara girmeye hazır değilim."

Bıkkın bir şekilde iç geçiriyor. "Her zaman çok . Tamam, yardım edeceğim. Ama beni hemen bilgilendirsen iyi olur."

"Söz veriyorum. Tüm parçaları alır almaz," diye cevap veriyorum, minnettarlığım göğsümü ısıtıyor.

Telefonu kapattık ve kendimi yine dönüp duran düşüncelerimle baş başa buldum. Valentina'yla ilgili her anı gözümün önünden geçiyor - samimi anlarımız,

eğlenceli şakalaşmalar, aramızdaki inkar edilemez kıvılcım. Hepsi rol müydü? Bu ihtimalin acısı taze bir yara gibi sızlıyor.

Ama mantıklı tarafım duygusal tarafımla mücadele ediyor. Valentina gerçekten ölmemi istediye, eline bolca fırsat geçti. Yakındık, yalnızdık, savunmasızdık. Yine de son adımı hiç atmadı. Bilgi mi topluyordu? Hayır, bu da uymuyor. Konuşmalarımız hafif ve kişiseldi, asla Bratva'nın ya da ailemin ilişkilerinin derinliklerine inmedi.

Ve çekim... bu inkar edilemezdi. Sadece fiziksel değil, duygusaldı da. Ruhlarımız taklit edilmesi zor bir şekilde birbirine bağlıydı. Bana bakışı, bana dokunuşu, benimle konuşması gerçektir. Bu konuda yanılıyor olamam.

Farkına varmak bana bir ton tuğla gibi çarptı. Valentina bir muamma olabilir ama onun kalpsiz bir katil olduğuna inanmayı reddediyorum. Burada daha fazlası var, intikamdan daha derin bir şey.

Onu aramayı denediğimde hayal kırıklığı içimi kemiriyor. Tahmin edilebileceği gibi, sesli mesaja düşüyor. Telefonuna baktığını, adımı gördüğünü ve bilerek görmezden geldiğini hayal ediyorum. Bu düşünce beni kızdırıyor ama aynı zamanda kararlılığımı da arttırıyor.

St. Petersburg'dan kovulmayacağım. Zorluklardan kaçacak biri değilim ve açıklanamaz bir şekilde kalbime giren birini kesinlikle terk etmeyeceğim. Valentina şimdiye kadar karşılaştığım en karmaşık bulmaca olabilir ama onu çözmeye kararlıyım.

Kanepede arkama yaslanıp bir sonraki hamlemi planladım. Valentina radardan uzak kalma konusunda bir uzman, bu yüzden onu bulmak kolay olmayacak. Ama kaynaklarım, bağlantılarım ve gerçeğe ulaşmak için yanıp tutuşan bir arzum var. Onu bulmak için Bratva'nın geniş ağını kullanmaktan çekinmiyorum ama bunun insan gücünden daha fazlasını gerektireceğini biliyorum. Zekâ, kurnazlık ve belki biraz da cazibe gerekecek.

Kendi kendime gülümsüyorum. Meydan okuma kabul edildi.

The Empyrean Hotel'in ışıltılı avizeleri ve gösterişli dekoru içeri girdiğimde önümde beliriyor. Hem iş hem de eğlence için birkaç kez gittiğim bir yer ve personel beni hemen tanıyor. Bakışlarım

bal sarısı saçlarıyla dikkat çeken bir resepsiyon görevlisinin daktilosunun başında olduğu ön büroya doğru daralıyor. Her zaman biraz cazibenin tehditlerden daha fazla kapı açabileceğine inanmışımdır, bu yüzden sihrimi kullanmaya karar verdim.

"İyi akşamlar," diye mırıldanıyorum, rahatça masaya yaslanıyorum. "Her zamanki gibi ıslıl ıslıl görünüyorsunuz, Bayan Elizaveta."

Şaşkınlıkla başını kaldırıyor ve sonra yüzünde geniş bir gülümseme beliriyor. "Roman! Yıllar oldu. Seni buraya getiren nedir?"

"Keşke zevk olsaydı," diye cevap veriyorum ona sinsi bir sırıtışla. "Ama ne yazık ki iş için buradayım."

Gözlerini şakacı bir şekilde deviriyor. "Her zaman çok meşgulsün. , senin için ne yapabilirim?"

"Bir beyefendiyi arıyorum," dedim yumuşak bir sesle. "Paul Rutherford adında biri. Sanırım burada misafir."

Paul bir gece önce Grand Tsarina'daydı, ama akşamki takip çabalarım onun yer değiştirdiğini ortaya çıkardı. Bir gece önce ben, o ve Valentina arasında yaşanan tuhaf karşılaşmadan şüphelenmiş miydi? Yoksa basit bir manzara değişikliği arzusu muydu? Bunu bilmenin bir yolu yoktu.

Elizaveta bir kaşını kaldırıyor. "Beni görmeye gelmediğine emin misin?"

Kıkırdıyorum. "Seninle şarap içip yemek yemeyi ne kadar *istesem* de, Elizaveta, bu gece Bay Rutherford'la ilgili. Burada olup olmadığını biliyor musun?"

Hayal kırıklığına uğramış gibi davranıyor. "Senin kaybın. Ama onu görmüş olabilirim. Söylentilere göre La Lumière'de yemek yemeye gitmiş. Havalı bir yer."

"Sen bir cankurtaransın," diyorum ona, yanağına yumuşak, alaycı bir öpücük kondurmak için eğilerek. "Sana borçluyum."

Gözleri muziplikle parıldıyor. "Bunu unutmayacağım."

Hiç vakit kaybetmeden, ambiyansı ve seçkinliğiyle tanınan üst düzey bir restoran olan La Lumière'e gidiyorum. Paul'ü fark etmek kolay. Arkaya yatırılmış saçlarıyla uzun boylu İngiliz, elinde şarap kadehi, barda bir sohbeta dalmış durumda. Derin bir nefes alıyorum ve kendimi yüzleşmeye hazırlayarak ona yaklaşıyorum.

"Bay Rutherford," diye başlıyorum, mümkün olduğunca tehditkâr olmamaya çalışarak.

Başını kaldırıyor, keskin gözleri beni şüpheyle inceliyor. "Sen! Bardaki sakar hödük. Ne istiyorsun?"

Açık sözlü olmaya karar verdim. "Hayatın tehlikede."

Alaycı bir şekilde gülüyor. "Bu bir tür şaka mı?"

"Hiç de öyle değil," diye cevap veriyorum, ses tonum ciddi. "Dün gece neredeyse zehirleniyordun. Çeçen çetesinin seninle görülecek bir hesabı var."

Onungözler genişletmek Bir süreliğine, ama o hızlı bir şekilde besteler kendisi. "Saçmalık. Neden ölmemi istesinler ki?"

"Bu beni ilgilendirmez," diyorum açıkça. "Tek bildiğim bunu yaptıkları. Ve iş bitene kadar da durmayacaklar."

Bir an için beni inceliyor, bakışlarında şüphelik açıkça görülüyor. "Sana neden inanayım?"

"Çünkü dün gece hayatını kurtardım. O içki mi? Katkılıydı. Ve onu sana servis etmeye çalışan kadın? O bir profesyonel."

Rutherford şaşırmış görünüyor. "Çarpıcı esmer mi? Hayatta olmaz." Acımasızca başımı salladım. "O da onlarla birlikte."

Bir an düşünceli görünüyor, sonra başını sallıyor. "Bu doğru olsa bile, bana neden yardım ettiğini anlamıyorum."

"Ortak bir ilgi alanımız var diyelim," diye gizemli bir şekilde cevap veriyorum.

Bir kaşını kaldırıyor ama daha fazla bastırmıyor. Bunun yerine derin bir iç çekerek elini saçlarında gezdiriyor. "Peki. Ne yapmamı öneriyorsun?"

Eğilip alçak sesle konuşuyorum. "Kasabayı terk et. Hemen. Ne kadar uzun süre kalırsan, o kadar tehlikede olursun."

Bir an için seçeneklerini tartıyor gibi görünüyor, sonra isteksizce başını sallıyor. "Pekala. Ama bu bir numaraysa..."

Sözünü kestim, ses tonum sertleşti. "Seni kandırmak için bir nedenim yok, Rutherford. Sadece güvende kal."

Bana şüpheyle bakarken birkaç vuruşluk bir sessizlik daha geçiyor. "Pekâlâ." Elini cebine atıp cüzdanını çıkardı, bir miktar nakit para çıkarıp barın üzerine koydu. "Ama eğer bu bir çeşit..."

Birden, sanki bir şey görmüş gibi kafası karışmış görünüyor. Sonra eli boğazına gidiyor, sanki derinlerde bir yerde kaşıntı varmış da ulaşmaya çalışıyormuş gibi hafifçe ovuşturuyor. Sonra öksürüyor. İlk başta hiçbir şey yokmuş gibi görünüyor - sadece boğazını temizleyen bir adam. Suyundan bir yudum alıyor, yüzü hafifçe buruşuyor. Öksürük daha ısrarlı hale geliyor, aciliyetle yoğunlaşıyor. Her kesik sanki boğazına bir şey takılmış gibi gergin, hırıltılı geliyor.

"İyi misin?" diye soruyor barın arkasından endişeli bir ses.

Paul'ün yüzü soluyor, parmakları barın kenarını kavırıyor. Gözleri kocaman, göz bebekleri panik içinde büyümüş. Konuşmaya, seslenmeye çalışır ama hiçbir kelime

Sadece çaresiz bir hırıltı. Kolu öne doğru savruluyor, şarap bardağına çarpıyor ve bir gümbürtüyle yere düşüyor.

Farkına varmak beni bir şimşek gibi çarptı. Zehir. Öyle olmalı. Bunu daha önce de görmüştüm, yabancı bir madde vücudundan geçerken insan vücudunun nasıl isyan ettiğini, sistemleri teker teker kapattığını. Bu alerjik bir reaksiyon ya da yanlış boruya kaçmış bir yiyecek parçası değil. Bu devam eden bir suikast.

Etrafımızdaki yemek yiyenler giderek daha da telaşlanıyor. İnsanlar fırlıyor, bazıları yardım etmeye çalışıyor, diğerleri ise sadece dehşet içinde izliyor. Bir kadın çılgık atarak ambulans çağırılmasını istiyor.

Paul Rutherford kasılmaya başlayıp yüzü mavinin endişe verici bir tonuna dönüştüğünde farkına varmanın ağırlığı üzerime çöküyor. Dünya ağır çekime giriyor. Yapabileceğim hiçbir şey olmadığını bilerek yavaşça ondan uzaklaşıyorum. Müşteriler etrafını sarıyor, her biri neler olduğunu anlamaya çalışıyor. Kalabalık görüşümü engellemeden önce gördüğüm son şey Paul'un gözlerindeki ışığın azalması.

Ben odayı tararken restoranın gürültülü sesleri kısık bir uğultuya dönüşüyor, içimi bir korku duygusu kemiriyor. Gözlerim mutfığa kayıyor ve altın ışığın çerçevelediği tanıdık bir silüet yakalıyorum: Valentina.

Onu görüyorum, şef kıyafeti giymiş, dışarı bakıyor. Gözlerimiz kilitleniyor ve bir heyecan, iki deneyimli avcı arasında bir kedi-fare oyunu yaşanıyor. Geri çekiliyor ve kovalamaca başlıyor.

Restorandan fırlayarak lobiden geçip servis girişinin olduğu yan sokağa koşuyorum. Valentina çelik yan kapılardan birinden fırlamış, şef kıyafetlerini çıkarmaya başlamıştı bile. Bir çöp konteynerinin yanından geçiyor, üstünü usulca açıyor ve giysileri içine bırakıyor.

Valentina hızlı, yoldan geçenlerin arasından geçerken ve engellerin üzerinden atlarken hareketleri akıcı. Koşarken soğuk Rus havası ciğerlerimi yakıyor, duyularım ona aşırı odaklanmış durumda.

Petersburg'un dolambaçlı sokakları, barok mimarisi ve kanallarıyla bir labirent, ama ben ayak uydurmayı başarıyorum. Sınırlarımı zorlayarak hızla ilerliyorum. İleride Valentina başka bir sokağa dalıyor, ayak seslerinin yankısı kaldırım taşlarında yankılanıyor.

Köşeyi döndüğümde yüzüme bir silah doğrultuluyor, namlusu loş ışıktaki parlıyor. Valentina'nın gözleri soğuk, profesyonel bir tarafsızlık maskesi,

ama altında bir duygu yatıyor - belirsizlik, hatta belki pişmanlık.

Donup kaldım. Durum değışti. Avcı, av haline geldi. Ama ben olduğum için korkuya kolay kolay yenilmem. Akıcı bir hareketle kendi silahımı çekip ona doğrulttum. Aramızda elektriklenme oldu, nefes alış verişlerimiz ağırlaştı ve düzensizleşti.

Rüzgâr aramızda esiyor, Baltık Denizi'nin serin tuzlu suyuna karışmış sarhoş edici kokusunu taşıyor. Saçları dalgalanıyor, vahşi ve evcilleşmemiş, gözleri benimkilerle ona doğrultulmuş silah arasında gidip geliyor. Bir an için durumumuzun gerçekliği çok açık hale geliyor: iki sevgili, silahlar çekilmiş, dünyalarımızın ağırlığı üzerimize çöküyor.

"Kes şunu Valentina," diye homurdanıyorum ama sesimde saklayamadığım bir titreme var. Ondan değil. Benim içimi gören birinden değil.

Dudakları bir sırtışla yukarı kıvrılıyor. "Önce sen."

OceanofPDF.com

CHAPTER 19

OceanofPDF.com

VALENTINA

I Silahımı ona doğrulttum, vücudumdaki her kas gergindi. Gözlerim onunkilere dik dik bakıyor, herhangi bir aldatma belirtisi arıyor. "Sana gitmeni söyledim," diye tısladım.

Dişlerimi sıkarak, soğuk metalin ağırlığını avucumda hissediyordum.

Her zamanki kendinden emin, ukala tavrı yerini benimkiyle eşleşen bir yoğunluğa bırakan Roman da silahını bana doğrultmuş durumda. "Hiçbir yere gitmiyorum," diyor meydan okurcasına, sesi . "Cevaplar olmadan olmaz."

"Cevaplar sizi öldürtecek."

Başını hafifçe eğiyor, kibirli bir cazibenin parıltısı gizlice içeri sızıyor. "Beni gerçekten öldürmek isteseydin, bunu çoktan yapardın. Ayrıca," diye duraklıyor, aramızdaki hava gerginleşiyor, "bilmeni isterim ki ailemin ve benim Iosef'in ölümüyle hiçbir ilgimiz yok."

Iosef'in adı dudaklarından döküldüğünde kanım donuyor. "Yapma," diye uyarıyorum onu. "Onun adını söyleme."

"Ama anlamam gerek Valentina. Bizi o trajediye bağladığını düşündüğün kanıtlar her neyse. Bu doğru değil. Biz vur emri vermeyiz. Birileri ikimizle de oynamaya çalışıyor."

Kalbim düzensiz atıyor. Keder elle tutulur bir şey, göğsümde keskin bir ağrı. Ve tüm ipuçları Antonov-Nicolaevich Bratva'yı, özellikle de Roman'ı işaret ediyordu.

"Sana inanmamı mı bekliyorsun?" Sesimi sabit tutmaya çalışarak tükürdüm. "Ailenizi cinayetle doğrudan ilişkilendiren kanıtlar varken mi?"

Roman'ın bakışları hiç . "Planlanmıştı. Birileri aramızın açılmasını istiyor. Oyuna getiriliyoruz Valentina. Biz konuşurken kardeşlerim olayı araştırıyor. Yakında cevapları alacağım."

İçimdeki öfke onu reddetmek, yalancı ilan etmek ve tetiği çekmek istiyor. Ama yüzüne baktığımda, o delici yeşil gözlerde saf dürüstlükten başka bir şey yok. Şüphe içime sızıyor, öfkemle karışıyor. Parçalanmış durumdayım, ona olan hislerim inandığım gerçeklikle savaşıyor.

Bir adım daha yaklaşp silahını hafifçe indiriyor. "Gerçeği birlikte öğrenelim," diye yumuşak bir sesle ısrar ediyor, her kelimesinden samimiyet damlıyor.

Ona her ne kadar saçmaladığını söylemek istesem de, bir parçam ona inanmak istiyor. Kalp ağrısı, ihanete uğramışlık hissi, intikam için yanıp tutuşan arzu, hepsi içimde fırtınalı bir fırtınaya dönüşüyor. Bana bir zeytin dalı uzatıyor, cevaplar için bir şans, hatta belki de kefarete sunuyor. Ama ona güvenebilir miyim?

"Artık ne düşüneceğimi bilmiyorum," diye itiraf ediyorum, sesim ancak fısıltıyı aşıyor, şüphe aklımı kurcalamaya devam ederken silahımı indiriyorum. Açmaz değişti, artık sadece fiziksel bir savaş değil, bir güven ve hakikat savaşı.

Roman silahını yavaşça beline geri yerleştirirken gecenin soğuk havası gerilimle doluyor. Bakışları benimkinden hiç ayrılmıyor, yüzü şehir ışıklarının ortamdaki parıltısıyla aydınlanıyor. Parmaklarım silahımın etrafında seğiriyor, kararsızlık ve duygu girdabı ellerimi titretiyor.

"Kaldır şunu," diye emrediyorum, sesim titreyerek. Geçmişimizin, aramızda asılı duran gerçeklerin ve yalanların ağırlığı fiziksel bir bariyer gibi geliyor.

Bir kaşını kaldırıyor, gözlerinde bir meydan okuma parıltısı. "Nefretinden bu kadar eminsen, benim düşman olduğuma gerçekten inanıyorsan," diye mırıldanıyor, "atışını yap. İşte buradayım."

Nefes alışım düzensizleşiyor. Öfke, acı ve kafa karışıklığı içimde dolaşıyor ama tüm bunların altında ona karşı hissettiğim inkar edilemez çekim var. Sebep olduğu acı gerçek olabilir, ama aramızdaki bağ da gerçek ve bunu bu kadar çıldırtıcı yapan da bu. Parmağım tetiğin üzerinde geziniyor ama içten içe bunu yapamayacağımı biliyorum. Her şeye rağmen benim için çok şey ifade eden bu adamı vuramam.

Tereddüt ettiğimi fark eden Roman bir adım öne çıkıyor. İçgüdülerim bana bağıyor, kaçmakla olduğum yerde kalmak arasında kalıyorum. Bir adım daha atıyor ve vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebileceğim kadar yakınım geliyor. "Valentina," diye nefes alıyor, sesi duygusalıktan pürüzlü.

Ani ve hızlı bir hareketle silahı elimden çekip bir kenara fırlatıyor. Kaldırım taşında takırdıyor, kalbimin çılgınca atışını yankılıyor.

Ben tepki veremediğim üzerime atlıyor, elleriyle yüzümü kavırıyor ve beni Şefkatli olduğu kadar Şiddetli bir pcğe çekiyor.

Dudaklarımız bir tutku ve ham duygu girdabında buluşuyor. Dünya kayboluyor, geriye sadece ikimiz ve paylaştığımız anın yoğunluğu kalıyor. Dudakları talepkâr ama nazık, benden inkâr edemeyeceğim bir karşılık koparıyor. Bedenim fkeme ve kafa karışıklığıma ihanet ediyor, sanki amansız bir güç tarafından kiliyormuş gibi onun içinde eriyor.

Parmakları saçlarıma dolanıyor, beni kendine çekiyor ve öpüşmeyi derinleştiriyor. Onun tadı -Roma'nın saf özüyle karışmış daha önce içtiği viskinin bir ipucu- sarhoş edici. Ben de aynı Şevkle karşılık veriyorum, aramızdaki sıcaklık inkâr edilemez ve her Şeyi tüketiyor. Kaos ve aldatma dolu bir dünyanın ortasında birbirinde teselli bulan, çarpışan iki ruhuz.

Paltosunu kavrayıp onu kendime çekiyorum, bedenlerimiz sanki birleşmeye çalışıyormuş gibi birbirine bastırıyor. Her dokunuş, her hareket ham bir ihtiyaçla yüklü, bu öngörülemez dünyada, yalanlar arasında gerçeği bulmak için son şansımız olabileceğinin farkına varmaktan doğan bir aciliyet.

Sonunda soluk soluğa ayrıldığımızda, alınlarımız birbirine değiyor. Hâlâ tutkuyla karanlık olan gözleri cevaplar için benimkileri arıyor. Ama Şu an için kelimeler gereksiz. Öpücük ok Şey anlatmış, herhangi bir kan davası ya da yanlış anlamadan daha derinlere uzanan bir bağı ortaya çıkarmıştı. Söylenmemiş bir sözle, gerçeği bulma kararlılığıyla birbirimize bağlıyız.

Gözyaşlarım gözlerimin kenarlarına batıyor; acı, kafa karışıklığı ve çaresizliğin tuhaf bir karışımı görüşümü bulanıklaştırıyor. Sözleri içimde yankılanıyor, kendi kargaşamı yansıtıyor. Az önce paylaştığımız tutku bir söz gibi geliyor ama içinde bulunduğumuz durumun gerçekliği pençelerini kalbimin derinliklerine gmyor.

"Artık neye inanacağımı bilmiyorum Roman," diye fısıldıyorum, sesimi sabit tutmaya çalışarak. "Gözlerinde samimiyet görüyorum. Her dokunduğumuzda bunu hissediyorum. Ama bunu bildiğimi sandığım her Şeyle nasıl bağdaştırabilirim?"

Yaklaşıyor, akan bir damla gözyaşını nazıkçe siliyor, dokunuşu omurgamda bir ürperti yaratıyor. "Keşke tüm cevaplara sahip olsaydım Valentina," diye mırıldanıyor. "Ama gerçek Şu ki, ben de en az senin kadar karanlıktayım. Tek bildiğim burada, Şu anda hissettiklerim."

Yüzüne bakıyorum, herhangi bir aldatma belirtisi bulmaya çalışıyorum ama bulamıyorum. Sadece ham duygular ve kırılganlık. Bu onun daha önce hiç görmediğim bir yönü ve dengemi bozuyor.

"Peki Şimdi ne olacak?" Sesim titreyerek soruyorum.

Roman derin bir iç çeker, yıldızlardan rehberlik istercesine gökyüzüne bakar. "Bunu söylemek bana ne kadar acı verse de," diye başlıyor, "bir süre ayrı kalmamız gerekiyor. Neler olup bittiğini tam olarak öğrenene kadar. Çeçen mafyası işin içinde olduğu sürece bu çok riskli."

Bu düşünce kalbimi sıkıştırıyor. Yaşadığımız onca şeyden sonra Roman'dan ayrı kalma düşüncesi dayanılmaz geliyor. Ama onun haklı olduğunu biliyorum. Kendi dünyalarımızın ağırlığı çok büyük ve onların altında ezilme riskimiz var.

"Bunu çözeceğiz," diye söz veriyor, ellerimi ellerinin arasına alarak. "Birlikte. Ama şimdilik güvende olmana ihtiyacım var. Tehlikeden uzak olduğunu bilmem gerek."

İçinde bulunduğumuz durumun ağırlığı tüm gücümle üzerime çökerken gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. "Senin düşmanın olmak istemiyorum Roman," diye itiraf ediyorum sesim titreyerek.

Başparmağı yanağımı okşuyor, dokunuşu inanılmaz derecede hassas. "Hiçbir zaman olmadın, Valentina. Asla da olmayacaksın."

Beni sıkı bir kucaklamanın içine çekiyor, vücutlarımız son bir kez birbirine karışıyor, birbirimizin kollarında rahatlık ve teselli arıyoruz. Hem sonsuzluk hem de bir an gibi hissettiren bir andan sonra, hafifçe çekiliyor ve dudaklarını benimkilere indirerek son bir öpücük konduruyor. Söz, umut ve birbirimize geri dönmenin yolunu bulacağımıza dair sessiz bir yeminle dolu bir öpücük bu.

Uzaklaşırken yüzüme son bir kez dokunuyor, parmakları yanağımda geziniyor. "İrtibatta kalacağıma söz veriyorum," diye mırıldanıyor, sesi duygu yüklü. "Bizi bu karmaşadan çıkarmanın bir yolunu bulacağım. Sadece... güvende kal, tamam mı?"

Başımı sallıyorum, boğazımdaki yumru konuşmamı imkânsız kılıyor. Bana son bir kez bakıyor, yeşil gözleri acı ve kararlılıkla dolu, arkasını dönüp St. Petersburg gecesinin gölgeleri arasında kaybolmadan önce. Ara sokakta tek başıma kaldığımda göğsümü sıkıyor, yokluğunun açtığı yarayı hissediyorum. Ama derinlerde bir yerde umuda tutunuyorum. Aramızdaki bağ koparılamayacak kadar güçlü. Ve bir şekilde birbirimize geri dönmenin yolunu bulacağımıza inanmak zorundayım.

CHAPTER 20

OceanofPDF.com

VALENTINA

TEski katedralin yüksek taş duvarları, tarihini yalanlayan kasvetli bir sessizlikle yankılanıyor. Süslü, asırlık freskler

Çeçen mafyasının gizli anlaşmalarının sessiz tanıkları gibi. Ağır avizeler tehlikeli bir şekilde sallanıyor, mumları aşağıdaki sahneye ürkütücü gölgeler düşürüyor. İnananlar tarafından terk edilmiş olan bu yer artık daha uğursuz bir amaca hizmet ediyor. Bu gece, acil bir toplantı için seçilen mekânda ahşap sıraların yerini uzun, siyah meşe bir masa alıyor. Etrafında çeşitli çete üyeleri oturuyor, durumun ağırlığı gergin ifadelerinden belli oluyor.

Bayat tütsü kokusu havada yoğun bir şekilde asılı duruyor ve bu toplantının aciliyetini pekiştiren kasvetli bir atmosfer yaratıyor. Masanın başında ağabeyim ve şu anda Çeçen operasyonlarının başında olan Vladimir oturuyor. Çelik gibi mavi gözleriyle odayı tarıyor ve herkesin sakinleşmesini bekliyor. Sessiz konuşmaların mırıltısı azalıyor, yerini gergin bir durgunluk alıyor. Odaya hitap etmek için ayağa kalktığında bakışlarının ağırlığı hiçbir kesinti olmamasını sağlıyor.

"Roman Nicolaevich," diye başlıyor Vladimir, yakından tanımaya başladığım adamın siyah beyaz bir fotoğrafını göstererek, "operasyonlarımız için önemli bir tehdit oluşturuyor."

Duygularımı kontrol altında tutmaya çalışarak dişlerimi sıktım. Roman'ın biraz daha radarın altında kalacağını ummuştum. Ama işte buradayız, sanki en çok aranan bir suçluymuş gibi onu tartışıyoruz. Fotoğrafın üyeler arasında dolaşmasını izliyorum, her biri acımasız bir kararlılıkla onu inceliyor.

Vladimir sözlerine şöyle devam ediyor: "Ona başkalarına tanıdığımızdan daha fazla hareket alanı tanıdık ve o bizim işimize karışmaya devam ediyor."

Boğazımı temizleyerek araya giriyorum, sesim güçlü ve kararlı, her ne kadar öyle hissetmesem de. "O benim hedefim. Üzerinde çalışıyordum."

Vladimir gözlerini bana diyor. Sesinde sert bir ton var, "Onu öldürmen için sana çok zaman verdik Valentina. Neden yapmadın?"

"Bu işler zaman alır," diye karşılık veriyorum, hayal kırıklığının sesime sızmasına izin vermemeye çalışarak. Soğukkanlı ve tarafsız bir tavır sergilemeye çalışıyorum.

"Zamanımız kalmadı!" Vladimir, sabrı gözle görülür şekilde tükenmiş bir halde tersledi.

Odanın üzerine rahatsız edici bir sessizlik çöküyor. Etrafıma bakıp diğer üyelerin gözlerine bakarak tepkilerini ölçmeye çalışıyorum. Çoğu bakışlarımı kaçırır da birkaçı bana sempati dolu bakışlar atıyor. Onların acımasına ihtiyacım yok. Zamana ihtiyacım var.

"Karar nihaidir," diye devam ediyor Vladimir, ses tonu tartışmaya yer bırakmıyor. "Onu gören olursa, gördüğü yerde öldürsün."

İfadenin ağırlığı odada ağır bir şekilde asılı duruyor.

Toplantı dağılırken, soğukkanlılığımı korumak için mücadele ediyorum. Riskler hiç bu kadar yüksek olmamıştı. Roman'ın St. Petersburg'da kaldığı her an hayatı pamuk ipliğine bağlı. Üyeler dışarı süzülürken, kısık sesleri komploların kakofonisine dönüşürken, her şeyi özümsemek için bir an duruyorum. İhtişamı ve tarihiyle katedral, metanetli sessizliğiyle benimle alay ediyor gibi görünüyor.

Bir sütuna yaslanarak gözlerimi kapatıyorum ve sessizce evrene umutsuz bir yakarış gönderiyorum. *Lütfen Roman, kendini güvende tut, sadece biraz daha uzun bir süre.* Çeçenlere karşı görevimin ağırlığı ve Roman'a tomurcuklanan duygularım içimde çarpışıyor ve nasıl yönlendireceğimi bilmediğim bir kargaşa yaratıyor.

Ama kesin olan bir şey var. Zaman geçiyor ve bir seçim yapmak zorundayım. Hayatımın geri kalanını belirleyecek bir seçim.

Üyeler dağılırken katedralin loş mumları titriyor, konuşmaları gecenin içinde hayaletler gibi kayboluyor. Attığım her adımda, Roman'a karşı yaklaşan tehdidin ağırlığı daha gerçek hale geliyor. Ama önce, beni çok uzun zamandır rahatsız eden bir geçmiş aydınlatmam gerekiyor.

Vladimir'e yetişip koluna hafifçe dokunarak durmasını sağlıyorum. Yüzünde hafif bir kızgınlık ifadesi var, çocukken her şey hakkında sorular sorduğumda yüzünde beliren ifadenin aynısı.

"Sana sormak istediğim tuhaf bir şey var."

Bana merakla bakıyor. "Garip mi? Ne oldu?"

"Iosef hakkında. Dügünümüzden bir gün önce sana ne söyledi?" Sesim nadiren gösterdiğim bir kırılmalığa ihanet ederek soruyorum. "Olağandışı bir şey hatırlıyor musun?"

Vladimir'in kaşları çatılır ve derin derin düşünerek yere bakar. "Iosef mi? Heyecanlıydı. Neden?"

"Hayatımıza birlikte başlamak üzereydik," diyorum. "Ama... bir şeyler ters gidiyor. Parçaları birleştirmeye çalışıyordum. Sana hiç bir şeyden bahsetti mi? Çekingen davranmış olabilir mi?"

Vladimir cevap vermeden önce bir an duruyor, gerçekten şaşkın görünüyor. "Biraz sessizdi, evet, ama çekingen miydi? Hayır. Ona sordum. Ne de olsa sağdııcı ben . Bana seninle evlenmek için sabırsızlandığını söyledi. Neden? Bu neyle ilgili?"

Her biri bir öncekinden daha delici olan bir anı seli geri geliyor. Dügüne giden günler bir duygu kasırgasıydı. Iosef ile parkta oturup gün batımını izlediğimizi hatırlıyorum, turuncu ve pembe tonları hayallerimizi ve umutlarımızı yansıtıyordu. Serin esinti siyah saçlarını dalgalandırırken bana her zaman dizlerimin bağını çözen bir gülümseme fırlatmıştı.

Bu akşamlardan birinde ona bebekten bahsetmek için cesaretimi toplamıştım. Kelimeler kırılmalı cam süsler gibi aramızda asılı kalmış, bir tepki bekliyordu. Iosef'in yüzü soldu ve sonsuzluk gibi gelen bir sessizlik oldu. Ama sonra başını kaldırdı, gözleri parlıyordu ve gerçekten heyecanlı görünüyordu.

"Anne baba olacağız," demişti, beni kendine çekip alnımdan öperek. Ama o tatlı anda bile kısa bir tereddüt, gözlerinde kısa bir gölge, çabucak kenara ittiği uzak, sıkıntılı bir bakış yakalamıştım. Ben de bunu haberin şokuna bağlayarak bir kenara itmişim.

Şimdi, katedralin gölgesinde dururken, bu bakış daha derin bir anlam kazanıyor.

"Valya?" Vladimir hayallerimi yıkarak soruyor.

"Ona hamileliğimi söyledikten sonra... biraz garip davrandı. Sadece bir anlığına. Bunu haberin şokuna bağlıyordum ama şimdi... şimdi merak ediyorum."

Vladimir taş zeminin karmaşık desenlerine bakarak iç geçiriyor. "Seni seviyordu Valentina. Geleceği dört gözle bekliyordu. Belki de her şeyi sindirmek için biraz zamana ihtiyacı vardı. Bunun için kendine işkence etme."

Başımı sallıyorum ama içimde yeni bir şüphe tohumu ekiliyor. İosef'in bana söylemediği bir şey olabilir miydi? Kendisini tehlikeye atacak bir şey mi keşfetmişti? Kalbim hızla çarpıyor ve aklımdan tüyler ürpertici bir düşünce geçiyor: Çocuğumuzun haberi onun ölümüyle akıl almaz bir şekilde bağlantılı mıydı?

Cevaplara ihtiyacım var. Ve onları bulmak için dünyanın öbür ucuna gideceğim.

Her duvarın ve köşenin daha mutlu günlerin anılarını fısıldadığı mabedim olan dairemize adım attığımda şehrin yumuşak uğultusu kayboluyor. Ahşap zeminler ağırlığımın altında gıcırıyor, her ses sadece kendim için değil, oğlum için de omuzladığım yükün keskin bir hatırlatıcısı.

İçeri baktığımda İlya'nın odasının tanıdık kokusu beni karşılıyor. Oyuncaklar yere saçılmış - çok sevdiği pelüş ayısı Mikka, yatmadan önce oynamakta ısrar ettiği araba koleksiyonu. Dağınıklığın arasında oğlumun yüzü sadece bir çocuğun sahip olabileceği masum neşeye ışıldıyor.

"Anne! Dönmüşsün!" İlya'nın heyecanla köpüren sesi kalbimi ısıtıyor. Babasınınkini andıran koyu renk saçları karmakarışık ve masmavi gözleri muziplikle parlıyor. "Roman nerede? Dondurma alacağımıza söz vermişti. Çikolatalı ve vanilyalı, hatırladın mı?"

Gözleriyle buluşmak için çömeliyorum, yüzündeki bir tutam saç nazikçe tarıyorum. İlya'ya her bakışında İosef'in yankıları göğsümde bir sızıya neden oluyor. "Belki birazdan, tatlım," diye cevap veriyorum, sesimdeki titremeyi fark etmemesi için dua ederek.

Hayal kırıklığını gizlemeye çalışarak ciddiyetle başını sallıyor. "Tamam anne. Bir hikaye okuyabilir miyiz?"

"Elbette aşkım," diyorum ve en sevdiği kitaba uzanıyorum - kayıp bir ejderhayı bulmaya çalışan cesur bir şövalyenin hikâyesi. Başladığımda, kelimeler bir fantezi ağı örüyor ve sert gerçekliğimizden kısa bir kaçış sunuyor. Gece lambasının yumuşak ışıltısı odayı sıcak bir renkle yıkıyor ve bu kısacık an için her şey yolunda hissediliyor.

Hikayenin sonunda, İlya'nın göz kapakları uykuyla sarkıyor. Alnına nazik bir öpücük konduruyorum. "Tatlı rüyalar, benim küçük şövalyem," diyorum.

Onun rahatça yattığından emin olduktan sonra odamda yalnız kalıyorum ve bir mide bulantısı dalgası üzerime çöküyor. İlk başta bir şey yok - neredeyse kesinlikle akşamki olaylara atfedilebilecek sadece bir tatsızlık dalgası.

Ama geçmiyor. Hatta daha da kötüleşiyor. Çok geçmeden yataktan fırlayıp banyoya koşuyorum. Dizlerimin üzerine çöküp

ve kusuyorum. Karnımı boşaltmam ve kollarımı porselene sarmış öksürmem uzun sürmüyor.

Sinirlerim bozuk, öyle olmalı. Kendimi yeniden kendim gibi hissetmeden önce bir süre orada kalıyorum. Hazır olduğumda sifonu çekiyorum, ağzımı yıkıyorum ve tuvaletten çıkıyorum.

Perdeleri kapatarak yatağın kenarına oturuyorum. Başım ellerimin arasına gömülüyor, son olayların ağırlığı üzerime çöküyor. Tüm varlığım gerilmiş gibi hissediyor. Roman'a yönelik yaklaşan tehlike, Iosef'in ölümünün çözilemeyen bilmecesi, Ilya'nın refahı - hepsi.

Uzanıp gözlerimi kapatıyorum, kalbimin ritmik atışlarının ve şehrin uzak mırıltılarının beni uyutmasına izin veriyorum. Tüm bu kaosun ortasında iki şey sarsılmadan kalıyor: Ilya'ya olan sarsılmaz aşkım ve daha parlak yarınlar için beslediğim umut. Şafakla birlikte zorluklar beni bekliyor ama bu gece için uykunun nazik kucağında teselli buluyorum.

OceanofPDF.com

CHAPTER 21

OceanofPDF.com

VALENTINA

TErtesi gün üssümüze giriyorum, şehrin göbeğinde operasyonlarımızı gizleyen mütevazı bir bina. Loş ışık odayı kehribar rengi. Erkekler ve kadınlar çeşitli işlerle meşgul, ancak hava yoğun ve gerilim yüklü.

Ben daha tam adım atamadan, Vladimir'in gür sesi sessizliği bozuyor, olağan mırıltıları yırtıyor. "Valentina!" diye bağırarak yaklaşmamı işaret ediyor.

Öfkesinin keskinliğini yumuşatan tek şey ortak kanımız. Etrafımdaki adamların meraklı bakışlarını görmezden gelerek aceleyle sesinin geldiği yöne, ofisine doğru ilerliyorum.

İçeri girdiğimde ağabeyim öfkenin resmiydi, masasının arkasında durmuş, yumruklarına yaslanmıştı. Vladimir'in öfkesi hissediliyor, zengin ofisinin duvarlarında adeta titreşiyor. Zengin maun mobilyalar, pelüş halılar ve dünyanın dört bir yanından gelen altın biblolar bir şekilde odadaki gerilimi artırıyor. Bana suçlama ve öfke dolu bakışlarla bakıyor.

Vladimir masasının etrafında bir adım atarak, "O gitti," diye homurdandı. "Roman St. Petersburg'dan kaçtı."

Bir an için afalladım ve bu ifşanın ciddiyetine uygun bir tepki vermeye çalıştım. "Ne? Nasıl?" Şok olmuş gibi yaparak soruyorum. Yüzümü nötr tutmaya çalışıyorum, gizli rahatlamamın hiçbir izinin görünmesine izin vermiyorum.

Vladimir elini masasına vurarak kâğıtların uçuşmasına neden oldu. "Avantaj bizdeydi, sürpriz yapma şansımız vardı. Ya şimdi? Şimdi parmaklarımızın arasından kayıp gitti!"

Yanağımın ısıyorum, patlak vermek üzere olan sırtımayı bastırmayı umuyorum. İyi, sanırım. En azından güvende. Şimdilik.

"Onunla başa çıkmak senin sorumluluğundaydı Valentina. Sana güvenmiştim!" Vladimir devam ediyor, sesi zehirle dolu. Delici bakışları benimkilerle buluşuyor, gözlerinde bir fırtına kopuyor. "Onunla ilgileneceğine söz vermiştin. Bana söz vermiştin. Roman'ı halledeceğini söylemiştin!" diye hırlıyor, sesi suçlayıcı.

Sözlerinin acısını hissediyorum ama geri adım atmayacağım. "Bunu halletmeye hazırdım," diye karşılık veriyorum, ses tonum aynı derecede ateşli. "Biri ona haber vermiş olmalı. Belki de şehrin yarısı senin cebinde olmasaydı, sızıntı olmazdı."

Yüzü öfke ve inançsızlığın tehlikeli bir karışımıyla buruşuyor. "Sakın benim kararlarımın bu görevi tehlikeye attığını ima etmeye cüret etme!"

Kollarımı meydan okurcasına kavuşturuyorum. "Bu işi bana bırakmalıydın diyorum. Ama hayır, her durumu, her insanı kontrol edebileceğini sanıyorsun, değil mi? Ben de dahil!"

Yüzü kızarıyor, boynundaki damarlar şişiyor. "Bunun kontrolle ilgili olduğunu mu sanıyorsun? Roman bir tehdit! Ve sen, onunla yatıyorsun, duygusallaşıyorsun! Ne yaptığını göremiyor musun? Ya da kimi riske attığını?"

Tartışmamız binadaki neredeyse herkesin dikkatini çekiyor. Bakışlarını üzerimizde hissediyorum ama şu anda önemli olan tek şey Vladimir'le aramızda büyüyen uçurum.

Parmağıyla çıkışı işaret ediyor. "Git. Ilya'nın icabına bak. Biraz perspektif kazan. Burada işime yaramazsın."

Alay ediyorum, hayal kırıklığım taşıyor. "Oh, senin için ne kadar uygun. İşine geldiğinde beni dışarı itiyorsun. Belki de geri adım atması gereken sensin. İşleri nasıl yürüttüğüne bir bak."

Yüz ifadesi daha da sertleşiyor, sesinden zehir damlıyor. "Git dedim Valentina. Bana bunu tekrar söyletme."

Bir an için daha fazla misilleme yapmayı düşündüm. Ancak odadaki gergin atmosfer ve Vladimir'in kuma çizdiği net çizgi beni tekrar düşünmeye sevk ediyor. Belki de önceliklerimi yeniden değerlendirmek için ihtiyacım olan itici güç budur. Topuklarımın üzerinde dönüp hışımla dışarı çıkıyorum.

Kapı arkamdan çarparak kapanırken, soğuk bir rüzgâr saçlarımı ve eteğimi karıştırıyor. Petersburg'un gürültülü sokakları beni çevreliyor ama dünyam ürkütücü bir sessizlik içinde. Vladimir'le aramızdaki anlaşmazlık zihnimde ağır bir yük oluşturuyor ama

onun talebinde bir umut ışığı var. İlya ile suç hayatından uzakta geçireceğim zaman, umutsuzca aradığım berraklığı sağlayabilir.

Ancak, bu kargaşanın ortasında bir düşünce ısrarla varlığını sürdürüyor: Vladimir bana güvenmiyorsa, bu karmaşık aldatma ağında kime gerçekten güvenebilirim?

Dairemin sessiz ışığında, tartışmamız sırasında Vladimir'in ofisine gizlice yerleştirdiğim böceğin alıcı ucunu çıkarıyorum. Parmaklarım onun minicik şeklini izliyor - kendi aileme karşı bu sessiz isyan sinir bozucu. Ortasında kaldığım bir ihanet ağ. Ama Vladimir'le aramızdaki uçurumun giderek büyüdüğü düşünülürse, bu küçük cihaz beni bir adım önde tutacak tek şey olabilir.

Kulaklıkları takıp play tuşuna basıyorum, kalbimin çılgın temposunu durdurmak için bir an duruyorum. Fısıldanan her kelime kulağımın içine doğru süzülürken beklentim daha da artıyor. Vladimir'in belirgin tonu yüzeye çıkmadan önce sessiz seslerin sabit ritmi arka planı dolduruyor. "Bratva lanet bir parazit gibi oyalanıyor. St. Petersburg bizimdir. Her müttefiki, her işi, sahip olduklarını düşündükleri her şeyi geri alacağız. Ondan sonra mı? Moskova düşecek."

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Moskova mı? Hayal ettiğimden daha büyük düşünüyorlar. Ve dahası, kardeşim bu planlara beni hiç dahil etmedi.

İhtiyatla karışık bir başka ses - kesinlikle Yura - cevap verir, "Yani Moskova'yı sonra mı hedef alacağız? Bu ateşle oynamak olur, Vlad."

"Ateş arındırır," diye karşılık veriyor Vladimir, ses tonu kendini beğenmiş. "Antonov Nikolayeviç Bratva yeterince uzun süre hüküm sürdü. Onlara buradaki gerçek gücün kim olduğuna dair net bir mesaj göndereceğiz."

Derin bir nefes alıyorum, duyduklarımın ne anlama geldiğini anlamaya çalışıyorum. Büyük çaplı bir savaş planlıyorlar. Sıradan bir çatışma değil, St Petersburg'u ve ardından Moskova'yı savaş alanına çevirecek sistematik bir yıkım. Görüntüler dehşet verici - sokakların kıpkırmızı olduğunu, masum seyircilerin çapraz ateşe tutulduğunu hayal ediyorum çünkü kardeşim güç için yanıp tutuşuyor.

Roman'la paylaştığım her an düşüncelerimi dolduruyor. Gözlerindeki ateş, bizi her zaman bir araya getiren manyetik çekim ve aramızdaki beklenmedik şefkat. Görev basitti: İosef'in intikamını almak, bedeli ne olursa olsun. Ama şimdi kendimi tehlikeli bir şekilde sınıra yakın buluyorum, Roman'a olan hislerim suları bulandırıyor. İşlerin böyle sarpa sarmasına nasıl izin verdim?

Titrek bir el ile oynatmayı durduruyorum. Bu ifşanın ağırlığı neredeyse boğucu. Demlenen kahvem keskin tadı odayı kesiyor ama endişe, kaygı her şeyi bastırıyor. Çılgılık atmak, kaçınılmaz olana karşı öfkelenmek istiyorum. Roman, sözde düşman, kalbime girmeyi başardı. Ve eğer Vladimir'in acımasız planı hayata geçerse, şehrin kaldırım taşlarını işaretleyen sadece Roman'ın kanı olmayacak.

İçimi kemiren bir aciliyet duygusu kök salıyor. Hemen harekete geçmem gerekiyor. Bir sonraki hamlem sadece kendim için değil, bu çok açık. Roman için, Ilya için ve belki de hayal etmeye bile cesaret edemediğim bir gelecek için.

Petersburg sokaklarını karanlık kaplıyor, gecenin melankolik ezgisi bana eşlik ediyor. Ayrılırken Lena'nın Ilya'yı kollarında tutmasıyla, teselli bulmak, içinde bulunduğum tehlikeden geçici bir kaçış sağlamak için çaresizce geceye adım atıyorum. Bar çok süslü ya da tanınmış değil ama loş ve sıradan - tam da şu anda ihtiyacım olan şey.

İçerisi hafifçe eskimiş ahşap ve onlarca yıllık duman kokuyor, arka planda baharatlı bir şeyler çalıyor. Barın yanına oturduğumda alçak sesle mırıldanmalar ve yumuşak kahkahalar havada süzülüyor. Barmen tanıyarak başını sallıyor ve ben de limonlu bir soda istiyorum. Sert bir şey kulağa daha iyi geliyor ama önceki geceden kalan mide bulantısı hâlâ aklımda.

Her yudum dilimin üzerinde kabarcıkların dansı gibi ama düşüncelerim başka yerde. Buz gibi serinlik mideme yerleşiyor ve kalbimi sıkıca saran yakıcı gerginliği yatıştırmasına izin veriyorum. Yapmam gereken bir çağrı, duymam gereken bir ses var. Bunun farkına varmanın ağırlığı beni dışarı çıkmaya, gürültüden ve beni izliyor olabilecek gözlerden uzaklaşmaya itiyor.

Gece havası yüzüme çarpıyor, serin ve ferahlatıcı. Parmaklarım ekranın üzerinde geziniyor, Roman'ın adı bana bakıyor. Derin bir nefes alıyorum, terve midemdeki karıncalanma hissini bastırıyorum, kısa bir bulantı dalgası üzerime çöküyor.

Dünyam altüst olduğunda ilk zil sesinin yankılanmasına daha zaman vardı. Sert eller beni arkamdan yakalıyor, biri ağzımı kapatırken diğeri telefonu elimden alıyor. Isırıyorum, tekmeliyorum ama birden fazla saldırgan var ve çok güçlüler.

Beni sık siyah bir arabaya doğru sürüklerken kalbim göğsüme çarpıyor, çılgınca ve vahşi. Arka koltuğa itiliyorum, Vladimir'in delici gözleri beni bekliyor. Hâlâ bağlı olan telefonumu kaparken dudaklarında zalim bir sırıtma belirliyor.

"Ah, Valentina, her zaman meydan okuyan," diye karanlık bir şekilde kıkırdıyor, ses arabanın sınırlarını kesiyor.

Telefonun diğer ucundaki ses çok nettir. Panik ve çaresizlik içindeki Roman, "Valentina'ya ne yaptın?" diye soruyor.

Vladimir bir kaşını kaldırıyor, eğlendiği her halinden belli. "Düşmanların sevgili olması büyüleyici değil mi? Roman, umarım kız kardeşimle geçirdiğin zamanın tadını çıkarmışsındır. Çünkü bu onunla ilgili sahip olacağın son hatıra."

Nefesim kesiliyor. Varlığımın her zerresi haykırıyor ama yanımdaki serseri beni demir gibi kavrayarak sabit tutuyor.

"Bunun bölgeyle ilgili olduğunu mu düşünüyorsun? Güçle mi?" Vladimir devam ediyor, her kelimesinden kötülük damlıyor. "Bu aile için."

Roman'ın sesi zar zor duyuluyor, soğuk bir öfkeyle dolu. "Eğer ona elini sürersen, yemin ederim-"

Vladimir karanlık bir kahkaha atarak onun sözünü keser. "Savaşa hazırlan, Roman. Çünkü o geliyor ve bu dünyadaki hiçbir şey onu durduramaz."

Hat kesildi. Kardeşimin bir zamanlar tanıdık ve koruyucu olan yüzü şimdi bir yabancınkine gibi görünüyor. Ve araba gecenin içinde hızla ilerlerken, kesin olarak bildiğim bir şey var - risklerin her zamankinden daha yüksek olduğu bir oyuna yakalandım. Fırtına burada ve ondan kaçış yok.

CHAPTER 22

OceanofPDF.com

ROMAN

T ağırlık artıyor, Vladimir'in tüyler ürpertici sözleri kulaklarımda yankılanıyor. Soğuk ve titrek parmaklarım telefonumu açıyor. Kendi kanından olan Valentina'ya gerçekten zarar verir miydi? Her ne kadar Çeçenlerin bile aşmayacağı sınırlar olduğuna inanmak istesem de, bu hayat gösterdi ki Ailelerin düşmanlardan daha acımasız olabileceğini.

Bildiğim kadarıyla, kulak misafiri olduğum şey bağlamından koparılmış bir aile kavgasından başka bir şey değildi. Yine de içimdeki, bana bir şeylerin çok yanlış olduğunu söyleyen hastalıklı hisle tartışmak mümkün değildi. Kesin olan tek bir şey vardı - öyle ya da böyle bunu öğrenecektim.

Yıllardır kullandığımız konferans hattını çeviriyorum ve sadece beşimizin bildiği bir dizi numarayı tuşluyorum. Her birinin katılmasını beklerken saniyelerin akıp gittiğini hissedebiliyorum.

Andrei'nin sesi her zaman ilk ve hızlıdır. "Roman?"

"Herkes burada mı?" Derin bir nefes alarak soruyorum, birazdan açıklayacağım bilgi bombardımanı için kendimi sabitliyorum.

Her bir ses teker teker söz alıyor: Damien her zamanki meraklı ses tonuyla, Leo sakın ve ağırbaşlı tavrıyla ve Samuil, aramızdaki ateşli ruh.

"Hepimiz buradayız. Acil durum nedir?" Damien'ın sesi endişeyle yükseliyor.

Bir nefes daha çekerek, her şeyi ortaya döküyorum. "Vladimir savaşa tehdit etti ve Valentina... kaçırıldı."

Sırayı şaşkın bir sessizlik dolduruyor. Her birinin yüzündeki ifadeyi neredeyse hayal edebiliyorum. Şok, öfke, kararlılık. Sonunda, her zaman en büyükleri ve koruyucuları olan Andrei sessizliği bozuyor. "Buna bir son vereceğiz. İlk ve son kez

Hepsi. Çeçenler biz şehre girerken bir kenarda durmayacaklarını şüpheye yer bırakmayacak şekilde kanıtladılar bile. Ve eğer kendi başlarına dönüyorlarsa, bu onları ortadan kaldırmak için daha fazla sebep demektir."

Leo'nun teknoloji meraklısı beyni şimdiden on adım önde. "Her yere göz atabilirim. Bu şehrin hiçbir parçası bizden saklanamaz."

"Güzel," diyorum, hünerinden memnun olarak. "Her hareketlerini bilmemiz gerekiyor."

Samuil, sesi sakın ama içinde soğuk bir öfke barındırarak araya giriyor: "Bir şaşırtmaca düşünmeliyiz. Tam ve açık bir savaş bekleyecekler."

Savaş fikri içimi daraltıyor. Bir parçam, şehri ele geçirmek, St. Petersburg'u Çeçenlerin burnunun dibinden bir göz kırpması ve gülümsemeyle çalmak için kendi yolumu bulabileceğimi ummuştum. Bu kadar büyük bir emrin Closer için bile fazla olacağını bilmeliydim.

Beni göremiyor olsalar da başımı sallıyorum. "Anlaştık. Peki ya Damien? Umarım iş bu noktaya gelmez ama ateş gücüne ihtiyacımız olma ihtimali çok yüksek."

Damien cevap verir, "Olmuş bilin. Bana sadece ne zaman ve nerede olacağını söyle."

Sadece kan bağıyla değil, yıllara dayanan güven ve sadakatle bağlı olduğum kardeşlerim benim dayanağımdır. Daha önce de sorunlarla karşılaştık, ama bu? Bu başka bir şey. Bu, tehlikeli bir dansla iç içe geçmiş aşk ve nefretle ilgili.

Çağrı sona erdiğinde, içimdeki enerji yeniden yükseliyor. İlk hamleyi Çeçen çetesi yapmış olabilir, ama Antonov-Nicolaevich Bratva? En etkili hamleyi yapmak üzereydik.

Daire sessiz, neredeyse ürkütücü bir şekilde. Duvarlardan yansıyan gölgeler ve dizüstü bilgisayarımın loş ışığı bana eşlik eden tek şey. Elimde bir bardak sek viski ile deri koltuğuma yaslanıyorum, düşüncelerim hızla akıyor.

Bu karmaşanın dibine inmek, Valentina'yı ve muhtemelen kendimi kurtarmak için cevaplara ihtiyacım var. Ve onları elde etmek için geniş ağımdan faydalanmaktan daha iyi bir yol var mı? Her zaman çekici biri oldum, her zaman basılacak doğru düğmeleri bildim. Bu bana hem aşkta hem de işte iyi hizmet etti.

Şifreli bir mesajlaşma uygulamasını açarak, St. Petersburg polisindeki daha anlayışlı bağlantılarımdan biri olan Dedektif Larin'e mesaj gönderiyorum. Larin, birkaç yıl önce kardeşini özellikle kötü bir durumdan kurtardığım için bana borçlu.

Larin, Iosef Tolensky'nin kayboluşunu derinlemesine araştırmanı istiyorum. Elinde ne varsa, fısıltılar, söylentiler, kayıt dışı itiraflar.

bir risk. Larin'in geri yazdığını gösteren mavi noktalar sonsuza dek sürecek gibi görünüyor.

Bu saatte mi? Bana ne faydası var?

Sırıtıyorum. Her zaman fırsatçısın, Larin.

Kardeşinin özgürlüğü yeterli değil mi? Eğer teslim , sana bir borcum olacak. Anlaştık. Ama zamana ihtiyacım var. Bu kolay bir iş değil. olmayabilir. Acele edin.

İçkimden bir yudum daha alarak sohbetten çıkıyorum. Larin benim tek açım değil. Petersburg'un karanlık bel altı bölgesine dağılmış, gecenin söylentileri ve fısıltılarından beslenen insanlar var. Bazıları taşındığımdan beri kurduğum bağlantılar, diğerleri ise yıllar boyunca ziyaret ettiğim ve gelecekte bu şehri ele geçirmem için tohumlar eken kişiler.

Şimdi, bu tohumların filizlenip çiçek açma zamanı.

Başka bir şifreli hattı çevirerek, şehrin her köşesinde bağlantıları olan yüksek profilli bir madam olan Anna'ya ulaşıyorum. Rakip bir çeteyle yaşadığı zor durumdan kurtulmasına yardım ettikten sonra bana borçlu olan bir başkası.

"Roman," diye mırıldanıyor diğer uçtan boğucu sesi. "Bu beklenmedik zevki neye borçluyum?"

"Anna," diye selamlıyorum, zorluklar karşısında bile her zamanki büyüculüğümle. "Kulaklarına ihtiyacım var. Iosef Tolensky adında bir adamı bulmaya çalışıyorum. Bu birkaç yıl önceydi. "

Düşünceli bir şekilde mırıldanıyor. "Belli belirsiz tanıdık geliyor." Farkına vardığında nefesi kesilir. "Evet, bu ismi hatırlıyorum. Çeçen mafyasıyla bağlantılıydı ama birkaç yıl önce iz bırakmadan ortadan kayboldu. Sizin için daha derine inebilirim."

Ona teşekkür ediyorum ve aramayı sonlandırıyorum. Her ipucu gerçeğe giden olası bir yol ve ben hepsinden yararlanmaya niyetliyim.

İçkimi bitirdikten sonra bardağı kenara koyup yüzeyindeki sessiz yansımalara bakıyorum. Parçalar yerine oturmaya başlıyor ama hâlâ yapacak çok şey var. Zamana karşı yarışıyorum ama ben her zaman baskı altında başarılı olmuşumdur.

Göğsümde bir huzursuzluk, kemirici, amansız bir tedirginlik var. Her kasım gerginlikle seğiriyor. Zor durumlarla başa çıkmakta ustayımdır ama bu işle ilgili değil. Bu Valentina'yla ilgili, çok az kişinin yapabildiği şekilde beni etkisi altına alan ateşli, sivri dilli güzelle.

Düşüncelerim bu kaotik karmaşadaki masum Ilya'ya yöneliyor. Valentina onun için dünyayı yakabilirdi. Vladimir bana ulaşmak için ne yapardı?

kız kardeşini kontrol etmek için mi? Bu düşünce kanımı kaynatıyor. Çocuğun güvende olduğunu kendim görmeliyim.

Petersburg'un labirent gibi sokaklarında gezinirken kendimi Valentina'nın dairesinde buluyorum. İçimi kemiren gerilimi kontrol etmek için derin bir nefes alarak kapıyı sertçe çalıyorum.

Birkaç dakika sonra kapı açılır ve yumuşak kahverengi gözlü, siyah saçlarını gevşek bir at kuyruğu şeklinde arkaya toplamış genç bir kadın ortaya çıkar. Gençliğin, masumiyetin, komşu kızı tarzında güzelliğin bir resmi. Dudaklarının nazik kıvrımı ve gözlerindeki hafif endişe, kim olduğumu bildiğini düşündürüyor.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor çekingen bir şekilde.

"Valentina burada mı?" Sesimdeki aceleciliği bastırmaya çalışıyorum ama başaramıyorum.

Başını yavaşça sallıyor, gözleri endişeyle bulutlanıyor. "Hayır. Ben Lena," diye kendini tanıtıyor. "Valentina dışarıdayken İlya'ya ben bakıyorum. Ama... saatler önce dönmüş olmalıydı." Lana bu sözleri bana ifade etmekten ziyade endişelerini dışa vuruyormuş gibi söylüyor. Alt dudağını kemiriyor, belki de gergin bir alışkanlık.

Gülümsemeye zorladım, "Ya İlya?"

"Uyuyor," diye fısıldıyor Lena. "Onu yatağa yatırmak çok uzun sürdü, zavallı şey. Sürekli annesini sorup durdu."

"Bak, Lena," diye başlıyorum, derin bir nefes alarak, "Kulağa garip gelebilir ama bu gece burada kalmama izin vermen çok önemli. Bu... önemli."

Şaşırmış görünüyor, belli ki emin değil. "Bu gece burada mı kalacaksın? Bilmiyorum..."

Cümlesini tamamlayamadan arkasından uykulu bir ses araya giriyor, "Roman?" İlya'yı görüyorum, gözlerini ovuşturuyor, saçları dağılmış, pijamalarıyla duruyor, yüzünde rahatlamış bir ifade var. "Roman, buradasın!"

Lena aramıza bakıyor, gözleri farkına vararak açılıyor. "Parktaki adam sen misin?"

İlya'nın hizasına çömelerek başımı sallıyorum. "Evet, küçük adam ve ben birlikte bazı maceralar yaşadık."

"Valentina bana senden, ne kadar iyi bir adam olduğundan bahsetti," diyor, ama hâlâ tereddüt ediyor.

Lena'ya bakıyorum. "Söz veriyorum, yardım etmek için buradayım."

Tereddüt etti, sonra kenara çekilerek içeri girmeme izin verdi. "Pekâlâ, Valentina ve İlya sana güveniyorsa, bu benim için yeterli. Ama unutma, o her şeyimiz. Ona bir şey olmasına izin verme."

"Güven bana," diye cevap veriyorum kararlılıkla, "Yapmayacağım."

Lena genç çocuğa son bir kez uzun uzun bakıyor, yüzündeki ifade teslimiyetle karışık bir endişeyi yansıtıyor. "İstersen kanepede uyuyabilirsin. Ben İlya'yı odasına götüreceğim ve onunla kalacağım."

Bir an tereddüt ediyor, bakışları çocukla benim aramda gidip geliyor. Bana çarşaf dolabından battaniye getireceğini söyledi ve odadan çıktı.

İlya'nın küçük yüzü buruşuyor, gözlerinden yaşlar süzülüyor. "Annem nerede?" diye soruyor titrek bir sesle.

Diz çöküp saçlarını nazikçe karıştırıyorum. "Çalışıyor şampiyon. Yakında dönecek," diye söz veriyorum, artan endişelerime karşı koyarak.

Lena çabucak dönüyor, kanepenin üzerine bir yastık ve battaniye bırakıyor. İlya'ya yatağa gelmesini söylüyor ama o sarılmak için bana koşuyor. Ona sıkıca sarılıyorum ve her şeyin yolunda olduğuna dair söz veriyorum. İsteksizce Lena'yı takip ediyor ve yatak odasının kapısında dönen kilidin belirgin sesini duyuyorum. Korkusunu anlıyorum ve önlem aldığı için onu suçlamıyorum.

Bakışlarımın dairenin üzerinde dolaşmasına izin veriyorum. Her yer anılarla dolu: Valentina ve İlya'nın fotoğrafları, sanat projeleri, sevgi ve sadelikle dolu bir hayat. Ama orada geçirdiğim her saniye, Valentina'da görüldüğünden çok daha fazlası olduğunu fark ediyorum. İçgüdülerim beni araştırmaya, daha fazlasını öğrenmeye itiyor.

Şöminenin yanında asılı duran bir aile portresinin arkasında, anıların sıcaklığına tezat oluşturan soğuk metalik dokunuşuyla şık bir Glock buluyorum. Neredeyse gülecektim. Göz önünde saklanmış. Bu kadın çok kurnaz.

Oturma odası, daha sonra keşfedeceğim şeyle tam bir tezat oluşturuyor. Küçük çalışma odasındaki kitaplığı incelerken, çocuk kitapları ve aşk romanlarıyla çevrili oldukları düşünüldüğünde, yersiz görünen birkaç başlık fark ediyorum. Silahlar, ileri savaş teknikleri ve dünyanın her köşesinden diller üzerine kitaplar.

Arkalarına sıkışmış, ince, deri ciltli bir günlük buluyorum. Günlüğü çevirip açtığımda, sayfaların çeşitli görevler, isimler ve konumları detaylandıran hassas ve titiz bir el yazısıyla dolu olduğunu fark ediyorum. Hepsi şifreli bir şekilde yazılmış, niyetine dair hiçbir belirti vermiyor.

Köşede, görünüşte zararsız bir saksı bitkisi dikkatimi çekiyor. Onu kenara çektiğimde küçük, gizli bir kasa ortaya çıkıyor. Şifreyi bilmediğim için erişemiyorum ama içinde istihbarat, sahte kimlikler, hatta muhtemelen daha fazla silah olduğuna bahse girerim.

Henüz görmediğim bir yatak odasına doğru , kalın bir kilit içindekileri koruyor. Biraz çalışmayla kısa sürede açılıyor, genç bir sokak kabadayısı olduğum zamanlardan kalma becerilerim kas hafızamla ortaya çıkıyor. Kapı yavaşça açılıyor ve onun dünyalarının birleşimini açıkça görüyorum. Faturalar, Ilya'nın okulundan projeler ve aile fotoğraflarıyla dolu bir masanın yanında karmaşık bir bilgisayar düzeni var.

Birden fazla ekranda şifreli sohbetler, ilgi çekici noktalarla işaretlenmiş haritalar ve kalabalığı tarayan yüz tanıma yazılımının bir karışımı görüntüleniyor. Klavyenin yanında özel yapım, inci saplı bir bıçak duruyor ve bıçağı loş ışıktaki tehditkâr bir şekilde parlıyor.

Bir çekmece, hafif aralık, ilgimi çekiyor. İçinde küçük biblolarla oluşan bir koleksiyon var: bir madalyon, bir tüy, bir gümüş para. Görevlerinden kalan simgeler, sanırım. Her katilin kendi ritüelleri vardır ve belki de bunlar Valentina'nın, tamamlanan görevlerin, alınan hayatların sembolleridir.

Merakım beni gömme dolaba yönlendiriyor ve burada her türden kostüm - bir hemşire, bir polis memuru, bir şirket yöneticisi - ve bir Hollywood yıldızını kıskandıracak peruk koleksiyonu var.

Bu bir keşif. Bir yandan anne, diğer yandan ölümcül bir suikastçi olarak varoluşunun ikilemi ilgi çekici. Yaşadığı çifte hayata hayret ediyorum. Şefkat ve acımasızlığın mükemmel bir karışımı olan biriyle her gün karşılaşmıyorsunuz.

Endişe içimi kemiriyor. Vladimir'in ona bir şey yapmış olabileceği düşüncesinden kurtulamıyorum. Geçen her saniye korkumu pekiştiriyor.

Yemek masasından bir sandalye kaldırıp ön kapıya doğru taşıyorum. Bu gece Ilya'yı ve bakıcısını koruyacağım ve sabah ilk iş, bahse girerim istediklerinden daha erken, Ilya'yı benimle birlikte güvenli bir yere götüreceğim ve Lena yakınımızda olmazsa daha güvende olacak.

Kararımı verdim, uyumasam da dinleniyorum. Zihnim uyuyamayacak kadar telaşlı. Valentina'yı korumayı başaramadım; oğlunu korumayı başaramayacağım.

CHAPTER 23

OceanofPDF.com

VALENTINA

B arlar pencereyi kapatıyor, düz beyaz odanın üzerine bir gölge deseni düşürüyor. Çok bakir, çok klinik bir yer; sanki bir spa merkezinin hastalıklı, çarpık bir versiyonundaymışım gibi hissediyorum. Sıcak havlular ve sakınleştiriciler yerine müzik, 1970'lerin panelli duvarları ve kendi öfkemin yankısını duyuyorum.

"Çıkar beni, seni piç!" Kükrüyorum, yumruklarımı toplayabildiğim kadar öfkeyle kapıya vuruyorum. Metal yüzey inatçı, öfkem karşısında soğuk.

"Valya," Vladimir'in sesi kalın bariyer tarafından boğuklaştırılarak içeri süzülüyor. "Bunu yapamayacağımı biliyorsun."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Oğlumu görmem gerek! Beni ondan uzak tutamazsınız." Panik içime işliyor. Ilya'ya bir şey olmasına izin veremem, vermeyeceğim.

"Onunla ilgileneceğim," diye cevap veriyor, ses tonundan çarpık bir endişe damlıyor. "Ne de olsa o benim yeğenim. Onu alıp güvende olduğundan emin olacağım."

Kardeşim birçok şey olabilir ama çocuğumun güvenilir vasisi olamaz. "Bundan sonra onu sana emanet edeceğimi mi sanıyorsun?"

Bir duraklama oldu. Diğer taraftan kapıya yaslanmış, muhtemelen yüzünde çileden çıkarıcı, kendini beğenmiş bir sırıtışla onu hayal edebiliyorum. "Bize ihanet eden sensin," diyor sonunda, her kelimesinde suçlama damlıyor.

İddiasının cüreti beni yolumda durdurdu. İhanet mi? Gerçeği, kendi duygularımı savunmak ihanet miydi? Sesim öfke ve çaresizlik karışımıyla titriyor. "Belki de Iosefin ölümüyle ilgili gerçeği bulmak istediğimi göremeyecek kadar kör müsün? Kan dökülmeden?"

Alay ediyor. "Sen ve senin aşk dolu fantezilerin. Roman bir Antonov-Nicolaevich. Onlar bizim düşmanımız. Her zaman öyleydiler, her zaman da öyle olacaklar."

Alnımı kapıya dayayıp gözlerimi bir anlığına kapatıyorum. "Tek istediğim cevaplardı Vladi. Başka bir savaş değil. Lanet olası gururunu ve egonu bir kenara bırakıp baksaydın, belki bunu görebilirdin."

Sonsuzluk gibi gelen bir sessizlik hüküm sürüyor. "Her zaman çok yumuşak davrandın Valya," diye konuşuyor sonunda. "Bunun geri dönüp seni ısırması an meselesiydi. Şimdi orada oturacak ve seçimlerini düşüneceksin."

"Cehennem gibi yapacağım!" Kapıyı tekmeleyerek bağırıyorum, hayal kırıklığı varlığımın her zerresine sızıyor. "Buradan çıkıp Ilya'nın yanına dönene kadar rahat etmeyeceğim."

Yanıt yok.

Dakikalar ilerledikçe, hapsedilmişliğimin gerçekliği içime işliyor. Kapana kısıldım ve tüm kartlar Vladimir'in elinde. En azından şimdilik. Zihnim hızla çalışıyor, strateji kuruyor, bir sonraki hamlemi planlıyor. Kardeşim bir an için üstünlüğü ele geçirmiş olabilir ama Hayalet olan benim. Benim gibi birini köşeye sıkıştırdığında ne olacağını öğrenmek üzere.

Vladimir'in gidişini izleyen soğuk sessizlikte, odanın ağırlığı üzerime çöküyor. Sanki duvarlar üzerime kapanıyormuş gibi boğucu bir hava var ve ani bir mide bulantısı midemi bulandırıyor. Omurgamdan aşağı akan soğuğa rağmen alnımda boncuk boncuk ter oluştuğunu hissedebiliyorum. Başım dönüyor, derin bir baş dönmesi görüşümü bulanıklaştırıyor ve loş odanın dönmesine neden oluyor.

Sendeleyerek metal karyolaya doğru yürüyorum, kendimi tutmaya çalışıyorum ama bacaklarım altımda bükülüyor ve yere yuvarlanıyorum. Boğazımda safranın metalik tadı yükseliyor ve bir elimi ağzıma bastırarak midemin bulanmaması için mücadele ediyorum. Tüm vücudum bana isyan ediyor, soğuk ter sırtımı ve saçlarımı ıslatırken, cildim sanki ateşli bir rüyaya hapsolmuşum gibi yanıyor.

Soğuk zeminde yüzükoyun yatarken bir an için aklımdan kısacık bir düşünce geçiyor: Hamile olabilir miyim? Bu fikir bana bir yük treni gibi çarpıyor, ama neredeyse aynı hızla onu itiyorum. *İmkansız*, diyorum kendime. *Sadece stres altındasın ve bu da seni hasta ediyor.* Yine de içimi kemiren şüphe devam ediyor. Belirtiler tanıdık, hem de çok tanıdık. Ama şimdi çılgın spekülasyonlara dalmanın zamanı değil. İçinde bulunduğum durum tüm dikkatimi vermeme gerektiriyor.

Homurdanarak kendimi oturmaya zorluyorum, dünya etrafımda tehlikeli bir şekilde dönüyor olsa da. Karyolayı destek olarak kullanarak kendimi yukarı sürüklüyorum. Kararlılık beni ateşliyor. Vladimir'in beni kırmasına izin vermeyeceğim. Bunu göze alamam. Oğlumun güvenliği tehlikeydeyken olmaz.

Tüm gücümle kilitli kapıya vuruyorum, vücudum güçsüz hissetse de yumruklarım metali dövüyor. "Çıkarın beni!" Çığlık atıyorum. "Oğlumu görmek zorundayım!"

Ancak tek yanıt soğuk, boğucu bir sessizliktir.

Çaresizlik ve korku başladı. Odanın her santimini arıyorum, bir kaçış, herhangi bir zayıf nokta arıyorum. Ama oda güçlendirilmişti. Bir hapishane. Görünüşe göre Vladimir kız kardeşi söz konusu olduğunda işini şansa bırakmamış.

Umutsuzluk üzerime çöküyor ve duvara doğru yığılıyorum. Gözlerimden yaşlar akıyor ama onları öfkeyle siliyorum. Ağlamak bana yardım etmeyecek. Bildiğim kadarıyla Roman'ın ölmüş olabileceği gerçeğini değiştirmeyecek. Ya da Vladimir'in beni oğlumdan sonsuza dek uzak tutabileceği gerçeğini.

Roman'geçirdiğim zamana dair anılar zihnimde uçuşuyor: bana bakışı, tutkusu, güveni. Hepsi bir hiç uğruna mıydı? Başından beri lanetlenmiş kısacık bir an mıydı? Buna değer miydi?

Düşüncelerim hafif baş dönmesi, mide bulantısı ve ateş hissine geri dönüyor. Hamile olabileceğim fikri bilincimin kenarlarını kemiriyor, ama onu tekrar bastırıyorum. Bu sadece stres, diyorum kendime. Öyle olmalı.

İstirabımın ortasında, bir parıltı gözüme çarpıyor. Bu cehennem çukurunda bir umut parıltısı. Duvar panellerinden biri garip bir şekilde yerinden çıkmış gibi görünüyor, loş oda ışığında neredeyse fark edilmeyen soluk bir çizgiyle. Merakımı yenemeyip kendimi zorlayarak kalkıyorum ve incelemek için yaklaşıyorum.

Dikkatlice gevşek panele bastırıyorum ve kaydığını hissediyorum. Kalbim küt küt atıyor. Hassas bir tekmelediğimde panel yerinden çıkıyor ve küçük, karanlık bir sürünme boşluğu ortaya çıkıyor. Omuzlarımın genişliği kadar ve karanlığa doğru uzanıyor. Bilinmeyen yol hem umut hem de tehlike vaat ediyor ama burada oturup yok edilmeyi beklemekten iyidir. Derin bir nefes alarak kendimi dar alana bırakıyorum.

Yer altı boşluğu boğucu. Göğsüm kabarıyor ama Ilya'nın, özgürlüğün düşüncesi beni ileri itmeye devam ediyor. Toz burnumu gıdıklıyor ve örümcek ağları yüzüme sürtünüyor ama zihnimi kaçışa odaklanmaya zorluyorum, yıllar boyunca öğrendiğim her gizlenme tekniğini hatırlamaya çalışıyorum.

Sonunda, kapalı geçit başka bir gevşek panele açılıyor. Kulağımı dayayarak herhangi bir hareket sesi duymaya çalışıyorum. Konuşan seslerin uzaktan gelen mırıltısı bana ulaşıyor. Hayalet olarak geçirdiğim yıllara güvenerek paneli dikkatlice kaldırıyor ve loş koridora bakıyorum.

Birkaç Çeçen gangster etrafta uzanmış, derin bir sohbete dalmış. Sırtları bana dönük. Gölgelemin arasından kayarak, karanlığın cepleri arasında dolaşıyorum, görüş alanlarının dışında kaldığımdan emin oluyorum. Duyularım artıyor, her ses yükseliyor. Bir botun yumuşak sürtünmesi, bir sesin mırıltısı, bir ısıtıcının uzaktan gelen uğultusu - her şey kaydediliyor.

Aniden, tam kurtulduğumu düşünürken, arkamda bir kapı gıcırdayarak açıldı. Bir direğin arkasına eğilmek için zar zor zamanım oldu. Adamlardan biri dışarı çıktı, bakışları koridoru tarıyordu. Bir anlığına göz göze geldik. Önce ben hareket ettim.

Hızlı ve sessiz bir şekilde aramızdaki mesafeyi kapatıyor, kolunu arkasından büküyorum. O daha şaşkınlık dolu bir nefes bile alamadan, diğer kolumu boynuna dolayarak onu kısıp alıyorum. Çırpınışları nafile, oksijen yoksunluğu devreye girdikçe hareketleri zayıflıyor. Parmaklarımın altında nabzını hissederek saniyeleri sayıyorum. Vücudunun ağırlığı beni yere düşürmekle tehdit ediyor ama adrenalini beni ayakta tutuyor. Birkaç dakika içinde gevşiyor, bayılıyor.

Onu hızla yakındaki bir dolaba sürüklüyorum. Malzeme dolabının alçak ışığında gangsterin yüzünü tanıyorum - Yuri, heyecan ve heyecan için katılmış, henüz yirmili yaşlarında bir çocuk. Belki de uyanır ve Rusya'nın en ölümcül suikastçılarından birinin hayatını ellerinde tuttuğunu ve ona merhamet ettiğini fark eder, iş kolunu yeniden gözden geçirir, biraz daha güvenli bir şey bulur.

Bu potansiyel tehdit ortadan kalktıktan sonra, binanın labirenti andıran koridorlarında ilerliyorum.

Sonunda dışarı çıktığımda gece havası beni bir dalga gibi çarpıyor. Hem ferahlatıcı hem de ayıltıcı. Dışarı çıkmayı başardım ama asıl yolculuk - oğlumu kurtarma ve Vladimir'le yüzleşme yolculuğu - daha yeni başlıyor.

Soğuk hava tenimi ısıtıyor, boğucu odadan gelen ilk rahatlama yerini Rus kışının sert gerçekliğine bırakıyor. Etrafımdaki dünyaya yapışan kırağı, loş sokak lambalarının altında parıldıyor. Buzlu rüzgâr yetersiz kıyafetlerimin arasından yılan gibi geçerek bana bu koşullara ne kadar hazırlıksız olduğumu hatırlatıyor. Her nefes cam kırıkları solumak gibi hissettiriyor. Yine de durup düşünecek zaman yok. Boşa harcanan her saniye keşfedilme ihtimalimi arttırıyor.

Kollarımı vücuduma sarıp, elimden geldiğince sıcak tutmaya çalışıyorum ve sessiz sokaklarda hızla ilerliyorum. Tek ses ayak seslerim, karda usulca çıkıyor. Her iki tarafta da binalar beliriyor,

pencereleri karanlık ve davetkâr değil. Burada, şehrin göbeğinde, her şey ürkütücü, ruhani bir ışıkla yıkanır.

Kendi ailem tarafından avlandığımı bilmek beni derinden etkiliyor. İhanet acı bir hap ve ailemle savaşmak zorunda kalabileceğimin farkına varmak dehşet verici. Ama çok genç ve masum olan İlya'nın çapraz ateşte düşüncesi beni ileri itiyor.

Seçeneklerimi düşünürken zihnim koşuşturuyor. Kıyafetlerimi değiştirmeli, silah almalı, oğlum için güvenli bir yer bulmalıyım. Ve Roman'la iletişime geçmeliyim. Bir şekilde. Bratva lideriyle olan ilişkim en hafif tabirle karmaşık. Ama bu durumda yardım edebilecek biri varsa, o da odur. Tabii önce Vladimir'in ona ulaşmadığını varsayarsak.

Dehşeti bir kenara iterek, acil endişelerime odaklanıyorum. Eve. İlya'ya ulaşmalıyım. Kardeşimin onu götürme düşüncesine katlanmak çok zor.

İleride ışıkları loş bir şekilde yanıp sönen küçük bir köşe dükkânı görünce hızlı bir karar veriyorum. Yaklaşıp kendimi dükkânın duvarına yaslıyorum ve içeriye bir göz . Dükkân sahibi meşgul, bir müşteriyle sohbete dalmış. Mükemmel.

Sessizce girişten geçip loş ortama karışıyorum. Tecrübeli bir gözle raflarda üzerime uyacak ve soğuğa uygun giysiler arıyorum. Kalın bir kazak, yün bir atkı, bir çift eldiven. Etkili bir şekilde üzerimdeki hafif giysileri çıkarıyor ve koridorların arasındaki gölgelerde daha sıcak olanları giyiyorum. Hareketlerim akıcı, sessiz, zorunluluğun bir dansı. Her saniye önemli.

Dükkân sahibinin ya da müşterinin en ufak bir fikri bile olmadan dışarı çıktım, bir kez daha karanlığa karıştım, kapı arkamdan kapanırken neredeyse hiç ses çıkarmadı.

Giyinip hazırlandıktan sonra düşüncelerim eve ve oğluma yöneliyor.

CHAPTER 24

OceanofPDF.com

ROMAN

A Oda servisinde öğle yemeğinin tadını çıkardıktan sonra İlya'yı kıkırdatmaya çalışmaya ara verip tüm dikkatimi çocuğa verdiğimde kapı çaldı.

kiraladığım çatı katındaki otel odasının kapısı açıldı. Kardeşlerimin hepsi sevgilileriyle birlikte içeri girdiler. Beni -Roman Nikolayeviç, ünlü büyücü ve pervasız playboy- bir çocukla oynarken gördüklerinde yüzlerine kazınan şok olmasa giriş etkileyici olurdu.

"Ne oluyor, Roman?" Andrei'nin sesi gürlüyor, otoriter tavrı anında odanın kontrolünü ele geçiriyor. Benimkinin aynası olan yeşil gözleri benden çocuğa kayıyor, dikkatle inceliyor. "Lütfen bana onu kaçırmadığını söyle."

"Tabii ki yapmadım," diye cevap verdim.

Samuil kapı aralığından homurdanıyor, geniş omuzları neredeyse çerçeveyi dolduruyor. "Çocuk kim?"

Derin bir nefes alarak ayağa kalkıyorum ve İlya'yı kollarıma alıyorum. "Onu biraz kestireyim, hemen dönerim."

İlya'yı misafir odasına götürüp yatırıyorum. Bana kocaman gözlerle bakıyor ve "Annem yakında gelecek mi?" diye soruyor.

Çocuğa yalan söylemek istemiyorum ama onu zaten olduğundan daha fazla korkutmak da istemiyorum. "Çok uzun sürmez, dostum." Saçlarını başından geriye tarıyorum ve onu yatırıyorum. Gözlerini kapatıyor; çok yorgun, zavallı adam ve uyku konusunda kavga etmediğine sevindim.

Oturma odasına döndüğümde, "Pekâlâ, işte anlaşıyor," diyorum. Valentina'yla tanışmam, Çeçen mafyasıyla bağlarını öğrenmem, öldüğü söylenen nişanlısı, İlya'ya yönelik tehdit ve aradaki diğer her şey gibi çarpık hikâyeyi anlatıyorum.

Ben konuşurken, kardeşlerim bilgiyi işleyen bakışlar atıyorlar. Andrey'in yüzü esrarengizliğini koruyor ama gözlerinin ardında dönen çarkları görebiliyorum. Sandra ona yakın duruyor, elini koluna koymuş, sessizce desteğini sunuyor.

Ben bitirdiğimde Leo sessizliği bozuyor. "Bu büyük bir iş Roman. Çeçen mafyası hafife alınacak biri değil."

"Farkındayım," diye cevap veriyorum ters bir şekilde.

Samuil homurdanıyor, yumruklarını sıkıyor. "Çocuğa dokunmayacaklar. Kendileri için neyin iyi olduğunu bilirlerse dokunmazlar."

Damien duvara yaslanmış, yüzü alışılmadık şekilde karanlık. "Peki plan nedir?"

"Valentina'yı bulup geri getireceğiz ve Çeçenlerin yanlış aileye bulaştıklarını anlamalarını sağlayacağız," diyorum. Sesimdeki kararlılık sarsılmaz. Bunu nasıl başaracağımızı tam olarak bilmiyorum ama savaşmadan pes etmeyeceğim.

Andrei yavaşça başını sallıyor. "Seni destekleyeceğiz, küçük kardeşim. Ama bunu akıllıca yapalım."

Gülümsüyorum, içimi bir rahatlama kaplıyor. Ailem yanımda olduğu için kendimi yenilmez hissediyorum. Bundan sonra ne olursa olsun, bununla birlikte yüzleşeceğiz.

Sandra mavi gözleri düşünceli bir ifadeyle, "Elimizde bir koz olmalı," diyor. "Çeçenlere Ilya'nın babasının ölümünün ardındaki gerçek suçluları sunabilirsek, pazarlık yapmaya daha meyilli olabilirler."

Başımı salladım. "Ben de bunu düşünüyordum. Polis departmanında araştırma yapan bir köstebeğim var. Bulduklarına göre Iosef'in anne ve babası ölmüş."

Leo bir kaşını kaldırıyor. "Yani kayıp nişanlının doğrudan ailesi yok mu?"

"Bir teyze var, hayatta ve muhtemelen şehirde. Eğer onu bulabilirsek, bize bazı bilgiler verebilir. Belki de o gün gerçekte neler olduğuna ışık tutabilir." Üzerinde aile ağacının yazılı olduğu kâğıdı çıkarıp gösteriyorum.

Damien ıslık çalar. "Her zaman en iyi bağlantılara sahiptin."

"Aslında ölmediğine dair söylentiler var, ancak bu konuda somut bir ipucu bulamıyorum," diye açıklıyorum. "Bu yüzden teyzesiyle konuşmanın önemli olduğunu düşünüyorum."

"Kaçtığını sana kim söyledi?"

"Bir kaynak," diyorum ve paylaşmak istediğim tüm bilginin bu olduğunu anlıyorlar.

Samuil parmak eklemlerini kırıyor, gözlerinde o tanıdık heves parıltısı. "Yani şu teyzeyi bulup ona bazı sorular mı soracağız?"

Andrei öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine dayayarak, "Bu o kadar basit değil," diye uyarıyor. "Onu korkutmak istemeyiz. Ona nazikçe yaklaşmamız çok önemli."

Her zaman mantığın sesi olan Nikita ekliyor: "Neler olduğunu anlamak için tek ipucumuz o olabilir. Kendini tehdit altında hissederse susabilir ya da daha kötüsü Çeçenlere gidebilir."

"Ayrılmamız gerekecek," diye önerdim. "Bazılarımız teyze hakkında daha fazla bilgi bulmaya ve ona yaklaşmaya çalışabilir. Diğerleri ise Ilya'yı güvende tutmaya ve Valentina'nın saklanabileceği olası yerleri araştırmaya odaklanmalı."

Leo başını sallar. "Ben Damien ile takım olacağım. Lojistik üzerinde çalışabilir, gerekirse kendimizi savaşa hazırlayabiliriz."

"Silah sevkiyatını kontrol etmemiz gerekiyor," diye ekliyor

Damien. "Teyzeyi ben hallederim," diyorum.

Sandra giriyor. "Çeçenlerin Valentina'yı tutabilecekleri olası yerlerle ilgili istihbaratı ben halledeceğim. Sevgilim, yardım etmek ister misin?"

Andrei gülümseyerek, "Benim için bir zevk, canım," diye yanıtlıyor.

Samuil bana doğru başını salladı. "Ben de seninle geleceğim. Bu teyzenin evine gidip kapıyı açtığı anda Çeçen silahının namlusuna bakıyor olabilirsin."

"Umarım iş o noktaya gelmez," diyorum. "Ama yine de desteğe açığız."

Planın oturmasıyla birlikte çatı katındaki odam bir görev merkezine dönüştü. Dizüstü bilgisayarlarımızı ve şehir haritalarımızı çıkarıp bağlantıları kullanarak mümkün olduğunca çok bilgi topluyoruz.

Andrei'nin derin sesi, ekibim dağılmadan önce duyduğum son ses oluyor. "Valentina'yı bulacağız. Ilya'yı koruyacağız. Çeçenleri Antonov-Nicolaevich ailesiyle karşılaştıklarına pişman edeceğiz."

Stratejimize son şeklini verirken Nikita bir adım öne çıkıyor, balede bilenmiş zarafeti her hareketinde kendini belli ediyor. "Ben Ilya'ya göz kulak olurum. Bu otel muhtemelen onun olabileceği en güvenli yer."

"Teşekkür ederim," diyorum, minnettarlığım gerçek. Mesele sadece Ilya'yı güvende tutmak değil. Nikita onu biz acımasız erkeklerin yapamayacağı şekilde yatıştırabilir.

Bu arada Samuil, dairemnden yanımda taşıdığım silahları ve aletleri toplayarak yüklemeye başlamıştı bile. "Sen hazır hazırım," diyor homurdanarak.

Derin bir nefes alıp paltomu daha sıkı çekiyorum. "Hadi şu teyzeyi bulalım."

Otelden çıktıktan sonra Samuil ve ben hızla garaja doğru ilerliyoruz. Samuil sessizliği bozdu, sesi sertti, "Sence bu teyze bir şey biliyor mudur?"

Omuz silkiyorum. "Karanlıkta bir atış, ama o bizim en iyi ipucumuz. Devam edecek başka bir şeyimiz yok."

Samuil başını sallıyor, gözlerini yoldan ayırmıyor. "Unutma, burada ateşle oynuyoruz. Çeçenler etrafı kurcaladığımızı fark ederlerse pek memnun olmayacaklardır."

"Biliyorum," diye cevap veriyorum, parmak eklemlerim direksiyonda bembeyaz. "Ama Ilya ve Valentina... onlar bu riske değer."

Samuil yüzünü buruşturuyor. "Haklı olsan iyi olur."

Araba kullanırken şehrin sessiz uğultusu etrafımı sarıyor ama düşüncelerim daha yüksek ve çok daha talepkâr. Her dönüş, her sokak lambası Valentina'nın anılarını zihnimin tuvaline çiziyor. Hareket edişi, konuşma şekli, gözlerinde her zaman yanan sessiz ama yoğun ateş.

Derin bir nefes alıyorum, soğuk kış havası ciğerlerimi dolduruyor ve beni topraklıyor. Hayatlarımız sadakat ve ihanetlerin ölümcül dansına kapılmış durumda ama tüm bu kaosu ortasında tek bir gerçek var: Valentina ve benim sahip olduğumuz şey kurtarılmaya değer. O sadece Hayalet değil, yetenekli ve korkulan suikastçı. O Valentina, benim için her şey demek olan kadın.

Kendi dünyalarımızın karmaşık ağı bizi zorlayacak, kararlılığımızı sınayacak ve sınırlarımızı zorlayacaktı. Ama ben bu meydan okumada açıklık buluyorum. Çitin hangi tarafından başlamış olursak olalım, şu anda yollarımız birleşti. Birbirimize ihtiyacımız var. Sadece müttefik olarak değil, bağlantı kurmak için uzanan iki ruh olarak.

Bu kararı aklımda tutarak devam ediyorum, her mil beni cevaplara, Valentina'ya ve hala birlikte oluşturabileceğimiz geleceğe yaklaştırıyor.

Teyzenin bilinen son adresi bizi şehrin dışında eski, yıpranmış bir apartmana götürüyor. Soluk mavi boyası dökülüyor ve pencereler loş bir şekilde aydınlatılıyor. Mekânda, birçok kederli hikâyeye tanıklık ettiğini düşündüren bir melankoli havası var.

Gıcırdayan merdivenlerden çıktık ve üzerinde 3B yazan bir kapıya ulaştık. Derin bir nefes alarak kapıyı çaldım. Yanıt yok. Tekrar, daha yüksek sesle vuruyorum. Birkaç dakika sonra kapı bir aralık açılıyor ve dikkatli bir göz ortaya çıkıyor.

Gülümsüyorum. Çalışma zamanı.

OceanofPDF.com

CHAPTER 25

OceanofPDF.com

VALENTINA

Myaklaşırken kalbim davul gibi çarpıyor. Hava gergin, her gölge potansiyel bir tehdit. Etraf Vladimir'in fedailerıyla kaynıyor - kafama bir kurşun sıkmak için iki kez düşünmeyecek Çeçen haydutlar.

Neyse ki gölgelerin arasına karışmak için eğitildim. Azalan ışıktan, sokak lambalarının karanlıkla kesintiye uğrayan aydınlık havuzları yaratmasından yararlanıyorum. Daha az aydınlatılmış alanlardan uzak duruyorum, her adımım hesaplı. Hareket sesimi maskelemek için geçen bir otobüsün gürültüsünü kullanıyorum, güvenlik kameralarının görmediğini bildiğim bir yan girişten geçiyorum.

İçeride, asansöre binmek yerine merdivenleri tırmanıyorum. Geldiğimi bir zil sesiyle duyurmanın anlamı yok. Bulduğum kata ulaşıyorum ve sırtımı duvara yaslayıp koridoru tarayacak kadar göz atıyorum. İki adam kapımın yanında duruyor. Kısık sesle konuşurlarken nefeslerinin soğuk havada buğulandığını görebiliyorum. Ya şimdi ya hiç.

Ayağımın dibinde küçük bir metal parçası görüyorum ve hızla yerden alıyorum. Bileğimin bir hareketiyle onu koridorun diğer ucuna fırlatıyorum. Takırdayan metalin sesi yankılanarak dağıtıyor. Arkalarını döndükleri anda harekete geçiyorum. Bir hayalet gibi yanlarından geçip sessizce kapımın kilidini açıyor ve evime giriyorum.

Gözlerim etrafı tarıyor, oğlumu bir yerlerde saklanırken bulmayı umuyorum. Ama hiçbir şey yok - ne kahkaha, ne yerde oyuncaklar, ne de yaşam belirtisi. Sanki odanın havası emilmiş, içimdeki tüm sıcaklığı çeken bir vakum oluşmuş gibi. Panik damarlarımda dolaşıyor, bir korku ve dehşet dalgası. İlyâ nerede?

Düşünceler kurşun gibi, her biri hedefini vuruyor. Eğer oğluma bir şey olursa, bu şehri yerle bir ederim. Vladimir benimle hiç karşılaşmamış olmayı dileyecek, bu kesin.

Dairemde yürürken bir şeylerin ters gittiği hissinden kurtulamıyorum. Bu sadece boş sessizlik, oğlumun kahkahalarının yokluğu ya da hatta beni saran soğuk önsezi duygusu değil. Bu daha ince bir şey. Eşyalar yerinde değil - sandalyeler hafifçe hareket ediyor, çekmeceler tam olarak kapanmıyor, tıpkı bir göletteki dalgalanmaların bir rahatsızlığa işaret etmesi gibi.

Ve sonra onu yakalıyorum - Roman'ın tıraş losyonunun havada kalan eşsiz kokusu. Belirgin, odunsu ve sıcak, yakın karşılaşmalarımızla ilişkilendirmeye başladığım bir koku. Odada asılı duruyor, baskın değil ama net. Ve onu fark ettiğim anda, zihnim yarışmaya başlıyor.

Roman burada olabilir mi? Ilya'yı aramaya mı geldi? Umarım gelmiştir. Telefon görüşmem aniden kesilmeden hemen önce son kez konuştuğumuzu ve bana yardım etmek için her şeyi yapacağını hatırlıyorum. Karmaşık geçmişimize rağmen, içten içe oğluma asla zarar vermeyeceğini biliyorum. Roman pek çok şey olabilir -hesapçı, kurnaz, gerektiğinde acımasız- ama bir çocuğa zarar verecek bir canavar değil.

Bir anlığına, Roman'ın bir aksiyon filmi kahramanı gibi Ilya'yı bu karmaşanın içinden çekip çıkardığını hayal ediyorum. Bu düşünce yüzüme isteksiz bir gülümseme getiriyor. En azından bu konuda ona güvenmem gerekiyor. Sonuçta, kafasına silah dayadığımda bile bana yardım etmeye istekliyse, neden Ilya'yı kurtarmasın?

Ama güven, haklı olsa bile, acil sorunumu çözmiyor. Roman şimdi hangi cehennemde? Onu bulmak aniden tüm enerjimin odak noktası haline geliyor. Bakışlarım küçük ev ofisime düşüyor. Kilit açılmış ve eşyalar çok az da olsa yerlerinden oynamış. Kesinlikle buradaydı.

Acil durumlar için köşede sakladığım eski masaüstümü açıyorum. Olası durumlar için sakladığım gizli bir ağa erişiyorum, sadece birkaç kişinin varlığından haberdar olduğu bir ağ. Giriş yapıp Roman'dan herhangi bir işaret, mesaj var mı diye bakıyorum. Ama hiçbir şey yok. Hayal kırıklığı kabarıyor, ani bir yangın gibi sıcak ve hızlı yanıyor.

Yatak odama girip doğruca gömme dolaba yöneldim. Elimi duvar boyunca kaydırıp gizli bir panelde duruyorum. Sıkı bir itmeyle duvar yıkılır ve görünmeyen bir cephanelik ortaya çıkar. Sıra sıra

Ateşli silahlar, bıçaklar, mühimmat ve mesleğimin diğer çeşitli araçları beni eski dostlar gibi karşılıyor. Bu manzara hiç bu kadar rahatlatıcı olmamıştı.

Her şeyden önce vücut zırhı. Hareket kabiliyetinden ödün vermeden maksimum koruma için tasarlanmış ince bir Kevlar yelek çıkarıyorum. Çoğu hafif silah ateşini durduracak şekilde tasarlanmış ve beni yavaşlatmayacak. Atletimin üzerinden ve süveterimin altından geçirerek kayışlarını ayarlıyorum ve tam oturmasını sağlıyorum.

Sırada, ateşli silahlar var. Glock 19'da karar kılmadan önce elim bir an seçenekler arasında geziniyor. Kompakt, güvenilir, kullanımı kolay. Hazneyi kontrol ediyorum, bir şarjör dolduruyorum ve sırtımın altındaki gizli kılıfa yerleştiriyorum. Destek için bir Beretta Bobcat seçiyorum. Daha küçük bir kalibre, ama bazen incelik de ateş gücü kadar önemlidir. O da ayak bileğimdeki kılıfa giriyor.

Her ikisi için de yedek şarjörler kemerimdeki torbalara giriyor.

Dikkatimi bıçaklara veriyorum. İnce, çift ağızlı bir savaş bıçağı gözüme çarpıyor. Yüksek karbonlu çelikten yapılmış, hem güçlü hem de keskin; yakın dövüş için mükemmel. Kolay erişim için yatay olarak sırtımın alt kısmına kılıflıyorum. Ayrıca birkaç fırlatma bıçağı da alıyorum ve onları ceketimin içine dikilmiş gizli ceplere sokuyorum. Zehir benim tercih ettiğim silah olabilir, ancak bu, durumun gerektirmesi halinde ortalığı karıştırmaktan korktuğum anlamına gelmiyor.

Son olarak, çeşitli aletler - kompakt bir ilk yardım çantası, bir kilit açma seti, küçük bir biber gazı kutusu ve birkaç sis bombası. Her bir öge hesaplanmış, ortaya çıkmak üzere olan kaos için belirli bir amaca hizmet ediyor.

Her biri güçlendirilmiş mafsallarla özel olarak tasarlanmış eldivenlerimi giyerken yansımamla gözlerimi kilitliyorum. Bana bakan yüz odaklanmış, soğuk ve neredeyse tanınmaz halde. Vladimir'in oğlumu bu karmaşanın içine çekmeye karar verdiği an, affedilemez bir çizgiyi aştığı andı. Bunu bir mücadeleden savaşa dönüştürdü. Şimdi onun ve fino köpeklerinin Hayalet'le yüzleşme zamanı.

Hazırlıklarım ani bir sesle kesiliyor - acil durum telefonum masanın üzerinde titriyor, şifreli bir mesaj yanıp sönüyor. Gizli bir güvenlik kamerasından gelen sinyal, dairenin dışında bir hareket olduğunu gösteriyor.

Paltomu çekiştirerek odaya son bir kez bakıyorum. Ortam sanki yaklaşan şiddeti sezmiş gibi ağırlaşıyor. Uzun zamandır ilk kez omuzlarımda bir ağırlık hissediyorum. Hayalet geri döndü ve cehennem de onunla birlikte geliyor.

CHAPTER 26

OceanofPDF.com

ROMAN

S Iosef'in teyzesinin şirin eve doğru ilerlerken, özel dikim ceketimi düzeltiyor ve en çekici gülümsememi takınıyorum. Her zaman heybetli bir figür Samuil bir adım duruyor. Onun varlığı genellikle herkesi temkinli yapmaya yeter ve bugün şüpheleri artırmaya değil, yatıştırmaya ihtiyacımız var.

Kapı gıcırdayarak açılıyor ve orta yaşlı, gözlerini sakınan bir kadın ortaya çıkıyor. Bizi hemen süzdü. "Yardımcı olabilir miyim?" Sesi temkinli.

Elimi uzattım. "Merhaba hanımefendi, ben Roman Nicolaevich. Eskiden Iosef ile çalışırdım. Bu da kardeşim Samuil."

Gözleri Samuil'e kayarken hafifçe daralıyor. Kafasında dönen çarkları görebiliyorum. Önlem olarak onu rahatlatıyorum. "Samuil için endişelenme; dağ gibi görünebilir ama özünde bir oyuncak ayıdır. Değil mi Samuil?"

Samuil olumlu bir şeyler mırıldanıyor ve yüz hatlarını yeterince yumuşatan yarım bir gülümsemeyi başarıyor.

"Peki sen neden buradasın?" diye soruyor, hâlâ kapının arkasında yarı gizli bir şekilde.

"Sadece ihtiyacınız olabilecek bir şey olup olmadığını öğrenmek istedik. Şirket sizinle ilgilenmek istiyor ama izinizi bulmamız biraz zaman aldı."

Yatıştırılmış gibi görünerek kapıyı daha geniş açar. "Peki, tamam. Lütfen içeri buyurun. Çay koyayım."

İçeri girdiğimizde, aile fotoğrafları, biblolar ve rahatlatıcı ev kokusuyla bezenmiş rahat bir oturma odasına yönlendiriliyoruz. Bize oturacak yer gösteriyor ve mutfığa giriyor.

"Sence bunu yutar mı?" Samuil fısıldar.

"Tabii ki öyle" diyorum, "Yakınlık kurmak benim uzmanlık alanım, unuttun mu?"

Döndüğünde, çay fincanları ve bir tabak kurabiye ile dolu bir tepsi taşıyor. Çay, nesiller boyu kullanılmış gibi görünen narin porselen fincanlarda servis ediliyor. Hoşbeş ediyoruz, o havadan sudan bahsediyor, ben de başımı sallıyorum. Hepsi dansın bir parçası.

Sonunda konuşmayı istediğim yere yönlendirdim. "Sana ulaşmamız bu kadar uzun sürdüğü için gerçekten üzgünüm. Iosef gittiğinden beri bir şeye ihtiyacınız olup olmadığını öğrenmek için."

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve oradaki çatışmayı görebiliyorum. "Iosef bir süredir kayıp," diyor sonunda, çayından bir yudum alarak.

Şu an hassas bir an, o yüzden çok dikkatli davranıyorum. "Biliyorum. Tekrar özür dilerim. Biliyorsun, onun kayboluşuyla ilgili ayrıntıları hep biraz bulanık bulmuşumdur."

Uzun bir süre beni inceliyor, ben de ona izin veriyorum. Açıklığın resmiyim, gözlerim içten, duruşum rahat. Tencereyi biraz daha tatlandırmaya karar verdim.

"Biliyor musun, Iosef her zaman mükemmel bir iş arkadaşıydı. Çok güvenilir, projeler sırasında her zaman arkamı kollardı," diyorum ve sanki okumaya çalıştığım bir kitapmış gibi tepkilerini inceliyorum.

Gözlerime bakıyor ve bir duraksama oluyor, neredeyse fark edilmiyor ama belli oluyor. "Evet, çok sorumluluk sahibi bir adam" diyor, dudakları yumuşak bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

İçimdeki kutlamayı bir yudum çayın arkasına saklıyorum. Çayın tadı tatlı ama benim zaferimin tadı daha tatlı. Seçtiği sözcükler, "idi" yerine şimdiki zaman "dır", oyunun kurallarını değiştiriyor.

Birincisi, bu bana Iosef'in hayatta olduğunu söylüyor. Aslında ölü bir adamı aradığımız gibi korkunç bir varsayım altında hareket ediyordum. Durumun hesaplanmasını değiştiriyor, çözülemez bir denklemden karmaşık ama çözülebilir bir denkleme dönüştürüyor.

İkincisi, onun incelikli onaylaması, onun iyi olmasından daha fazlasını ima ediyor; nerede olabileceğine dair bilgiyi ima ediyor. Bu benim aradığım dayanak noktası, karanlık bir tünelde bir umut ışığı.

Samuil de anlıyor tabii. Bunu kaşlarının hafifçe kalkmasından, dudağının hafifçe yukarı kıvrılmasından anlayabiliyorum. Az konuşan bir adam ama ifadeleri çok şey anlatıyor.

"Onunla çalışmayı özledim, biliyor musun?" Sesime bir kırılganlık notasının sızmasına izin vererek devam ediyorum. "Her gün görmeye alıştığınız biri birdenbire yanınızda olmadığında, bu bir boşluk bırakıyor."

Tereddüt ediyor, gözleri çayına kayıyor. İçsel mücadelesini hissedebiliyorum. -Koruyucu içgüdüleri ile yüzeyin hemen altında fokurdayan gerçek arasındaki çatışma. Sonunda konuştuğunda, sanki her kelimeyi bilinçli olarak seçiyormuş gibi dikkatli bir tonla konuşuyor.

"Yeğenim için gösterdiğiniz ilgiyi takdir ediyorum. O özel bir insan ama onu önemseyen insanlar var. Eminim sizin de onlardan biri olduğunuzu bilmek onu memnun edecektir."

İyi hazırlanmış bir cevap, zor ama cesaret verici. Bana her şeyi açıklamayacağını söylüyor, henüz değil. Ama aynı zamanda açıklayacak bir şeyler olduğunu da söylüyor. Ve şu anda, bu yeterli.

Çayımı bırakıp arkama yaslanıyorum. "Açık sözlülüğünüz için teşekkür ederim. Hayal edebileceğinizden çok daha fazla şey ifade ediyor."

Samuil sonunda sessizliğini bozdu, "Gitmeliyiz. "

"Evet," diye kabul ediyorum, ayağa kalkıyorum. "Gitmeden önce, sizin için yapabileceğimiz bir şey var mı?"

Iosefin teyzesi başını sallar. "Hayır, bana çok iyi bakılıyor, teşekkür ederim. Yine de sizinle tanıştığıma memnun oldum."

Ayrılırken içimi bir heyecan kaplıyor. Iosef'i bulmaya, bu kaotik bulmacayı anlamlandırmaya ve en önemlisi Valentina'yı kurtarmaya önemli bir adım daha yaklaştık. Riskler hâlâ çok yüksek, ama ilk kez, ihtimaller bize karşı bu kadar yığılmış görünmüyor.

Samuil ve ben dışarıdaki sert havaya adım attığımızda, hissedilir bir rahatlama duygusu var. Iosef'in teyzesiyle yaptığımız konuşma mayınların etrafında bir dansı, her soru yüklü, her cevap potansiyel bir tetikleyiciydi. Bunu atlatmayı, içeri girdiğimizden daha fazlasını dışarı çıkarmayı başardık ve bunun ciddiyetini ikimiz de kaybetmedik.

"Görünüşe göre bir ipucumuz var, bu sefer gerçek bir ipucu," diyor Samuil, soğuk bir nefes bulutu vererek.

"Evet," diye cevap veriyorum, ellerim ceplerimde. "Ama durum biraz karışık. Iosef Valentina'nın nişanlısıydı. Onu bulduğumuzda ne olacak? Bu Valentina'yla aramızdaki her şeyin bittiği anlamına mı geliyor?"

Samuil omuz silkiyor, "Hayat bir pembe dizi değil Roman. Karmaşıktır ve bununla başa çıkarsın. Eğer Valentina'nın duyguları Iosef'in geri dönmesiyle değişirse, o zaman cevabını almışsın demektir. Değişmezse de başka bir cevabın var demektir."

Acımasız sadeliği endişelerimin sisini yarıp geçiyor. "Haklısın. Hemen sonuca varmak hiçbir şeyi çözmez. Ama görünüşe göre Iosef

bir sebepten dolayı ortadan kayboldu. Her şeyden önce, onu çekip gitmesine neyin sebep olduğunu bulmam gerekiyor."

Samuil başını sallıyor, gözlerinde anlayış titreşiyor. "Yaptığımız şeyler için hepimizin kendi nedenleri var. Onunkini öğrenmek her şeyi değiştirebilir."

Hızımı kaybetmemeye kararlı bir şekilde daireye doğru dönüyorum ve kapının zilini tekrar çalıyorum. Iosef'in teyzesi bu kadar erken dönmemize şaşırmış görünüyor ama içeri girmemize izin veriyor. "Yine rahatsız ettiğim için özür dilerim," diye başlıyorum, en çekici gülümsememi takınarak. "Ama Iosef'in telefon numarasını paylaşabilirseniz, onunla düzgün bir şekilde görüşmek . Eski günlerin hatırına."

Bir an tereddüt ediyor, ama daha önceki yakınlaşma işe yarıyor. Telefonunu kontrol ediyor, sonra bir kâğıda bir şeyler karalıyor ve bana uzatıyor. "Al. Ama lütfen tedbirli ol."

"Elbette," diye teminat veriyorum çıkarken. "Teşekkür ederim."

Arabaya döndüğümde, kâğıt parçasını altından yapılmış gibi tutuyorum. Çünkü bir bakıma öyle. Cevaplar için bir bilet, Valentina için bir can simidi ve bir çete savaşını ateşleyebilecek bir soruna potansiyel bir çözüm.

"İşte bu, Samuil," diyorum, neredeyse inanamayarak. "Gerçek, sağlam bir ipucu. Iosef'i bulacağız, neler olup bittiğini öğreneceğiz ve bu çılgınlığa bir son vereceğiz."

Samuil arabayı çalıştırır ve sırtır, "O zaman adamı bekletmeyelim. Zar atma zamanı."

Bulutların arasından süzülen kısıcık güneş ışığını yakalayıp aramızdaki kâğıt parçasını havaya kaldırıyorum. "Tüm bu berbat oyunda sahip olduğumuz en iyi topa bakıyorsunuz. Ve ben bundan faydalanmak niyetindeyim."

Araba kükreyerek hareket ederken ve caddeye çıkarken, Valentina'yı düşünmeden edemiyorum - onun gücünü, kararlılığını, oğluna olan boyun eğmez sevgisini. Bu beni ateşliyor, bana bir amaç veriyor. Iosef'i bulmak sadece bir görev değil; bu bir yemin, kaotik dünyanın merkezi haline gelen kadına verilmiş bir söz.

Damien'a hızlı bir mesaj gönderip öğrendiklerimi bildiriyorum. Ona numarayı da gönderiyorum. Toplanacak daha fazla bilgi varsa, bunu yapacak kişi Damien olacaktır.

Üvey kardeşimin bana geri dönmesi hiç de uzun sürmedi. Arabadan indiğimde cebimdeki telefonum bir mesajın geldiğini haber veriyordu. Damien'ın mesajını bulmak için ekranı kaydırarak açıyorum: *Bir şey buldum. E-postanı kontrol et.*

"Bir dakika," diyorum Samuil'e. Kollarını kavuşturmuş arabaya yaslanmış, yayaların geçişini rahat bir dikkatle izliyor.

sadece onun gibi bir infazcı toplayabilir.

Damien'dan gelen şifreli e-postayı açıyorum. Ekte Iosef hakkında, bilinen son konumu da dahil olmak üzere kapsamlı bir dosya var. Damien'a güvenilebileceğimi biliyordum; adam başkalarının gömdüklerini ortaya çıkarma konusunda yetenekli.

"İşe bir şey var mı?" Samuil tavrımdaki değişikliği fark ederek soruyor.

"Yararlıdan da öte. Elimizde bir adres var," diye cevap veriyorum telefondan başımı kaldırarak. "Damien başardı. Bu iyi bir ipucu."

Samuil'in gözleri anın ciddiyetini yakalayarak biraz kısılıyor. "Yani, bunu yapıyor muyuz?"

"Bunu yapıyoruz," diye onaylıyorum. "Sırada ne varsa ona hazır ol." Anlayışla başını sallıyor. "Anladım."

Damien'a hızlı bir mesaj göndererek bilgi için teşekkür ediyor ve tetikte olmasını tavsiye ediyorum.

Ayrılmak için dönmeden önce, hareketli mahalleye son bir kez bakıyorum, ortalarında gelişen yüksek bahisli oyunun farkında olmayan insanlara. Düşüncelerim bir an için Valentina'ya, bu karmaşık ağın beklenmedik ama önemli bir parçası haline gelen kadına kayıyor. Trefor'u bulmak sadece kaldıraç ya da stratejilerle ilgili değil; onu belirsizlikler ve tehlikelerle dolu bir geçmişe bağlayan düğümü çözmekle ilgili.

Onun için ve onunla paylaşmayı giderek daha çok istediğim öngörülemez gelecek için, bu kaybetmeyi göze alamayacağım bir ipucu. Eski nişanlısıyla yüz yüze konuşmanın vakti geldi. Iosef'in sakladığı sırlar her neyse, onları gün ışığına çıkarmaya niyetliyim.

CHAPTER 27

OceanofPDF.com

VALENTINA

TSokaklar yakın zamanda yağın karın kalıntılarıyla kayganlaşmış, kemiklerimdeki soğuşu yansıtıyor. Roman'ı bulmalıyım. Oğlumu bulmam gerek. Benim

Seçenekler sınırlı; Roman'ın çatı katına gidip bir fincan çay isteyemem. Ama elimde başka bir kart var.

Kuşatılmış evimin karşısındaki sokakta yerel bir bar var, gevşek diller ve daha da gevşek bağlantılar için olası bir merkez. Bu bir kumar, ama çaresiz olduğunuz, olasılıklar önemli değildir. Sana dağıtılan eli oynarsın.

Girişe doğru ilerlerken, kılık değiştirmeme izin verdim. Gıcır gıcır beyaz bir gömlek, siyah kalem etek ve "Benimle uğraşmayın; ben devlettenim" diye bağırın bir tavır. Sağlık Bakanlığı rozetini taklit ettim, dilini ezberledim. Etkili olması için saçımı bile topuz yaptım.

Bar tam bir hareketlilik yuvası. Erkekler votka yudumluyor, iş anlaşmaları üzerine mırıldanıyor, çevrede oyalanan kadınlara bakıyor. Havada çaresizlik ve sigara dumanı var ama benim peşinde olduğum şey bilginin kokusu.

Gördüğüm ilk personele "Müdürle görüşmem gerekiyor" diyorum ve sahte kimliğimi kolaylıkla gösteriyorum.

"Elbette hanımefendi," diye kekeliyor, belli ki tedirgin. Takım elbisenin, rozetin ve biraz da özgüvenin gücü. Beni masaların labirentinden geçirerek arka taraftaki sıkışık bir ofise götürüyor.

Taranmış saçları ve giderek büyüyen göbeğiyle yorgun bir adam olan müdür masasından kalkıyor. "Sizin için ne yapabilirim, müfettiş?" Rozete bakar ama sorgulamaz. Hiç sorgulamazlar.

"Tesisleri incelemem gerekiyor. Son raporlar sağlık ihlalleri olduğunu gösteriyor."

Gözleri büyür. "Bu saatte mi?" Hemen kendini kontrol eder. "Tabii ki, tabii ki. Bu taraftan."

Bana mutfakta, depoda ve tuvaletlerde rehberlik ederken gözlerim tarıyor, kulaklarım ince ayarlı. Önemsemediğim sorular soruyorum: "En son haşere kontrolü ne zaman yapıldı?" "Bana temizlik kayıtlarını göster." Bu onu meşgul ediyor, meşru görünmesini sağlıyor. Bir yandan da konuşmaları dinliyor, Romanlardan ya da sokağın karşısındaki evimle ilgili herhangi bir faaliyetten bahsedilip bahsedilmediğine dikkat ediyorum.

Hiçbir şey. Tek bir kelime bile. Roman buraya geldiyse, takip edecek bir iz yok. İşim bittiğinde müdür ter içindeydi, geçim kaygısı içinde olduğu belliydi. Onu bazı evrak işlerini halletmesi için gönderiyorum, en azından kısa bir süreliğine adamı başımdan savıyorum.

Asıl hedefimi, yani dağınık masasının üzerinde duran bilgisayarı fark ettiğimde müdürün görüş alanından daha yeni çıkmıştım. Yapmam gerekeni yapmak için dakikalarım, belki de daha az zamanım var. Zamanın avantajından yararlanarak hızla oraya gidiyor ve bilgisayarı uyku modundan çıkarıyorum. Şifre korumalı değil. Amatörce bir hata.

Güvenlik kameralarının yazılımını açıyorum ve geçen günün görüntülerini hızla izliyorum. Nabzım kulaklarımda çılgınca bir ritimle atıyor, saatin tik takları beni diken üstünde tutuyor. Aradığım şey dijital samanlıkta bir iğne, ama onu bulana kadar çeşitli zaman damgalarına tıklayarak grenli görüntüleri taramaya devam etmekten başka çarem yok.

Şurada.

Görüntü kalitesi çok iyi değil ama olması da gerekmiyor. Bu silueti her yerde tanırım, Roman'ın yürürken kendini tutuş şeklini. Ve ona ayak uydurmak için tökezleyen Ilya. Oğlumu görünce kalbim sıkışıyor ama bu acı tatlı bir rahatlama hissi. Evden çıkıyorlar, park etmiş bir arabaya doğru hızlı adımlarla yürüyorlar.

Dakikalar sonra ekran, kılık değiştirmiş olsalar bile Çeçen mafyasının bir parçası olarak tanıyabileceğim adamlarla doluyor. Zaman çizelgesi gördüklerime başka bir ağırlık katıyor -Roman Ilya'yı tam zamanında kurtarmış olmalı. Öfke ve minnettarlığın bir karışımını öyle güçlü hissediyorum ki neredeyse beni boğacak. Mülküne adım atmaya cüret eden, oğlumu tehdit etmeye cüret eden adamlara öfke; Roman'ın onu önce yakalamasına minnettarlık.

Roman ve Ilya'nın bindiği arabanın detaylarını görebilmek için gözlerimi kısarak kadrajı donduruyorum - koyu renkli bir sedan. Markasını, modelini ve kısmi bir plakasını zar zor seçebiliyorum. Fazla bir şey değil ama bu da bir başlangıç.

Telefonumla ekranın hızlı bir fotoğrafını çekiyorum. Daha fazlasını aramak, nereye gitmiş olabileceklerini görmek için zaman yok. Ayak seslerinin yaklaştığını duyuyorum. Müdür geri geliyor. Gözetleme programını hızla kapatıp bilgisayarı uyku moduna geçiriyorum ve tam zamanında dönüp müdürün ofise girdiğini görüyorum.

"İhtiyacınız olan her şeyi buldunuz mu, Müfettiş?" diye soruyor, sesinde alttan alta bir rahatlama hissederek. Bana evrakları uzatıyor, ben de alıyorum ve kağıtlara üstünkörü bir göz attıktan sonra geri veriyorum.

Ona kuru bir gülümseme gösterdim. "Çoğunlukla, evet. Yakında bizden haber alacaksınız."

Ve böylece ayrıldım. Geceye adımımı atarken, zihnim yarışıyor. Roman'ın elinde Ilya var; ikisi de güvende, şimdilik. Ve elimde bir marka, bir model ve bir plakanın parçası var - takip etmem gereken bir yaşam çizgisinin parçaları, çünkü sahip olduğum tek şey bu.

Karmakarışık bir ağda ince bir iplik, ama onu çözecek olan benim. Ve Tanrı yoluma çıkan herkese yardım etsin.

Bir blok ötede yirmi dört saat açık bir internet kafeye gidip dizüstü bilgisayarımı açıyorum. Videonun bittiği yerden başlıyorum ve Roman'ın rotasını, yerel işletmelerin güvenlik kamerası görüntülerini ve bana değerli bilgiler verdiklerinin farkında olmayan insanlara sorduğum birkaç iyi yerleştirilmiş soruyu bir arada kullanarak takip ediyorum.

Ekmek kırıntıları beni St. Petersburg şehir merkezinin kalbinde, avizeler ve mermer zeminlerle dolu büyük bir otele götürdü - Roman gibi insanların kalacağı bir yer. Bir krizin ortasında olmasaydım benim de kalacağım bir yer. Takım elbiseli adamlar tarafından korunan bir kale ve şüphesiz görmem gereken bir misafir kaydı tutan bir resepsiyon masası.

Beni ön girişin hemen dışında bir taksi çağırdım.

Her adımımı hesaplanmış bir gölge gibi otele giriyorum. Gözlerim etrafı tarıyor, çıkışları, korumaları, resepsiyon alanını inceliyor. Bir açıklık bulduğumda -resepsiyon görevlisi bir misafirin uzun şikâyetiyle bir anlığına dikkatini dağıtıyor- karanlık bir köşede fark edilmeyen bir bulanıklık olarak süzülüp geçiyorum. Misafir kayıtları tam şurada, ikinci resepsiyon görevlisinin bir telefon görüşmesiyle ilgilenmek için bir anlığına terk ettiği bilgisayarda.

Tarihli sistemin izin verdiği kadar hızlı bir şekilde kayıtları karıştırırken aradığım şeyi buluyorum: Roman Nicolaevich, Çatı Katı Süiti. Küçük bir zafer dalgası içime hücum ediyor. İçgüdülerim haklıydı, gerçi ağabeyim peşindeyken gerçek adını kullanacak kadar cesur olmasına şaşırdım.

Uzaklaşıyorum, kimse beni yersiz olarak işaretleyemeden kalabalığa karışıyorum. Birkaç dakika sonra asansördeyim, en üst katın düğmesine basıyorum. Asansör yükselirken silahımı, belime gizlediğim bıçaklarımı ve kıyafetlerimin altındaki vücut zırhımı kontrol ediyorum. Her şeye hazırlıklı gelmişim ama asansörün sesi çatı katına vardığımı haber verirken kalbim küt küt atıyor.

Kapı kayarak açıldı ve ben dışarı çıktım, duyularım yüksek alarmdaydı. Bir an için çatı katı süitinin dışında duruyorum, bundan sonra olacakların her şeyi değiştirebileceğini biliyorum. Roman içeride olabilir, olmayabilir de. Oğlum orada olabilir; olmayabilir de. Kalbim kırılabilir; kırılmayabilir de.

Kapıyı çalıyorum ve gözetleme deliğinden görünmemek için yana çekiliyorum. Kapı açılıyor, karşımda ince, güzel sarışın bir kadın duruyor. Parmağım silahımın tetik korkuluğuna kayıyor, yıllarca gergin olmanın bilemediği bir refleks. Kadının gözleri benimkilerle buluşuyor ve elinin sakladığı bir şeye usulca uzandığını görüyorum.

Bir anda ikimiz de silahlarımızı çektik, iki namlu sessiz bir konuşma içinde. Gerginlik odayı duman gibi dolduruyor, yoğun ve boğucu.

"Kimsin sen?" Gözlerim onunkilere kilitlenmiş halde soruyorum.

"Bu soruyu sana benim sormam gerekirdi," diye yanıtlıyor, buz gibi soğuk ama keskin bir tavırla.

Durum tehlikeli. Yanlış bir kelime, yanlış bir hareket ve kurşunlar uçuşacak. Seçeneklerimi bir kalp atışı kadar kısa bir sürede değerlendiriyorum.

"Anne?" İlya'nın sesi gerginliği yarıyor.

Sarışın kadının arkasından bakan gözlerimi onunkilere dikeyorum ve şaşkınlığın yanı sıra onu tanıdığımı da görüyorum. İçimi bir rahatlama kaplıyor; o iyi, güvende.

"Anne, neler oluyor?"

Oda eğilmeye başlıyor, görüşüm kenarlarda bulanıklaşıyor. Saatlerdir bir şey yememişim. Bir de başıma musallat olan mide bulantısı, baş dönmesi gibi başka sorunlarım vardı.

"Hayır, hayır, hayır," diye mırıldanıyorum, görüş alanıma giren karanlığa karşı savaşıyorum. "Şimdi zamanı değil."

Ayaklarımın üzerinde sallanıyorum, elimdeki silah her geçen saniye daha da ağırlaşıyor. Sarışın kadın bocaladığımı hissediyor gibi, gözleri daha açılıyor. Ama artık ona odaklanamıyorum, ona odaklanamıyorum.

yaklaşan karanlıktan ve oğlumun beni çağırın paniklemiş sesinden başka bir şey yoktu.

Sonra dünya kayıp gider.

OceanofPDF.com

CHAPTER 28

OceanofPDF.com

VALENTINA

I pelüş bir kanepede kendime geldiğimde, gözlerim açıldığında sarışın kadının -kendini tanıttığı şekliyle Nikitanın- beni dikkatle izlediğini gördüm.

ihtiyat ve rahatlama karışımı.

"Uyanmışsın," diyor, artık silah tutmuyor ama yine de temkinli bir hava yayıyor. "Ben Nikita. Roman'ın baldızıyım."

Sisli beynimin onun söylediklerini algılaması bir saniye sürüyor, beni buraya getiren koşullar yavaş yavaş yerine oturuyor. İlya burada, Tanrı'ya şükür, dizüstü bilgisayarında bir şeyler izliyor, kulaklıkları kulaklarını kapatıyor. Onu görünce kalbim sıkışıyor ve tek istediğim kollarımı küçük ayıcığıma dolamak ve ona sarılmak.

Ama önce cevaplara ihtiyacım var. "Peki Roman nerede?"

Nikita iç çeker. "O dışarıda. Seni arıyor ve ailene karşı savaşa hazırlanıyor."

Kalbim küt küt atıyor. Başka bir şey söyleyemeden midem şiddetle çalkalanıyor, bir bulantı dalgası üzerime öyle hızlı geliyor ki tepki verecek zaman bulamıyorum.

"Affedersiniz," diye mırıldanıyorum, koltuktan kalkıp banyo olduğunu umduğum yere doğru koşuyorum. Tanrım, burası bir labirent gibi. Tam zamanında bir tane buluyorum ve midemdekileri beni titreten bir şiddetle boşaltıyorum.

Bir dakika kadar sonra yüzüme soğuk su çarpıyorum ve yansımana bakıyorum. *Neyin var senin Valentina?*

Oturma odasına geri döndüğümde İlya'yı endişeli gözlerle bana bakarken buluyorum. "Anne, iyi misin? Hasta görünüyorsun" diyor, sesi endişeyle karışık.

Onun seviyesine inip alnındaki bir bukleyi fırçalıyorum. Korkularını yatıştırmak için ona "İyi olacağım bebeğim," diyorum.

Gözleri yüzümü arıyor, sanki gizli bir cevap arıyormuş gibi, ama ona verecek hiçbir cevabım yok. Bir terslik var, anlayamadığım bir şey. Ama şimdilik daha acil olan endişem, yaklaşan bu 'savaşın' hepimiz için ne anlama geldiği.

Doğruluyorum ve anne-oğul alışverişimizi sessiz bir saygıyla izleyen Nikita'yla gözlerimi kilitliyorum.

"Roman'ı bulmam gerek," diyorum, bana bir ipucu vermesini umarak, devam etmek için bir şey. Çünkü şimdi, her zamankinden daha fazla, yönünü kaybetmiş dünyamı yeniden eksenine oturtmanın anahtarının onu bulmak olduğunu hissediyorum.

Nikita başını sallıyor, gözleri sessiz bir anlayışla benimkilerle buluşuyor. "Hepimizin var."

Bakışlarım tekrar Ilya'ya kayıyor, masum gözleri nasıl cevaplayacağımdan emin olmadığım sorularla dolu. İçimde bir şeyler kıpırdanıyor, görmezden gelemeyeceğim bir aciliyet hissi. Zamanımız tükeniyor ve her anın önemi var.

Elim içgüdüsel olarak karnıma gidiyor ve bir süre orada duruyor. İçgüdüsel olarak bana neler olduğunu biliyorum ama henüz tam olarak ön plana çıkaramıyorum.

Birbiriyle çelişen duygular içindeyim. Bir yandan, bu olasılık beni tam olarak ifade edemediğim bir sevinçle dolduruyor. Ilya'yı hayatın kendisinden daha çok seviyorum; başka bir çocuğu da aynı şiddetle sevebileceğime şüphe yok. Ancak bu aynı zamanda şu anda göze alamayacağım, hayatları riske atabilecek komplikasyonlar anlamına da geliyor.

Ve çocuk Roman'ın olacaktı.

Sertçe yutkunuyorum, tepkisini hayal ediyorum. Sevinir miydi, korkar mıydı? Bu işe dahil olmak ister miydi? Daha 'biz'in ne olduğunu bile tanımlayamadık ve şimdi de bu.

Dışarı çıkıp hamilelik testiyle bunu doğrulamam pek güvenli değil. Vladimir'in adamları şehri benim için tarıyor ve dışarı çıkmak hem benim hem de benimle ilişkili herkes için bir risk olacaktır.

Gözlerim yine İlya'yı buluyor, mutlu bir şekilde yerdeki oyuncak arabalarla oynuyor, etrafımızda kopan fırtınadan habersiz. Onun ağabey olacağı düşüncesi yüzüme küçük bir gülümseme getiriyor ama aynı hızla kayboluyor. O zaten çok şey yaşadı. Zaten karmaşık olan hayatımıza bir de kardeş eklemek onun için adil olur muydu? Bana karşı? Roman'a?

Derin bir nefes veriyorum, durumun büyüklüğü içime işliyor. Bu artık sadece benimle ilgili değil; büyümekte olan hayatla da ilgili,

Ilya hakkında, Roman hakkında ve hepimizin baktığı belirsiz gelecek hakkında.

Nikita sessizce beni izliyor, belki de içimde dönen çalkantıyı fark ediyor. "Her şey yolunda mı?" diye soruyor, sesi temkinli ama içten.

"Karmaşık," diye cevap veriyorum, ayağa kalkıp biraz volta atarak. "Her şey... çok karmaşık."

Başını sallıyor, gözleri bilgili bir bilgelikle dolu. "Hayat bize nadiren basit kartlar verir, değil mi?"

"Hayır," diye kabul ediyorum, içine düştüğüm çok katmanlı karmaşayı düşünerek. "Öyle değil."

Hamilelikle ilgili bu yeni potansiyel ifşaatla, riskler daha da yüksek, tehlikeler daha da korkutucu. Ve yine de, bu çarpık karmaşanın içinde bir yerlerde, güzel bir şey olma ihtimali de var.

Tüm bu yapboz parçalarının nasıl bir araya geleceğini bilmiyorum ama bildiğim bir şey var: Bununla başa çıkmak zorunda kalacağım. Ve ilk adım Roman'ı bulmak. Çünkü hazır olsam da olmasam da hayatlarımız artık hiç olmadığı kadar birbirine karışmış durumda. Ve bunun hepimiz için gerçekten ne anlama geldiğini anlamanın zamanı geldi.

Beni sessizce izleyen Nikita'ya dönüyorum, gözleri incelikle değerlendiriyor. "Otel personeli misafirler için ayak işleri yapıyor mu?" Kalbim hızla çarpmasına rağmen ses tonum rahat bir şekilde soruyorum.

"Elbette," diyor Nikita, dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Burayı Roman satın aldı. Biz söylersek hemen atlarlar."

Ne kadar uygun.

Sehpadan telefonumu alıp otelin resepsiyonunu arıyorum. Nazik bir ses cevap veriyor: "İyi günler, burası ön büro. Size nasıl yardımcı ?"

"Hamilelik testine ihtiyacım var," diyorum doğrudan konuya girerek. "Gizlice. Mümkün olduğunca çabuk."

"Elbette hanımefendi," diye yanıtlıyor ses, en ufak bir şaşkınlık ya da yargılama belirtisi göstermeden. "Birazdan süitimize teslim edilecek."

Telefonu kapatıp arkama yaslanıyorum ve sanki evrenin cevapları ondaymış gibi telefonuma bakıyorum. Ama asıl ihtiyacım olan cevap küçük bir plastik paketin içindeydi ve birazdan elime ulaşıp, giderek büyüyen şüphelerimi ya doğrulayacak ya da ortadan kaldıracaktı.

Gözlerim tekrar Ilya'ya kayıyor, o oynarken kahkahaları odayı dolduruyor. Çok mutlu görünüyor, çok yüksüz, bir denizde küçük bir masumiyet adası

Komplikasyonlar. Hayatının bir kez daha altüst olacağı düşüncesiyle kalbim acıyor, bu kez bizi ya ayıracak ya da her zamankinden daha sıkı bir şekilde birbirimize bağlayacak bir ifşaatla.

Sonraki yarım saati oğlumla geçiriyorum, bu birkaç değerli huzur dakikasının tadını çıkarıyorum.

Nikita beni dikkatle izliyor, bakışları okunmuyor. "Konuşmak istediğin bir şey var mı? Bazen yardımcı olur," diye teklif ediyor.

Bir an için onun sözlerini düşündüm. Söylenecek çok şey var ama o küçük sopa yakın geleceğimin yolunu belirleyene kadar söylenecek hiçbir şey yok.

"Teşekkür ederim Nikita. Ama şimdilik beklemeyi tercih ederim," diyorum, sözlerim kapının yumuşak bir şekilde çalınmasıyla noktalanıyor.

Nikita cevap vermek için hareket ediyor ve kısa bir görüşmeden sonra elinde küçük bir çantayla geri dönüyor. Tek kelime etmeden bana uzatıyor, gözlerimiz bir an için kilitleniyor. Çantayı ondan alıyorum, ellerim şaşırtıcı derecede sağlam.

"Geri döneceğim," diyorum sessizce, bu çatı katı süitinin sunduğu çok sayıda lüks banyodan birine doğru ilerlerken.

Kapıyı arkamdan kapatırken parmaklarım çantadaki küçük kutuya dolanıyor. Kutuyu çekip çıkarıyorum ve sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca ona bakıyorum, kendimi sabitlemek için derin bir nefes alıyorum.

Sadece küçük bir plastik parçası, ancak her şeyi değiştirme gücüne sahip.

Kutuyu açıp talimatları uyguladıktan sonra çubuğu tezgâhın üzerine koyuyorum ve küvetin kenarına oturup bekliyorum.

Üç dakika hiç bu kadar uzun gelmemiştir. Zihnim, o çubuğun bana söylemek üzere olduğu şeylere dayanarak hayatımın alabileceği milyonlarca yönü düşünerek koşturuyor. Sonunda telefonumdaki zamanlayıcı çalışıyor ve beni hayallerimden uzaklaştırıyor.

Derin bir nefes alıp ayağa kalkıyorum ve tezgâha doğru dönüyorum.

CHAPTER 29

OceanofPDF.com

ROMAN

Nikita bana Valentina'nın kardeşinden kaçtığını, güvende olduğunu ve otelimde olduğunu söylediğine göre, diğer acil işlere konsantre olabilirim önemli.

Petersburg'a sadece bir saat uzaklıktaki Sinyavino adlı bir kasabada, Iosef'in görünüşe göre ev olarak adlandırdığı sıradan binayı iyi bir görüş açısı sağlayan biraz salaş bir köşeye park ediyorum. Açıkçası evine bu kadar yakın kalmasına şaşırdım ama onu Sibirya tundrasında ya da aynı derecede zor bir yerde bulmak için saatlerce yolculuk etmek zorunda kalmadığım için de rahatladım. Samuil'i yanımda hissedebiliyorum, vücudu odaklanma ve beklentiyle uğulduyor. O her zaman keskin ve her sorunu çözmeye hazır bir jilet gibi olmuştur.

Sessizliği bozuyorum, "İşte, bu o." Belli belirsiz bir baş hareketiyle Samuil'in dikkati binadan çıkan adama yöneliyor.

Samuil daha yakına eğiliyor ve Iosef'i incelerken gözlerini kısıyor. "Sence konuşur mu?" diye soruyor, sözlerine şüphecilik karışıyor.

"İnsanları konuşturmak için yöntemlerimiz var," diye cevap veriyorum ama aklım Valentina'da. Iosef'in yeniden ortaya çıkması onun için ne anlama geliyor? Bizim için?

Samuil düşüncelerimi okumuş gibi görünüyor. "Peki ya Valentina? Onu geri getirirsek ne olacak?"

Ortaya çıkacağı kesin olan akıl almaz karmaşıklıkları düşünerek nefes veriyorum. "Her seferinde bir adım, Samuil. Önce neden kaçtığını öğrenmeliyiz. Belki bu Valentina'ya biraz rahatlama sağlar. Ayrıca, Vladimir'e karşı herhangi bir şansımız olsun istiyorsak, burada neyle uğraştığımızı bilmemiz gerekir."

"Cesur bir kumar," diyor Samuil ve bakışlarını şu anda telefonuyla oynarken sigarasından uzun bir nefes çeken Iosef'e çeviriyor.

"Hayat bir kumardır," diye düşünüyorum, geçen her saniyenin ağırlığını hissederek. "Ama şu anda Iosef bizim jokerimiz ve ben onu oynamaya niyetliyim."

Iosef son bir nefes çeker, sigarayı ayakkabısının altında söndürür ve sığınağına geri çekilir.

Samuil'e bakıyorum ve "Hazır mısın?" diye soruyorum.

Akşam gölgelerine karışarak arabadan iniyor ve binaya doğru ilerliyoruz. Asansörler çok dikkat çekici ve çok yavaş, bu yüzden merdivenleri ikişer ikişer çıkıyoruz.

Sonunda onun kapısındaız. Nabzımı parmak uçlarımda hissedebiliyorum, o eski tanıdık telaş. Elim kılıflı silahımın üzerinde geziniyor. Bu sadece başka bir iş, başka bir hedef değil. Bu adam önemseydiğim her şeyin anahtarını elinde tutuyor olabilir.

Samuil'e son bir kez bakıyorum. Başıyla onaylıyor, sessiz bir destek sözü veriyor.

Bir adrenalin dalgasıyla kapıyı tekmeleyerek açıyorum. Iosef'in gözleri şok ve şaşkınlıkla açılmış, benden Samuil'e ve tekrar bana dönüyor.

Korkmuş bir geyik gibi kaçmaya başlamadan önce adamın yüzünü ancak algılayabiliyorum. "Hey! Koşmayı kes!" Bağıriyorum, gereklilikten çok kızgınlıktan. Apartmanın arka merdivenlerine kadar kovalıyoruz ama adam atlet değil. Neden Valentina'nın ajan, onun da masa başı jokeyi olduğu açıktı.

Onu saniyeler içinde yakalıyoruz, Samuil kollarını arkadan kavrayarak onu irkiltiyor. "Buraya seni öldürmeye gelmedik, Iosef. Sakin ol," diyorum, onunla gözlerimi kilitleyerek önümdeki muammayı okumaya çalışıyorum. Valentina bu adamda ne buluyordu ki?

Başını kaldırıp bakıyor, gözlerinde şaşkınlık ve dehşet dolaşıyor. "Ne oluyor lan? Kimsin sen?"

"Tanışma için zaman yok. Cevaplar için buradayız," diyorum, ses tonum . Bu maskaralığa sabrım çoktan tükendi.

Sinirli bir şekilde homurdanıyor, "Neyin cevabı?"

Derin bir nefes alıyorum, yumruklarımı sıkıp açıyorum. Bu adam Valentina'nın kalbini kıran, onun hayatından iz bırakmadan kaybolan adam. Bir kızgınlık dalgası hissediyorum; aşmak için çok uğraştığım tüm o duvarları inşa etmesinin nedeni o.

"Düğününden bir gün önce ne olduğunu bilmek istiyorum," diyorum. "Yalan söylemeyi aklından bile geçirme. Öğreneceğim."

Iosef'in vücudu gerilir. "Bunu nereden biliyorsun ki?"

"Pek çok şey biliyorum, Iosef. Ve şu anda, Valentina'yı neden terk ettiğini ve ona öldüğünü düşündürdüğünü bilmek istiyorum."

Bir an için bayılacakmış gibi görünüyor ama kendini toparlayıp boğazını temizliyor. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Kişisel nedenlerden ayrıldım."

"Kişisel nedenler mi?" Neredeyse gülecektim. "Evleneceğin kadını 'kişisel nedenler' yüzünden ortadan kaldıracabileceğini mi sanıyorsun? Ona gerçeği borçlusun. Ona kapanışı borçlusun."

Iosef yenilmiş bir halde yere bakar. "Anlamıyorsunuz. Karmaşık bir durum." "Hayır, değil. Bu çok basit. Biri sana ulaştı, seni korkuttu ve Gidiyorum. Kimdi o? "

Gözlerini kaçırıyor, gözlerimden kaçıyor. Paylaşmaktan korktuğu bir şey bildiği açık, ama söyleyene kadar gitmeyeceğim. Valentina bilmeyi hak ediyor ve bu fare adamın onun duygusal sağlığını rehin tutmaya devam etmesine izin verirsem lanetleneceğim.

"Bak, Iosef," diye sesimi alçaltıyorum, "şu anda haberin bile olmayan bir savaşın ortasındasın. Çeçenler, Bratva'm, ben. Hepimiz bir şey için savaşıyoruz ve hoşuna gitse de gitmese de sen de bunun bir parçasısın. Şimdi, saklanmaya devam edebilirsin ya da bize yardım edebilirsin. Valentina'ya yardım et. Ama seçiminizi çabuk yapın çünkü zaman azalıyor."

Gözleri önce bana, sonra Samuil'e ve tekrar bana kayıyor. Seçeneklerini tarttığını, kafasının içinde dişlilerin döndüğünü görebiliyorum.

"Peki," diye fısıldıyor sonunda, "ama onu güvende tutacağına söz vermelisin."

Başımı sallıyorum, yüzüm sertleşiyor. "Bu uzun zaman önce yapman gereken bir şeydi, Iosef. Ama geç olması hiç olmamasından iyidir."

Ekibi bilgilendirmek için telefonumu çıkardığımda, içimde acımasız bir tatmin duygusu hissediyorum. İhtiyacımız olan atılım buydu. Ama ne pahasına? Bu Valentina için ne anlama gelecek? Bizim için?

Iosef bana bakıyor, gözleri gerçek gibi görünen ama durum karşısında yetersiz kalan bir pişmanlıkla dolu. Sonunda derin bir nefes alıyor ve konuşmaya başlıyor.

"Bakın, Valentina'yı sevdim. Gerçekten seviyordum. O isteyebileceğim her şeydi ve hayatımı onunla geçirme düşüncesi bana bir rüya gibi geliyordu. Ama düğünden birkaç gün önce bana hamile olduğunu söyledi."

Sanki sahneyi zihninde yeniden canlandırıyormuş gibi gözleri titriyor. "Ve aniden, sanki bir gerçeklik duvarı üzerime yıkıldı. Babalık, evlilik... Bunlar gerçekten hiç rollerdi. Sanki hayat aniden

kaçamadığım bir yerçekimi vardı. Sorumluluklar, beklentiler, her şey beni çok korkutuyordu."

Kollarımı kavuşturuyorum, öfkemi kontrol ediyorum ama gözlerimdeki siniri görmesine izin veriyorum. Tereddüt ediyor ama devam ediyor.

"Bu yüzden panikledim. Ve o panikle hayatımın en büyük hatasını yaptım. Düğünü iptal edemeyeceğimi biliyordum. Valentina'nın kardeşi Çeçen mafyasıyla bağlantılı, Tanrı aşkına. Ondan ayrılmak benim için ölüm fermanı , ya da o zaman öyle hissetmiştim."

Iosef elini saçlarında gezdiriyor, belli ki kafası karışık. "Başka seçeneğim yokmuş, ölmüşüm gibi görünmesini sağlamalıydım. Belki bu şekilde Valentina bense, onu öylece terk edersem ortaya çıkacak tüm karmaşa olmadan hayatına devam edebilir diye düşündüm."

İç çekiyor, omuzları düşüyor. "Enine boyuna düşünmedim. Yankılarını, kimin suçlanacağını ya da Valentina'yı ne kadar derinden etkileyeceğini düşünmedim. Bir korkak gibi davrandım ve o günden beri her gün bu pişmanlıkla yaşıyorum."

Ona bakıyorum, kendimi neden burada olduğumu, neden onun itirafına ihtiyacım olduğunu hatırlamaya zorluyorum. Iosef'in gözleri benimkilerle buluşuyor ve ilk kez bir kararlılık titreşimi görüyorum.

İtirafını dinliyorum, çenem o kadar sıkılmış ki acıyor. Zihnimde çelişkili duygular fırtınası esiyor. Korkaklığına öfke, hayatta olduğu ve konuştuğu için rahatlama, ama en çok Valentina'ya sempati. Evlenmeye hazır olduğu adamdan gelen bu ifşaat, hak etmediği bir başka ihanetti.

"Bakalım doğru anlamış mıyım?" diyorum, sesimdeki gerginliği zar zor gizleyerek. "Baba olma düşüncesi seni çok korkuttuğu için mi Valentina'yı terk ettin? Ve ölü numarası yapmanın en iyi çözümü olacağını mı düşündün?"

Iosef başını sallıyor, perişan ama kararlı görünüyor. "Evet. Rakip bir çete tarafından öldürülmüş gibi görünürsem, o da ben de özgür oluruz diye düşündüm. Kimse beni aramaya gelmez ve ben de sorumlu tutulmam."

İnanamayarak başımı sallıyorum. "Ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı? Korkaklığın nelere sebep oldu? Valentina sen gittiğinden beri cehennem hayatı yaşıyor. Ona umut verdin, bir gelecek verdin ve sonra bunu elinden aldın. Oğlundan bahsetmiyorum bile."

Iosef sertçe yutkunur, gözleri pişmanlıkla doludur. "Biliyorum. Bencilce olduğunu biliyorum ve her gün pişmanlık duyuyorum. Hayatına devam edeceğini, daha iyi olacağını düşünmüştüm."

Bensiz. İşlerin bu noktaya geleceğini hiç düşünmemiştim."

Yumruğumu duvara vurma dürtüsüne direniyorum. "Evet, öyle oldu. Senin yüzünden Bratva'm ve Çeçenler topyekûn savaşın eşiğine geldi. Valentina bir hedef. Oğlu bir hedef. Kahretsin, ben bile bu işin içine sürüklendim. Kaçmak tüm bunlara değer miydi?"

Iosef yenilmiş görünüyor, gözleri çökmüş. "Hayır, tabii ki hayır. Eğer geri alabilseydim, alırdım. Ama şimdi ne yapabilirim?"

Sesimi alçaltarak ona yaklaşıyorum. "İşbirliği yaparak başlayabilirsin. Tüm bunları Valentina'ya açıklayacaksın. Senden duymayı hak ediyor ve ona gerçeği borçlusun. Sonra da bize yardım edeceksin. İtirafınla bir savaşı önleyebiliriz ama herkese karşı dürüst olmalısın."

Başını sallamadan önce bir an tereddüt ediyor. "Pekâlâ. Yapacağım. İşbirliği yapacağım."

Başımı sallıyorum, rahatlamış bir iç çekişi bastırıyorum. "Güzel. Uzun zamandır yaptığın ilk mantıklı şey bu."

Dışarı adımımı atarken aklımda bir sürü düşünce dönüp duruyor. İstedığımı elde ettim ama bedeli ne olacak? Iosef'in ifşası Valentina'yı paramparça edecek ve zaten kırılğan olan ilişkimize yeni bir karmaşıklık katmanı ekleyecek. Ve bir de savaş var, uçurumun kenarında sallanıyor, sonucu bundan sonra kartlarımızı ne kadar iyi oynayacağımıza bağlı.

Iosef kayıp yapboz parçasıydı, Valentina'nın geçmişini anlamamanın anahtarıydı. Ama şimdi, bir bulmacayı çözmenin resmi daha az karmaşık hale getirmediğini her zamankinden daha iyi anlıyorum. Gerçeğe sahibiz ama bu bizim kurtuluşumuz mu yoksa felaketimiz mi olacak, bunu sadece zaman gösterecek.

Iosef'in itirafını düşünürken kanım kaynıyor, içimde öfke ve kızgınlığın çalkantılı bir karışımı çalkalanıyor. Nasıl bu kadar korkak olabilirdi? Valentina'dan, Ilya'dan, sanki onlar hayatında sadece ikincil bir hasarmış gibi nasıl uzaklaşabildi?

"Samuil, bağla onu," diye bağıriyorum, sesime güçlükle bastırabildiğim bir öfke karışıyor.

Samuil ona doğru ilerlerken, Iosef'in yüzü beyazlaşır ve yalvarmaya başlar. "Lütfen, beni öldürme. Özür dilerim, tamam mı? Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum ama

."

Gözlerimi tiksintiyle devirerek sözünü kestim. "Yalvarmayı bırak. Acınası bir durum. Seni öld rmeyeceğiz. Ama Valentina'yla y zleşeceksin,

ve ona itiraf edeceksin. Her şeyi. Artık kaçmak yok, yalan söylemek yok. Yaptığın şeyi kabul edeceksin."

Iosef bana bakıyor, yüzünde şaşkınlık ve rahatlama karışımı bir ifade var. Belli ki bunu beklemiyordu. Sanki sonunda ayağa kalkması ve yaptıklarının hesabını vermesi gerektiğini anlamış gibi bir cesaret topladığını görebiliyorum.

Samuil onu bağlamayı bitiriyor ve güvende olduğunu belirtmek için bana başıyla işaret ediyor. O artık bizim tutsağımız ama aynı zamanda suçluluk duygusuyla yüklü, çökmüş bir adam. Bir bakıma ona neredeyse acıyorum.

Ancak Valentina ve İlya'yı düşündüğümde hissedebileceğim acıma duygusunun zerresi bile yok oldu. Oğullarına hem annelik hem babalık yapmak zorunda kalan Valentina, İlya'ya babasının öldüğünü söylemek zorunda kalan Valentina. Ve İlya, hayatında bir boşlukla, bir babanın sevgisi ve rehberliğiyle doldurulması gereken bir boşlukla büyüyen parlak bir genç çocuk.

Samuil'e Iosef'e eşlik etmesi için işaret verirken kendime, Valentina'ya ve hatta İlya'ya sessiz bir söz veriyorum. Bundan sonra ne olursa olsun, orada olacağım. Iosef'in olamayacak kadar korkak olduğu adam olacağım ve beni bekleyen zorluklardan ve sorumluluklardan kaçmayacağım.

Göğsümde yanan bu inançla Samuil ve Iosefi binadan çıkarken takip ediyorum, bu karmaşık ve kaotik dramın bir sonraki aşamasını başlatmaya hazırım. Kesin olan bir şey var: gerçeklerin ortaya çıkmasının, maskelerin düşmesinin ve yanlışların düzeltilmesinin tam zamanı. Ve her şey şimdi başlıyor.

CHAPTER 30

OceanofPDF.com

VALENTINA

E Göğsümde hareketler dönüyor -şaşkınlık, korku, umut- her biri dikkat çekmek ve zihnimde yer kapmak için savaşıyor. Ve tüm bu süre boyunca Lüks odalar sanki beni altın ve kadifeden oluşan bu tuhaf boğulma hissinin içinde ezmekle tehdit ederek yaklaşıyorlarmış gibi geliyor.

Nikita'nın sesi kafamdaki sisi yarıp geçiyor. "Milyonlarca kilometre uzakta görünüyorsun," diye gözlemliyor. Sesindeki gerçek endişe beni neredeyse hazırlıksız yakalıyor. "Yapabileceğim bir şey var mı?" diye devam ediyor.

"Teklifiniz için teşekkür ederim ama şu anda neye ihtiyacım olduğunu bilmiyorum."

Nikita'nın yüzünde yumuşak bir gülümseme belirliyor, gözleri sanki benim bilmediğim bir şeyi biliyormuş gibi parıldıyor. "Her ne ile boğuşuyorsan," diyor, sesinde bilgili bir sıcaklık var, "iyi olmaktan daha fazlası olacağına dair bir his var içimde. Bunu fark etmen biraz zaman alsa da, kendini çok mutlu bile bulabilirsin."

Sonra, sanki kaderin kendisi tarafından işaret edilmiş gibi, telefon çalıyor ve tiz sesi ortak sessizliğimizi bozuyor. Nikita zarifçe hareket ederek ikinci telefonu açıyor. "Evet?" diye cevap veriyor ve dinledikçe gözleri açılıyor, yüz hatlarında şaşkınlık ve merak karışımı bir ifade . "Bekle," diyor sonunda, eliyle ağızlığı kapatarak.

"Telefon sana. Roman seninle konuşmak istiyor."

Roman. Adını duymak bile içimde bir dalgalanma yaratıyor, kalbim bir anda sıfırdan yüze çıkıyor. Ayağa kalkıyorum, ayaklarım sanki manyetik bir güç tarafından çekiliyormuş gibi beni telefona taşıyor. Ahizeyi Nikita'dan alırken ellerim hafifçe titriyor.

"Merhaba Roman," diyorum, hayatım daha da istikrarsızlaşırken sesimi sabitleyerek. Sözlerim havada asılı kalıyor, askıya alınmış bir akor

özüm. Hayatım ne zaman istikrarlı ve öngörülebilir oldu ki? Ama yine de öyle olsaydı, ben ben olur muydum?

Roman'ın sesi hattan geldiği anda, sanki içimde bir şok dalgası yankılanıyor. Sadece ses perdesi ve tınısı değil; akıldan çıkmayan bir alt ton, doğru olmayan bir şeyin yankısı. Ve anında anlıyorum ki benden bir şey saklıyor.

"Roman," diye bastırıyorum, "sesin... mesafeli geliyor. Neler oluyor?"

Bir duraklama oluyor, çok uzun ve çok fazla sessizlikle dolu bir duraklama. "Seninle konuşmam gereken önemli bir konu var. Ama bu konuşmayı yüz yüze yapmak en iyisi."

"Bana bu saçmalıkları anlatma," diye çıkışıyorum, kelimelerim cam kırıkları gibi keskinleşiyor. "Eğer bir şeyler oluyorsa, bilmem gerek. Şimdi."

İç çekiyor ve sanki dünyanın ağırlığı üzerine çökmüş gibi geliyor. "Güven bana Valentina. Bu telefonda konuşulacak bir şey değil. Beni gördüğünde nedenini anlayacaksın."

İçimde sıcak ve ateşli bir hüsrân dalgası yükseliyor. Çığlık atmak istiyorum, cevapları sarsarak ondan almak istiyorum. Benden ne saklıyor? Telefonu tutuşum sıkılaşıyor, parmak eklemlerim beyazlaşıyor. "Roman, sevmiyorum-"

Yumuşak bir sesle kesiliyorum; uykulu bir mırıltı ve ardından küçük ayakların yere vuruşu. Döndüğümde İlyâ'nın gözlerini ovuşturduğunu görüyorum, yüzü uykunun kalıntılarıyla buruşmuş.

"Anne?" diye sesleniyor usulca, içine girdiği gerginlikten şaşırmış gibi başını eğiyor.

Kalbim sıkışıyor ve aniden hayal kırıklığı, öfke, yaklaşan kıyamet duygusu - hepsi çözülüyor, yerini o kadar yoğun bir sevgi dalgası alıyor ki neredeyse acı veriyor.

Roman'ın sesi yine sabırsızlıkla karışık bir şekilde geliyor. "Valentina? Orada mısın?"

"Gitmeliyim," diyerek sözünü kesiyorum, sesim incelemekte zorlandığım duyguların karışımıyla kalınlaşıyor. "Buraya geldiğinde konuşuruz, ama bu lanet gizeme değse iyi olur."

Roman bir an sessiz kalır ve sonunda mırıldanır: "Olacak, söz veriyorum."

Telefonu , yakındaki bir sandalyeye fırlatıyorum, ağırlığı bir anda dayanılamayacak kadar fazla geliyor. Cihaz zararsız görünüyor ama canlı bir el bombası gibi, henüz açığa çıkmamış sırların taşıyıcısı.

İlyâ gömleğimin eteğini çekiştiriyor, gözleri kocaman ve masum bir merakla dolu. "Anne, kimdi o?"

Yüzümü gülümsemeye zorlayarak onun seviyesine iniyorum. "Arayan Roman'dı, bebeğim. Yakında bize katılacak."

"Ne zaman olacağını biliyor musun?" Küçük sesi umutlu ve kalbimi kabartan bir heyecanla dolu.

"Yakında," diye onu temin ediyorum, onu kucaklıyorum, yüzümü boynunun kıvrımlarına gömüyorum. Bebek şampuanı ve saf, bozulmamış masumiyet kokuyor.

Oğlumu kucağıma aldığımda, zihnim sorular ve olası cevaplardan oluşan bir kasırga gibi çılgınca dönüyor. Roman ne saklıyor? Ve neden her ne ise, zaten istikrarsız olan dünyamızı ekseninden kaydıracakmış gibi bir his var içimde?

Ama şimdilik bu düşünceyi zihnimin en uzak köşesine itiyorum. Şimdilik oğlumun annesinin yanında olmasına, güçlü olmasına ihtiyacı var. Ve ben de tam olarak öyle olacağım.

Tüm vücudum sabırsızlıktan gerilmiş bir tel gibi, geçen her saniyede titriyor. Sanki bir uçurumun kenarında dengede duruyorum, iki bilinmez arasında sallanıyorum. Roman'ın sözleri bozuk bir plak gibi zihnimde dönüp duruyor: "Bu en iyi yüz yüze yapılan bir konuşma."

Nikita altta yatan gerilimi, neredeyse gözle görülebilecek kadar elle tutulur elektriği hissediyor gibi görünüyor. "Biraz dondurmaya ne dersin, İlyâ?" diye soruyor, bu soru açıkça ikimizin de dikkatini dağıtmayı amaçlıyor.

Yüzümü gülümsemeye zorlayarak başımı sallıyorum. "dostum, bu bir ikram."

İlyâ'nın yüzü aydınlanıyor ve Nikita'yı mutfığa kadar takip ediyor. Kısacık bir an için sorular, endişeler ve sırlarla dolu bir yalnızlık içinde kalıyorum. Zaman geçiyor, İlyâ dondurmasıyla meşgul, Nikita bana saygılı bir mesafe bırakıyor.

Ve sonunda, kapı açılır.

Roman, iri yarı kardeşi Samuil'le birlikte kapıdan içeri adım atıyor. O anda kalbim hem rahatlama hem de endişe içinde sıcıyor. Ama beni hazırlıksız yakalayan şey, arkasında ürkekçe duran figür oluyor; geçmişimden gelen bir gölge, aniden şimdiki zamanımın göz kamaştırıcı ışığına itiliyor.

İosef.

Midem bulanıyor, zihnim kararıyor ve bir anlığına nefes alamıyorum. Onu tekrar görmek, karnıma inen bir yumruk, yeniden açılan bir yara gibi. Benim

Gözlerim iki adam arasında gidip geliyor, her biri diğèrinin zıt kutbu, her biri hayatımın biri kapanmış, diğeri henüz yazılmamış bir bölümünü temsil ediyor.

"Valentina," Roman'ın sesi ağır sessizliği bozuyor. "Konuşmamız gerek."

Elinde kaşıkla odaya geri dönen İlya'yı fark eder, Gözlerini kocaman açıyor. Roman şaşkın görünüyor, sanki İlya'yı görmek dikkatle hazırlanmış bir planda bir kırıksıklıkmış gibi.

Kahretsin. Şüphesiz çocuğun uyuyor olmasını bekliyordu. Geri dönmek için çok geç. Roman'a başımı sallayarak planladığı şeye devam etmesini işaret ediyorum. Nikita elini İlya'nın omzuna koyarak kafası karışmış çocuğu olay yerinden uzaklaştırıyor.

Roman dikkatini tekrar İosef'e çevirir. "Anlat ona. Ona gerçeği söyle."

Kıpırdanıyor, gözleri doğrudan temastan kaçınıyor, sanki bu hesaplaşmadan bir çıkış yolu arıyormuş gibi etrafta dolaşıyor. Parmakları titriyor ve omuzları kamburlaşıyor, zaten savunmada.

"Bak Valentina," diye başladı, sesi titriyordu, "anlamalısın, işlerin bu kadar ileri gitmesini hiç istemedim. Seni asla incitmek istemedim." Yüzüne ince bir gülümseme yayılıyor, anlaşılacak, affedilmek için yalvaran bir gülümseme. "Bana hamile olduğunu söylediğinde panikledim. Korkmuştum, biliyor musun? Baba olmaya hazır değildim, bağlanmaya hazır değildim. Olaya benim açımdan bakmalısın."

Gözleri sonunda benimkilerle buluşuyor, sanki bir onaylama, bir empati işareti bekliyormuş gibi. Ama yüzüm taş gibi, onun zayıf yalvarışlarından etkilenmeden kalıyor.

"Öylece biliyordum. Öylece vazgeçseydim Vlad bana ne yapardı biliyor musun?" Sesi hafifçe yükseliyor, kendine acıma ve korku karışımı bir tonda. "Ben de benim için en iyisi olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım. Ölü numarası yaptım." İosef gergin bir şekilde önce Roman'a sonra da bana bakıyor. "Enine boyuna düşünmedim, tamam mı? Bratva'yı ya da başka birini bu işin içine çekmeyi planlamamıştım. Ben sadece... Kolay yolu seçtim çünkü tek yol bu gibi görünüyordu." Sözleri havada kara bir bulut gibi asılı kalıyor, korkaklığının, en önemli anda adım atmadaki başarısızlığının üzücü bir kanıtı.

"Yani, görüyorsunuz, kendimce sebeplerim vardı," diye mırıldanıyor sonunda, sanki bana yalvarıyormuş gibi

Sorun olmadığını anla.

Ama bu iyi değil. Hiçbir zaman iyi olmadı. Ve ona bakarken - geçmişimden aniden dirilen bu hayalete- ne kadar ilerlediğimi, ne kadar yol kat ettiğimi fark ediyorum. Sonunda, İosef'in korkaklığı ve

omurgası, sadece onunla Roman arasındaki keskin zıtlığın altını çizmeye hizmet ediyor.

Gözlerim doluyor, boğazımda bir yumru oluşuyor ve kısa bir an için parçalanacak gibi oluyorum. Ama sonra, küçük bir ses gerginliği delip geçiyor.

Ilya. Odaya geri geldi.

"Onu tanımıyorum," diyor İlya, masum ama kararlı bir yargıyla dolu genç gözleriyle İosef'e bakarak. "Ondan hoşlanmıyorum."

"Benim," diyor İosef. "Baban!"

İosef'e ters ters baktım. "Sakın o kelimeyi kullanmaya cüret etme - kendine böyle bir isim takmayı hak etmiyorsun."

"Ama-"

"Çocuğun kafası yeterince karışık," diyorum. "Sıkıntılarını artırmayın."

Sözlerim İosef'i azarlıyor. İstedğim son şey, Ilya'nın babasının gelişiyile bir döngüye .

İlya akıcı bir hareketle Roman'a doğru koşuyor, Roman da eğilip onu kucağına alıyor. Gözlerimin önünde yeni bir resim oluşuyor - o kadar doğru, o kadar doğal geliyor ki, sanki evrenin kendisinden gelen bir onaylama gibi. Roman ve Ilya, orada birlikte duruyorlar, sanki her zaman baba ve oğul olmaları gerekiyormuş gibi görünüyorlar. Ve o dönüştürücü anda, içgüdülerimin başından beri bildiği şeyi fark ediyorum.

Önündeki sırlar, gizemler ya da korkular ne olursa olsun, Roman öne çıkan, sorumluluk alan ve mücadeleyi kucaklayan bir adamdır. İosef bir dersti, sınavlarla dolu bir kitapta acı dolu bir bölümdü. Ama Roman, o bir bölüm değil. O bir kitap, bir hikâye, bir yolculuk.

Eski aşkıma bakıyorum, zihnim aşırı hızlanırken gözlerim yarıklara dönüşüyor. Roman haklı; İosef'in adam olması gerekiyor ve sonuçlarıyla yüzleşmesinin zamanı geldi. Ve arayı düzeltmek için onu Vladimir'e teklif etmekten daha iyi bir yol var mı, belki de bu sarmal kaosta bir barış anlaşması yapabiliriz? İosef'in kekeleyen sorularını ve dehşete düşmüş yüzünü görmezden gelerek telefonumu çıkarıyorum.

Vladimir'in numarasını çeviriyorum ve neredeyse anında açıyor. "Valentina," diye selamlıyor, sesi soğuk ve mesafeli. "Nasıl çıktın?"

"İosef elimde," diyerek sadede geliyorum. "Beni ve çocuğumuzu terk eden adam. O bir barış teklifi olabilir, Bratva ile aramızdaki bu çılgınlığı sona erdirmenin bir yolu olabilir."

Vladimir'e yaptığım teklifi duyan İosef'in gözleri fincan tabağı kadar açıldı. "Ciddi olamazsın! Val, dinle, ben keşfedebilirim-"

Yanında sessiz bir nöbetçi gibi duran Samuil bileğini mengene gibi kavrayıp ona lavları dondurabilecek bir bakış fırlattığında sözleri kısa kesilir. Iosef irkilir, anında sessizleşir, solgun yüzü saf bir korku tuvaline dönüşür.

"Sakın ses çıkarma," diye uyarıyor Samuil, sesi alçak bir hırıltıya dönüşüyor ve Iosef zorlukla yutkunarak başını sallıyor.

Hatta bir duraklama var, o kadar kalın ki kesebilirim. "Iosef öldü. Yanılıyor olmalısın," diyor Vlad.

"Kesinlikle yanılmıyorum ve o kesinlikle ölmedi. Tam önümde duruyor," diyorum kardeşime.

Bir sessizlik daha . "Iosef umurumda değil," diyor Vladimir sonunda, sesi küçümseme dolu. "Ruslar topraklarımızı ihlal etti ve sen de kendi kanına sırtını döndün. Bunun için affedilmeyeceksin."

Kalbim sıkışıyor ama üzüntüden değil, daha çok tanıdığım kardeşimin kaybolduğunu, kan davası ve nefret tarafından yutulduğunu fark ettiğim için.

"Son bir şans Valentina," diye teklif ediyor, sesi aniden yumuşak, neredeyse ikna edici. "Bize katıl. Roman'ı öldür ve ailenin yanına dön."

İlya'nın etrafında koruyucu bir kolla duran Roman'a bakıyorum. Beni izliyorlar, sessiz ama destekleyici, şimdiye kadar ihtiyacım olduğunu bilmediğim iki güç sütunu gibi.

Cevap zihnimde net ve yankılı bir şekilde şekilleniyor ve söylerken Vladimir için neredeyse üzülüyorum. "Hayır, ben ait olduğum yerdeyim."

Hat kesiliyor ve Vladimir'in uzaktan yankılanan öfke kükreyişini neredeyse duyabiliyorum, bir tırmanışın, düşmanlıkların derinleşmesinin habercisi. Ama telefonumu cebime geri koyup Roman ve Ilya'ya baktığımda, güçlü ve kırılmaz bir şeyin dalgalandığını hissediyorum - tüm risklere, henüz gelmemiş tüm savaflara degecek şiddetli bir aşk.

Iosef'in gözleri kocaman, vücudu fırtınadaki bir yaprak gibi titriyor, şimdi yüzleşmesi gereken gerçek karşısında şok olmuş ve korkmuş. Ama düşüncelerim artık onunla değil; o, düzgünce bağlanmış yarım kalmış bir son.

"Bununla başa çıkacağız Val," diyor Roman, sesinde benimkini yansıtan bir kararlılık var. Başımı sallıyorum, aniden yaptığım seçimlerin ciddiyetinin ve aynı zamanda tamamen doğru olduklarının farkına varıyorum.

Vladimir savaşına devam edebilir; benim şu anda uğruna savaşacak çok daha değerli bir şeyim var.

OceanofPDF.com

CHAPTER 31

OceanofPDF.com

ROMAN

"Damien, jeti hazırla. Nikita'yla birlikte Ilya'yı Moskova'daki güvenli eve götürmenizi istiyorum." Şifreli telefonuma komutu veriyorum, volta atıyorum diğer uçtan gelecek onayı beklerken zengin çatı katı süitinin etrafında dolanıyorum.

"Anlaşıldı Roman. Hazır olacağız," diye yanıtlıyor Damien, kısa ve net bir şekilde.

Telefonu cebime geri koyuyorum ve uykudaki bir volkan gibi patlamak üzere olan Valentina'ya dönüyorum. Anlıyorum. Onun yerinde olsaydım, ben de aynı şeyi yapardım - oğlumu göndermek konusunda isteksizdim. Ama yaklaşan fırtına göz önüne alındığında, tek mantıklı hareket tarzı bu.

Valentina kollarını kavuşturarak, "Hayır," diye tersledi. "Ilya benimle kalacak."

"Nereden geldiğini anlıyorum Val. Ama şu anda onu bu yaklaşan kaosun yakınında tutmayı göze alamayız. Bu çok riskli."

Gözleri parlıyor, meydan okuyan ve koruyucu. Ama aynı zamanda korku da var, kendisi için değil, oğlu için. "Ya sana, bize, Roman'a bir şey olursa? Onun yalnız kalacağı düşüncesine dayanamıyorum."

"Yalnız olmayacak. Nikita onunla birlikte olacak ve ne kadar iyi anlaştıklarını gördün. Damien'in ikisini de koruyacağına inancım tam."

Valentina'nın çenesi kasılıyor ama gözlerinin bir parça yumuşadığını görüyorum. Bir adım daha yaklaşıp ellerimle yüzünü kavrayarak onu gözlerimin içine bakmaya zorluyorum.

"Dinleyin, bu konuda akıllı olmamız gerekiyor. Duygusal olarak yönlendirilmekle stratejik olarak sağlam olmak arasında bir yerde çizgi çekmeliyiz. Onun güvende olmasını istiyorum Val. Tüm bu çılgınlıktan uzakta."

Bir an için parçalanmış görünüyor, ama sonra gözleri benimkilerle buluşuyor ve içlerinde bir şey . İç çekti, yenilmişti. "Pekâlâ Roman, yap şunu. Ama

oğluma bir şey olmadığından emin olsan iyi edersin. Sana güveniyorum, ailene güveniyorum."

Onu kollarıma çekiyorum, sanki hayatım buna bağılıymış gibi sıkıca sarılıyorum. "Sana söz veriyorum Val. Ona bir şey olmasına izin vermeden önce hayatımı ortaya koyacağım."

O anda Ilya bize yaklaşıyor, genç gözlerinde gerginliği hissedilen bir soru var. Valentina benden ayrılıp ona doğru gidiyor ve onun hizasında diz çöküyor.

"Bebeğim, Nikita ile küçük bir yolculuğa çıkacaksın. Annen ve Roman'ın yapması gereken çok önemli işler var, tamam mı?"

Ilya şaşkın görünüyor ama Nikita'dan bahsedince yüzü aydınlanıyor. "Nikita mı? Daha fazla dondurma mı yiyeceğiz?"

Valentina gülüyor, o kadar güzel bir ses ki anın ağırlığını bastırıyor. "Olabilir. Ama onu dinle, tamam mı? Ve Damien'ı. Sana iyi bakacaklardır."

Ilya başını sallıyor, biraz bunalmış görünüyor ama gözlerindeki güveni görebiliyorum. Bu güvene ihanet etmeye niyetim yok.

Nikita Ilya'yı almak için içeri girip onu yolculuğa hazırlarken, içimde biriken korkuyu bir türlü üzerimden atamıyorum. Ilya'yı uzağa göndermek beni parçalıyor ama bu bir zorunluluk. Şimdilik hazırlanmamız gereken bir savaş, yüzleşmemiz gereken düşmanlar ve güvence altına almamız gereken bir gelecek var.

Ve Tanrı şahidim olsun ki, kimsenin bu geleceği tehdit etmesine izin vermeden önce dünyayı yakacağım.

"Pekâlâ, bir sonraki hamlemizi planlamamız gerekiyor," diyerek onu pencereden uzaklaştırıp haritalar, silahlar ve teknolojik ekipmanlarla dolu masaya doğru yönlendirdim.

Samuil, Dimitri ve diğer birkaç güvenilir adam harekete geçmeye hazır bir şekilde beklemektedir. Valentina sanki bunun için doğmuş gibi stratejik konuşmalara katılıyor. Şaşılacak bir şey yok, düşmanı avucunun içi gibi biliyor.

"Onları en çok zarar görecekları yerlerinden vurmamız," diyor, gözleri haritaları tararken birkaç kilit noktayı işaret ediyor - iletişim merkezleri, silah stokları, bilinen buluşma noktaları. "İkmal yollarını buradan ve buradan kesebiliriz."

"Val haklı," diyorum, onun liderliğini üstlenerek. "Onları erzaklarından mahrum bırakırsak işimiz çok daha kolaylaşır. Dimitri, senin ve ekibinin buluşma yerlerini izlemenizi istiyorum - hepsine göz kulak olun."

Dimitri başını sallar, eylem beklentisi odadaki atmosferi değiştirir. "Olmuş bilin."

"Samuil," sağ koluma dönüyorum, "sen ekibini al ve merkezlerini hedef al. Eğer onları ortadan kaldırabilirsek, iç iletişimlerini de sekteye uğratabiliriz."

Samuil parmaklarını çıtlatıyor. "Gerçek bir aksiyon için kaşınıyordum."

Sonra Valentina'ya dönüyorum. "Vladimir'in olabileceği bir yer biliyor musun? Güvenli olduğunu düşündüğü bir yer?"

Valentina'nın gözleri kararıyor, bu değişim o kadar belli belirsiz ki onu çok iyi tanımasam fark edemeyeceğim. "Sadece üst düzey üyelerin bildiği gizli bir yer var. Burası Çeçenlerin şehirdeki ana deposu, tüm silahlarını, cephanelerini ve diğer malzemelerini burada tutuyorlar. Eğer bir savaş çıkarsa, oradaki teçhizat çok önemli olacaktır."

"Peki, ne yapmamızı öneriyorsun?" Gözlerim dikkatle onunkilere sabitlenmiş bir şekilde soruyorum, ona karar vermesi için alan bırakıyorum.

"Onu yok edeceğiz," diyor soğuk bir kararlılıkla ve bu kararlılık kendisinden daha düşük bir adamın omurgasını titretebilir. "Depoya gizlice girip onu dışarı çıkaracağız. Lojistiklerinin atan kalbini söküp atarsak, bu savaşı daha başlamadan bitirebiliriz."

Sözleri odada ağır bir etki yaratıyor ama aramızdaki kararlılığın pekiştiğini hissedebiliyorum. Hepimiz varız, her birimiz, ailemiz ve geleceğimiz uğruna imkansız başarmaya hazırız.

"Pekâlâ," diyorum, Valentina'ya bakarken sesim söylenmemiş duygularla kalınlaşıyor. "Hadi burayı bir ziyaret edelim."

Valentina'nın geçmişine ihanet etmekle, kendi kanından ve canından olan birine sırt çevirmekle ilgili şüpheleri, Vladimir oğlunun hayatını tehdit ettiği anda yok oldu. Ve şimdi onu gördüğümde - güçlü, sert ve tamamen kararlı - uğruna savaştığımız gelecekte hiç bu kadar emin olmamıştım.

Harekete geçmeye hazırlanırken gerginlik hissediliyor. Adamlar silahlarını kontrol ediyor, her şarjörün dolu ve her emniyetin kapalı olduğundan emin oluyorlar. Valentina çelik yeleğini üzerine geçiriyor ve Glock'unu yanındaki kılıfa yerleştiriyor. Onu izliyorum, dünyamızın karanlık kısmını ne kadar kolay benimsediğine hayret ediyorum. Başını kaldırıp bakışlarımı yakalıyor ve bir an için diğer her şey kayboluyor.

"Döndüğümüzde sana söylemem gereken çok önemli bir şey var," diyor usulca, sanki sadece ikimize ait bir sırrı paylaşıyormuş gibi.

"O zaman bundan kurtulsak iyi olur," diye cevap veriyorum, sesim sadece ölüm kalım durumlarının getirebileceği ciddiyetle tonlanmış.

Aramızdaki mesafeyi kapatarak dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. Bu sadece bir öpücük değil; bu bir söz, hangi cehennemden geçerse geçelim birbirimize döneceğimize dair bir yemin. Dudaklarımız ayrılırken bakışlarını tutuyorum. "Buradan sağ çıkacağımıza söz veriyorum Val. Güven bana."

Başını sallıyor ve bana inandığını biliyorum. O kadar çok şey yaşadık ki; güven artık bir soru değil.

"Herkes hazır mı?" Ondan uzaklaşarak sesleniyorum, gözlerim odayı tarıyor. Baş sallamalar ve onaylama homurtuları odada yankılanıyor, mekânı yenilenmiş bir amaç duygusuyla dolduruyor.

"O zaman . Bugün Çeçenlere bizimle uğraşırlarsa ne olacağını göstereceğiz."

Samuil, Dimitri ile birlikte hedeflediğimiz müstahkem kalelerden birine doğru ilerliyor. Ben cipe doğru ilerliyorum, Valentina yanımda, ikimiz de zihinsel olarak önümüzdeki göreve hazırlanıyoruz.

Yolculuk sessiz, her geçen kilometrede gerilim artıyor. Ama aynı zamanda bir doğruluk hissi, tam da olmamız gereken yerde olduğumuz hissi var. Gecenin karanlığıyla örtülü depo görüldüğünde, motoru güvenli bir mesafede durduruyorum.

Silahımı son bir kez kontrol ederek, "Unutmayın, maksimum hasar vereceğiz," diyorum.

Valentina başını sallıyor, gözleri sert, duruşu hazır. "Hadi yapalım şu işi."

Cipten inip Valentina'ya başımı sallayarak beni takip etmesi için sessizce işaret veriyorum. Gece bizim müttefikimiz, deponun arka girişine doğru ilerlerken bizi gölgelerle örtüyor. Binanın bu tarafı daha az korunuyor, bu da onların taktiksel bir hatası.

Binaya yaklaşırken gizlilik çok önemli, adımlarımız altımızdaki yumuşak toprak tarafından boğuklaştırılıyor. Girişe ulaştığımızda, kilidi pratik bir kolaylıkla açıyorum. İçeri süzülüyoruz, karanlık bizi tamamen yutuyor.

Yalnız bir nöbetçi duvara yaslanmış, kendisine yaklaşan şeyden habersiz, telefonunda boş boş geziniyor. Valentina'ya beklemesini işaret ediyorum ve bir hayalet gibi adama doğru süzülüyorum. Tam başını kaldırdığında, belki de bir şeylerin ters gittiğini sezmiş olacak ki, elimi ağzına kapatırken diğer kolumu boynuna doluyorum. Boğma işlemi hızlı ve etkili bir şekilde gerçekleşiyor ve adam fazla mücadele etmeden bilincini kaybediyor. Ses çıkarmamaya çalışarak onu yavaşça yere indiriyorum.

Valentina başıyla onaylıyor, gözleri damarlarımı dolduran aynı yoğun odaklanmayla titreşiyor. Ben önde, yan kapının kilidini hızlı bir hassasiyetle açarak ilerliyoruz. Tamburlar yerine oturuyor ve içeri giriyoruz.

Deponun içi kasalar ve fiçılardan oluşan bir labirent. Hava yağ ve soğuk metal kokuyor - yaklaşan şiddetin kokusu. Valentina ve ben üst üste yığılmış kutular arasında gizlice ilerleyerek en yıkıcı silahların depolandığı merkezi alana doğru ilerliyoruz.

Kulağıma alçak sesle bir konuşma geliyor; iki gardiyan sohbet ediyor, sesleri sıkıntıyla karışık. Rutin gecelerinin felakete dönüşmek üzere olduğunu farkında değiller. Valentina'ya sağdakini almasını işaret ederek şok tabancamı hazırlıyorum. Yaklaşıyoruz, kalplerimiz çarpıyor ama ellerimiz sabit.

Şok tabancalarının bir-iki patlamasıyla iki adam yere yığılıyor, etkisiz hale geliyor ama zarar görmüyor. Valentina başını sallayarak C-4 patlayıcılarını yerleştirmeye başlıyor, hareketleri her zaman yaptığı her şeyde olduğu gibi metodik ve hassas.

"Üç dakika," diye fısıldıyor zamanlayıcıları ayarladıktan sonra. "Hadi buradan defolup gidelim," diyor, sesi aciliyetle dolup taşıyor.

"Vur," diye fısıldıyorum, hayatımızın yeni bir bölümüne adım atmadan önce gözlerim son bir kez Valentina'ninkilerle buluşuyor. Ama bu sonrası için; şu anda eski dünyanın yanışını izleme zamanı.

Arkamızda kulakları sağır eden bir patlama patlamadan hemen önce binadan çıkıyoruz, şok dalgası bizi ayaklarımızdan kaldırıyor. Yer sarsılıyor ve gece gökyüzü yıkımın turuncu ışıltısıyla aydınlanıyor. Depo yok oldu, Çeçenlerin iyi silahlanmış bir karşı saldırı şansını da beraberinde götürdü.

CHAPTER 32

OceanofPDF.com

VALENTINA

W Deponun alevler içinde kalmasını izlerken, başka bir şeyle karışık garip bir zafer duygusu hissediyorum -rahatlama mı? Memnuniyet mi? Bu çok zor.

söylemek için. Roman beni izliyor, kendinden memnun bir sırıtış yüz hatlarını süslüyor. "Neye sırıtıyorsun?" Gözlerimi kısarak soruyorum.

"Sen. Gözlerine yansıyan ateşle nefes kesici görünüyorsun. Savaşçı bir tanrıça gibi," diyor ve bu çok klişe ama bir şekilde işe yarıyor. Kıkırdıyorum.

"Bu yeni bir şey. Genellikle göz korkutucu ya da çok gergin olduğum söylenir."

Eğiliyor, dudakları nefesimi kesen yakıcı bir öpücükle dudaklarımla buluşuyor. "Evet, sen de o şeylerden birisin. Ama aynı zamanda güzelsin, özellikle de dünyayı fethederken."

Ben de gülümsemeden edemedim. "Sen ve ben iyi bir takım olduk."

O an lastiklerin gıcirtısıyla paramparça oluyor. Kafamı siyah ciplerden oluşan bir konvoyun kükreterek yola çıktığını görüyorum, farları gecenin içindeki yırtıcı hayvanların gözleri gibi. Kanım donuyor.

"Çeçenler," diyor Roman, neredeyse duyulmayacak şekilde. "Hemen harekete geçmeliyiz."

Büyü bozuldu ve asker, savaşçı, bu çarpık dünyamızda her ne haltsak ona geri döndük. Stratejik olarak gözden uzak bir yere park edilmiş olan kendi SUV'umuza koşarak geri dönüyoruz ve Roman ben kapımı kapatmadan önce motoru çalıştırıyor.

Deponun için için yanan kalıntılarını ve gelen Çeçenleri geride bırakarak uzaklaştığımızda, aklım karışıyor. Henüz bu işten kurtulmuş değiliz, hem de hiç. Kardeşim kan akıtana kadar durmayacak ve şimdi hem Roman'ın hem de benim peşinde gibi görünüyor.

Ama kolu sıkıca kavrayıp parmak eklemlerim beyazlaşırken Roman'a bakıyorum ve onun odaklandığını görüyorum, çenesi gergin ama gözleri sakin, hesaplıyor ama paniklemiyor. Ve kaosa, tehlikeye rağmen, eğer savaşmak zorunda kalırsam yanımda olmasını tercih edeceğim başka kimse olmadığını anlıyorum.

Artık Roman'ın beni ve oğlumu korumak için her şeyi yapacağını biliyorum.

Petersburg'un arnavut kaldırımlı sokaklarına saparken parmaklarım koltuğun kenarını kavıyor, SUV'umuzun motoru evcilleşmemiş bir canavar gibi kükrüyor. Dikiz aynasında iki Çeçen SUV'u görebiliyorum, farları karanlığın içinden tehditkâr bir şekilde parlıyor.

Petersburg'un garip bir senkronizasyonla tarih ve modernliği harmanlayan süslü mimari ve loş kafelerin yanından geçiyoruz. Sanki aksiyon dolu bir casusluk filminin yıldızlarıymışız gibi hissediyoruz, ancak bu acı verici bir şekilde gerçek.

Cipimiz bir yan sokağa kayıyor ve bulanık su birikintisini havaya savuruyor. Roman bir an yavaşlıyor, Çeçen arabalarının yetiştiklerine inanmalarına izin veriyor. Birden silahını ateşliyor.

Ani bir hız patlamasıyla, Çeçenleri şaşkınlık içinde bırakarak dar şeritten aşağı roketle iniyoruz. Ama uzun sürmeyecek. Roman terk edilmiş bir sanayi yoluna keskin bir dönüş daha yapıyor ve ışıkları kapatıyor.

"Hazırlan," diyor, gözleri arkamızdaki yolu tararken. "Ve lastiklere doğru git."

İlk Çeçen cipi görüş alanıma girdi. Tabancamla nişan alıyorum, elimi sabitlemek için yavaşça nefes veriyorum. Bir kalp atışı sonra, tetiği çekiyorum- bir, iki. Lastiklere iki mükemmel atış. SUV savruluyor, durmadan önce keskin bir seksen dönüş yapıyor.

"Dediğim gibi, iyi bir takım olduk," Roman, etkilendiği belli. "Bekle," diyorum, dikiz aynasına odaklanarak.

İkinci Çeçen cipi kükreyerek yola çıktı. Tekrar ateş ediyorum ve bu sefer SUV sadece ön lastiğini kaybetmekle kalmıyor, aynı zamanda etkisiz hale gelen arkadaşına tehlikeli bir şekilde yaklaşıyor.

"Temiz atışlar," diye onaylıyor Roman. "Sürprizlerle dolusun, değil mi?"

"Hiçbir fikrin yok," diye cevap veriyorum, silahımı kılıfına sokarak.

Motoru tekrar çalıştırıyor ve hızla uzaklaşıyoruz, arkamızda mahsur kalan Çeçenleri ve onların sakat araçlarını bırakıyoruz.

Bir anlığına, ana yola geri döndüğümüzde ve adrenalin azalmaya başladığında, zaferimizin ardından gelen ışıltının tadını çıkarmaya izin veriyorum. Atlattım

Daha önce de ölmüştüm ama hiç böyle olmamıştı, her hareketime ayak uydurabilecek, bana ayak uydurabilecek biriyle.

"Nereye prenses?" Roman alay ederek beni gerçekliğe geri döndürüyor. "Beni kalene götür," diye cevap veriyorum, gözlerim onunkilerle buluşuyor.

Sırıttıyor, o dayanılmaz, ukala sırtışına aşık olduğumu itiraf etmeyi çoktan geçtim. "Dileğin benim için emirdir."

Petersburg'un damarlı sokaklarında ilerlerken, kendimi hiç bu kadar canlı hissetmediğimi fark ediyorum. Eğer hayatın bana sunduğu şey buysa, kovalamaca devam etsin. Çünkü ilk kez, birlikte koşmaya değer birini buldum ve belki de koşmaya değer birini.

Roman cipi sıradan bir apartman kompleksi gibi görünen loş park alanına çekiyor. Motoru durduruyor ve bir süre sessizlik içinde oturuyoruz, hala gecenin heyecan verici olaylarından nefes alıyoruz.

"Evim güzel evim," diyor emniyet kemerini çözüp bana yan gözle bakarak, "Güvenli ev, tatlı güvenli ev demeliyim."

"Büyüleyici," diyorum, ağır demir kapıya ve köşelere gizlice yerleştirilmiş CCTV kameralarına dikkat ederek.

Merdivenlerden yukarı çıkıyoruz ve Roman küçük ama kusursuz bir şekilde tasarlanmış bir dairenin kapısını açıyor. Modern mobilyalar, minimalist sanat eserleri ve ince şeylerden hoşlanan ama nadiren onları takdir edecek zamanı olan birinden bekleyeceğiniz türden bir mutfak.

"Bir şeyler içmek ister misin?" diye soruyor ve mutfağa doğru ilerliyor.

"Aslında önce bazı cevapları tercih ederim," diyorum ve pelüş koltuğa oturuyorum.

deri kanepe.

Roman duraklar, ifadesi ciddidir. "Onları alacaksın. Ama ondan önce sana sormak istediğim bir şey var."

Kaşlarımı kaldırıyorum ve içimde fokurdayan çok sayıda sorudan önce gelmesi gereken bu kadar önemli şeyin ne olabileceğini merak ediyorum.

Roman yanıma oturuyor, elimi tutuyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Valentina, benimle evlenir misin?"

Bir an için şaşkına döndüm. Sözler havada asılı kalıyor, son zamanlarda hayatımızdaki çılgınlık göz önüne alındığında neredeyse gerçeküstü. Ama sonra başka bir düşünce zihnimi istila ediyor -davetsiz ama açık. Ben hamileyim.

Kalbim hızla çarpıyor ve anılar geri geldikçe midem çalkalanıyor. Ilya'nın babasının hamileliğimi öğrendiğinde beni terk ediş şekli.

Erkek olmaksansa kaçmayı tercih etti. Aynı şey Roman'a da olabilir. Ona söylersem, o da kaçır mı?

Ama Roman'ın gözlerine baktığımda -kararlı, kararlı ve yılmaz- bir umut ışığı hissediyorum. Bu adam benimle birlikte savaşa girmiş, beni en kötü halimle görmüş ve yine de yanımda durmayı seçmiş bir adam.

"Ciddi misin?" Teklifinin samimiyetini ölçmeye çalışarak oyalanarak soruyorum.

"Tüm kalbimle," diye yanıtlıyor ve yeminini vurgulamak istercesine elimi daha sıkı kavıyor.

Gözlerim onunkilerle buluşuyor, herhangi bir şüphe ya da belirsizlik izi arıyor. Hiçbirini bulamadım. Roman pek çok şey olabilir ama ne bir yalancı ne de bir korkak. Ve parmaklarım yüzünün hatlarını çizerken, teninin sıcaklığını hissederken, seçimimi yapıyorum - dürüstlük, savunmasızlık ve en önemlisi, geçmişimin korkuları tarafından dikte edilmeyen bir gelecek için bir seçim.

"Önce sana bir şey söylemem gerekiyor," diye başlıyorum, sesimde saklayamadığım gergin bir enerji var. "Ben hamileyim."

Oda sessizliğe gömülür. Roman'ın genellikle okunması çok kolay olan gözleri bir muammaya dönüşüyor. Aklımdan milyonlarca düşünce geçiyor, her biri bir öncekinden daha kötü. Ama ben daha ileri gidmeden Roman eğilip beni öpüyor; yumuşak, tatlı ve tüm şüphelerimi silip süpüren bir inançla.

Gözleri tam olarak tanımlayamadığım bir şeyle parlıyor, ama bu çok güzel - belki de neşe, umut ya da keşfedilmemiş bir geleceğin saf, filtrelenmemiş heyecanı. Bir an sadece bana bakıyor, sanki yüzümü, bu anı, bu duyguyu ezberlemek ister gibi.

"O zaman neden bekliyorsun?" diyor aniden. "Evlen benimle. Bir saniye daha kaybetmeyelim."

Sözleri yoğun ve beklenmedik bir dalga gibi üzerime geliyor. Ama düşündükçe daha da mantıklı geliyor. Cehennemden geçtik ve geri döndük, yaşam ve ölümle yüzleştik, sevdik ve savaştık. Biz olan kaostun içinde yadsınamaz bir kesinlik var.

"Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım Valentina," diye ekliyor, sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi. "Sen, biz, ailemiz, artık benim hayatım bu. İstedğim şey bu. Ve eğer beni kabul edersen, her zaman senin yanında olacağıma söz veriyorum."

Onun inancı, saf samimiyeti bana şüpheye yer bırakmıyor. Roman sadece anlık bir karar vermiyor; bir yemin ediyor, sadece bana değil, içimde büyüyen hayata, geleceğimize de bir taahhütte bulunuyor.

Gözlerine bakıyorum, bu kaotik dünyada bir şekilde sığınağım haline gelen o derin mavi havuzlara ve kalbim cevabını biliyor.

Onu kendime çekip yüzümü göğsüne gömüyorum. Bunun yeterli bir cevap olduğunu varsayıyorum.

Sonra gülümsüyor, tüm yüzünü aydınlatan, daha önce hiç görmediğim bir şekilde parıldayan gözlerine bile ulaşan ışıltılı, utanmaz bir gülümseme. Evrak yok, yüzük yok, şahit yok; sadece iki ruh, sadece onlara ait olan bir dünyanın sessiz mahremiyetinde birbirlerine söz veriyorlar.

"Görünüşe göre benimle sıkışıp kaldın," diyor ve beni öyle sıkı bir kucaklamanın içine çekiyor ki sanki bedenlerimizi birleştirmeye çalışıyormuş gibi hissediyorum.

"Ben de öyle," diye cevap veriyorum, kollarımı ona doluyorum ve kalbinin benimkine karşı düzenli atışını hissediyorum. "Ama seni uyarmalıyım, yüküm var."

"Daha azını beklemiyorum," diye gülüyor ve tekrar gözlerimin içine bakacak kadar uzaklaşıyor. "Yolculuğu daha ilginç kılıyor."

Ben de gülüyorum, hayatımın aldığı bu beklenmedik yönden dolayı rahatlamış ve mutlu olmuş bir şekilde. Roman'ın kolları arasında öylece dururken, belki de evren sonunda beni biraz rahat bırakmaya karar vermiştir diye düşünmeden edemiyorum. Bir ömür boyu süren mücadele, ihanet ve bitmek bilmeyen kavgaların ardından sığınağımı, eşimi, aşkımı buldum.

"Baba olacağım," diyor Roman usulca, neredeyse kendi kendine, sanki kelimelerin dudaklarında nasıl hissettirdiğini test ediyormuş gibi.

Hayatımızın bu yeni bölümünü en iyi bildiğimiz şekilde, henüz gelmemiş yarınlardan, henüz yapılmamış savaşlardan ve hepsine dayanmayı vaat eden bir aşktan bahseden derin, ruhu karıştıran bir öpücükle mühürlüyoruz.

CHAPTER 33

OceanofPDF.com

VALENTINA

T görünlü görüşme ekranı titreyerek canlanıyor, avucumun içinde sanal bir savaş odası. Roman bir tarafta, odaklanmış ama gözle görülür bir şekilde nasıl etkilendiğinden

Olaylar gelişiyor. Bratva'nın başındaki güçlü çift Andrei ve Sandra diğer tarafta.

"Lafı dolandırmayalım," diye söze başlıyor Andrei, "O depoyu yıkmak dahiyane bir hareketti. Tedarik zincirlerini kısırlaştırdınız. Vladimir şimdi geri adım atıyor, çırpınıyor."

Sandra devreye giriyor. "Darmadağınık durumdalar ama zararsız değiller. Yaralı hayvanlar en tehlikeli olanları. Onlar yeniden toplanmadan önce bu işi bitirmek için çok küçük bir zamanımız var."

Roman çenesini sıkarak başını sallar. "Aynen öyle. Depo operasyonlarının önemli bir parçasıydı. Cephane, silahlar ve Tanrı bilir başka neler. Toparlanmaya çalışacaklar ama bu onlara vermeyeceğimiz bir zaman alacak. Şimdi harekete geçme zamanı."

Kameraya doğru eğildim. "Ve sürpriz unsurumuz var. Sizden kaçtıklarını sanıyorlar ama sizin zaten on adım önlerinde, onları pusuya düşürmeye hazır olduğunuzu bilmiyorlar."

Andrei volta atmayı bırakıp ekrana bakıyor ve benimle göz göze geliyor. "Bu sadece Vladimir'i tahtadan indiren değil, aynı zamanda oradaki Çeçen operasyonlarını da temelli çökerten belirleyici bir saldırı olabilir."

"Katılıyorum," diyor Roman. "Bu noktada mesele sadece intikam ya da hatta güvenlik değil. Bu, güç dengesini kalıcı olarak değiştirecek stratejik bir hamle."

Araya girdim, "Ve unutmayalım, Vladimir sadece bir operatör değil; o bir sembol. Onu alaşağı etmek yeraltı dünyasında dalgalanmalara yol açacak. "Ve unutmayalım ki

kimsenin dokunulmaz olmadığıdır."

Sandra sırtıyor, vahşi, kurt gibi bir şey. "Bu kulağa hoş geliyor. Eğer bunu başarısak, bu sadece bizim için bir kazanç olmayacak. Düzen için, istikrar için de bir kazanç olur. Diğer meydan okuyanlara Bratva'ya gerektiğine dair bir mesaj olur."

Başımı salladım. "Hadi plana geçelim." Andrei sırtıyor.

"Devam et."

"Üç ana rotası var," diye açıklıyorum, doğrudan konuya girerek. "Vladimir'i tanıyorsam, Finlandiya sınırını geçmeye çalışacaktır."

Andrei bir kaşını kaldırıyor, belli ki memnun. "Kardeşini çözmüş gibi görünüyorsun."

"Sadece kardeşim değil," diye sertçe cevap veriyorum. "Onun tüm lanet operasyonu. Yapabileceği her numarayı biliyorum."

Sandra çerçeveye doğru eğiliyor, gözleri takdir etmeye başladığım bir tür profesyonel neşeyle dolu. "Söylemeliyim ki Roman, bu işte çok iyi."

Roman bana yandan bir bakış fırlatıyor, gözlerinde bir gurur parıltısı var. "Bunu zaten biliyordum ama başka birinden duymak güzel."

"Evet, evet," diye gülümseyerek gözlerimi deviriyorum. "Dalkavukluğu sonraya sakla. Şu anda yakalamamız gereken bir yılan var."

Andrei gözle görülür bir şekilde etkilenmiş olarak arkasına yaslanır. "Pekâlâ Valentina, bu sefer kararları sen veriyorsun. Ağlarımızı nereye kuracağız?"

Haritadaki koordinatları gösteriyorum. "Bu üç kavşak çok önemli. Buraya, buraya ve buraya adam koyarsak, olası tüm çıkışlarını engelleyebilir ve onu bu yol şeridine yönlendirebiliriz." Finlandiya sınırına giden bir yolun altını çiziyorum. "Bu, ülke dışına çıkmak için kullanabileceği en sıradan yol. Helsinki'ye gitmeyi ve oradaki bağlantılarıyla bağlantı kurup karşı saldırıyı planlamayı planlayacaktır. Onu ya şimdi yakalarız ya da hiç yakalayamayız. Ve bunu yapacağımız yer de burası."

"Ders kitabı kısaç hareketi," Andrei takdirle başını sallıyor. "Sandra, ekiplerimize haber ver. Şu işi bitirelim."

Sandra muhtemelen talimatları iletmek için uzaklaşır. Andrei ekrana geri döner. "Yalnız olacağından emin misin?"

Homurdanıyorum. "Vladimir mi? Asla. Muhafızları olacak, muhtemelen en iyileri. Ama dışarıdan savaşmayı bekliyor olacaklar, bir tuzağa düştüklerinin farkında değiller. Eğer onları sayıca ezebilirsek, etraflarını tamamen sarabilirsek, hayatlarını bir kenara atmaktansa vazgeçmeyi tercih edebilirler."

"Mükemmel," diyor Roman. Bana dönüyor, gözleri bir an için yumuşuyor. "Bundan sonra her şey bitecek. Bir daha bize ya da değer verdiğimiz hiç kimseye dokunamayacak."

Sözlerindeki içtenlikten etkilenerек ona bakıyorum. "Buna güveniyorum."

"O zaman şu işi bitirelim," diye anons ediyor Andrei. "Yolda görüşürüz."

Görüntülü görüşme sona eriyor, ekran kararıyor. Ama karanlık yerine tek gördüğüm çok uzun ve acılı bir tünelin sonundaki ışık. Kısa süre sonra yola çıkıyoruz ve Roman'a dönüyorum, elleri direksiyonda ve gözleri yolda.

"Bunu bitirmeye hazır mısın?" diye sorar.

"Bildiğinden daha fazla," diye cevap veriyorum, içimde bir duygu girdabı dönüyor - rahatlama, beklenti, ama en önemlisi, yaklaşan özgürlük duygusu. Bu geceden sonra geçmişimin hayaletleri nihayet huzur içinde yatacaklardı. Ve onların yerine Roman'la, Ilya'yla ve doğmamış çocuğumuzla yeni bir hayat başlayacaktı.

Roman Petersburg'un labirent sokaklarında ilerlerken motor bir yırtıcı hayvan gibi mırıldanıyor. Dışarıdaki karanlık hareketlerimiz için bir pelerin sağlıyor, ancak arabadaki gerilim sis kadar yoğun.

"Nasıl gidiyor?" Roman soruyor, gözleri yoldan hiç ayrılmıyor.

Cevabımı dikkatle değerlendiriyorum. İçimde duygularım taklalar atıyor; korku, heyecan ve sadece değer verdiğiniz her şeyi kumarda kaybetmek üzere olduğunuzda ortaya çıkan, adı konulamayan bir duygudan oluşan tuhaf bir sirk gösterisi. Ama bütün bunları paylaşacak değilim.

"Ben iyiyim," diyorum, yalan dilimden kolayca kayıyor.

Roman bana bakıyor ve bir an için gözlerimiz kilitleniyor. Kısa ama yoğun ve sanki ruhumdaki kaosun tam içine bakıyormuş gibi hissediyorum. Yine de zorlamıyor, araştırmıyor. Sadece ona söylediğimden çok daha fazlasını gördüğünü sessizce kabul ediyor. Beni bu kadar kolay okuyabilmesi hem heyecan verici hem de korkutucu. Bu düşünceyi bir kenara itiyorum; şimdi zamanı değil.

Yolculuğumuzun bir buçuk saatini doldurmuştuk ki Andrei'nin sesi arabanın Bluetooth sisteminden cızırdayarak sessizliği bozdu. "Onu yakaladık. Vladimir Finlandiya sınırına yakın ıssız bir yerde kapana kısıldı. Tamamen abluka altında."

Roman sırtıyor, avını yakalamak üzere olduğunu hisseden bir yırtıcı gibi. "İyi iş, Andrei. Yola çıkıyoruz."

Yirmi dakika sonra bölgeye vardık. Önümüzdeki yol ağır hizmet tipi Bratva araçlarıyla barikatlanmış, farları gecenin içinde korkutucu bir ışık halesi oluşturuyor. Samuil ve Leo arkamızdan bir arabayla geliyorlar, yüzlerinde acımasız bir kararlılık var. Andrei ve Sandra silahlarını çekmiş askerlerinin arasında duruyorlar.

Vladimir'in kendi adamları var ama sayıca çok azlar ve maiyetindekilerin yüzlerindeki ifadeden hayatlarını elimizde tuttuğumuzu çok iyi bildikleri anlaşılıyor.

Arabadan çıktık. Ortam elektriklenmiş, korkunç bir beklentiyle dolmuş. Samuil yaklaşıyor, gözleri Roman'a odaklanmadan önce benimkilerle kısa bir süre buluşuyor.

"Her şey hazır," diye bildirdi.

Roman başını sallar. "Vladimir'i ele geçirdiğimizde, bu bölümü sonsuza bitireceğiz."

Derin bir nefes alıyorum ve kendimi olacaklara hazırlıyorum. Tüm planlamalar, saldırılar ve karşı saldırılar, hepsi bu ana yol açıyor. Bıçak sırtındayız, gelecek tehlikeli bir dengede asılı duruyor.

Yıllardır inşa ettiğim duvarları yıkmayı başaran adamın yanında, kör edici farların içinde dururken, yaklaşan yüzleşmenin ağırlığı üzerime çöküyor. Vladimir sadece kardeşim değil; o benim geçmişimin bir parçası, eskiden sahip olduğum hayatla bir bağlantı, bilinmeyen ama potansiyel olarak güzel bir şey için geride bırakmanın eşiğinde olduğum bir hayat.

Roman'ın elinin benimkine kaydığını hissediyorum, sıkıca ama nazıkçe kavıyor, sanki bundan sonra olacaklarla yüzleşmem için bana güç vermeye çalışıyormuş gibi. Ve o anda, yaklaşan karanlık ve parlayan ışıklarla çevrelenmişken, sonuç ne olursa olsun, bunun geri dönüşü olmayan bir nokta olduğunu fark ediyorum. Vladimir için, benim için, Bratva için ve Roman'la aramızda yeşeren her ne ise onun için.

Göz göze geldiğimizde Vladimir'in sesi yükseliyor, neredeyse fiziksel olabilecek kadar güçlü bir kötülükle damlıyor. "Beni durdurabileceğini mi sanıyorsun? Öyle mi? Her birinizi alaşağı edeceğim. Senden başlayarak, sevgili kardeşim."

Sözleri havada asılı kalıyor, keskin ve iğrenç, atmosferi açık bir tehdit duygusuyla kaplıyor. "Seni mahvedeceğim. Oğlunu ve o çok aşık olduğun güzel çocuğu mahvedeceğim. Bu Rus köpekleriyle güvende olduğunu mu sanıyorsun? Peşinden göndereceğim kurtların yanında onlar kuzu kalır."

Ne demek istediğini daha net anlatmak istercesine öne doğru bir adım atıyor ve parmağını bir silahmış gibi havaya kaldırıyor. "Hepinizin acı çekmesini sağlayacağım. Ölüm için dua edeceksiniz ama ölüm gelmeyecek. Uzun, çok uzun bir süre gelmeyecek."

Gözleri inançlarının vahşiliğiyle parlıyor, sanki tehditlerini salt kişilik gücüyle var edebilirmiş gibi. Kendi intikamcılığına o kadar dalmış ki elimin yanımdaki silaha kaydığını fark etmiyor.

Roman yanımda metanetle duruyor ama çenesindeki kaslar seğiriyor. Kendini tutuyor, karar vermem için bana alan açıyor. Benim kararına güveniyor ama hava gergin, her saniye bir saat gibi geçiyor. Bir sonraki hamlemin olayların gidişatını belirleyeceği orada bulunan herkes için açık.

Vladimir orada duruyor, etrafı arabalarla çevrilmiş, yüzü öfke ve inançsızlıkla çarpılmış. Adamları yavaşça geri çekiliyor, sessizce teslim oluyorlar. Vladimir'in gözlerinde saf bir nefret ifadesi var ve bana bakışı sanki beni oracıkta yakmaya çalışıyormuş gibi.

"Seni hain kaltak," diye hırlıyor, sesi zehirli. "Onlar için kendi etine ve kanına sırtını mı dönüyorsun?" Hareketi Roman'ı, Samuil'i, Leo'yu, diğer adamları, tüm Bratva'yı kapsıyor.

"Oğlumun hayatı için şeytanın kendisine bile karşı gelirim," diye karşılık veriyorum. "Onun hayatını tehdit ettiğin anda aile olma iddianı kaybettin."

Vladimir gülüyor, alaycı ve çirkin bir sesle. "Seni koruyacaklarını mı sanıyorsun? Bratva mı? Bizim gibi değiller."

"Son şansın Vladimir," diyorum, sesim buz gibi. "Her şeyi geri al, çek git, ortadan kaybol. Peşine düşmeyeceğim."

Elim yanımda kılıfında duran silahı buluyor. Roman beni izliyor ama hiçbir şey söylemiyor. Durumu biliyor. Bu benim kararım, benim kapanışım.

Vladimir yere tükürerek alay eder. "Nefes aldığım sürece, senin ve o piç oğlunun en aşağılık solucanlardan bile daha sefil bir hayat sürmenizi sağlayacağım. Beni durduramazsın."

"Yanlış cevap," diyorum, sesim sakın ama kaldırdığım silahın haznesi gibi dolu.

Vladimir'in gözleri bir an için büyür ve yaptığı hatanın ciddiyetini çok geç fark eder. "Ciddi olamazsın. Benim öz kardeşim öldürmez-"

"Ben artık senin kız kardeşin değilim," diye sözünü kesiyorum, parmağım tetiğe giderken son bir kez göz göze geliyoruz. "Ben Hayalet'im."

Silah sesi etrafımızdaki boş alanda yankılanıyor. Vladimir yere yığıldı, hayatı bir anda söndü. Yol o kadar derin bir sessizliğe bürünüyor ki neredeyse gerçeküstü, sadece boş kovanın kaldırımı çarpma sesiyle bozuluyor.

Vladimir'in cansız bedeni yere düştüğünde, garip bir son duygusu hissediyorum. Bu bir zafer değil; bu bir kapanış. Karanlık bir bölüm sona erdi, ama silahımı indirirken hâlâ hesapladığım bir bedeli var.

Roman bana yaklaşıyor, elini omzuma koyarak sessiz bir teselli ve onay sunuyor. Ona bakıyorum, bir kalp atışı kadar kısa bir sürede sessiz bir konuşma gerçekleşiyor. "Yapmamız gerekeni yaptık" diyor.

Roman'ın kolları beni sardığında barutun kalıcı kokusu arka planda kayboluyor. Onun kucaklaması, beni tüketmekle tehdit eden duyguların uçurumundan geri çeken bağıdır. Bir şey söylememe bile gerek yok; Roman sadece biliyor.

"Temizliği ben hallederim. Otele dön, Nikita ve Ilya'yı ara. Yeterince şey yaptın," diye fısıldıyor, nefesi kulağımı ısıtıyor.

Başımı sallıyorum, sözlerini memnuniyetle karşılıyorum ama "yeterince şey yaptığımı" tam olarak ikna olmuş değilim. Bazen gerekeni yapmak ağızda bir tat bırakır, hiçbir mantığın temizleyemeyeceği bir tortu.

Arabaya bindim, her şeyin bittiğinin farkına vararak direksiyonu kavradım. Vladimir'in hükümdarlığı, aşıladığı korku, üzerimizde dolaşan bulut, hepsi yok oldu. Derin bir nefes alıyorum, sanki ilk kez özgürlüğü içime çekiyormuşum gibi ciğerlerimi dolduruyorum.

Otele dönerken düşüncelerim Ilya'ya kayıyor. Bu kaosun hiçbirini hak etmeyen benim güzel, masum oğlum. Onu görmek, huzur içinde uyuduğunu görerek kendimi rahatlatmak için adımlarımı hızlandırıyorum.

Otele vardığımda Nikita'ya FaceTime attım. Cevap veriyor ve yüzündeki ifadeden akşamki olayların ciddiyetini anladığı anlaşılıyor.

"Hepsi bitti mi?" diye soruyor.

Başımı salladım. "Evet, hepsi tamam."

Gülümsüyor. "Güzel. Ilya uyuyor, karnı dondurma dolu. Sana küçük adamın fotoğraflarını gönderebilirim."

Gülümsüyorum. "Teşekkür ederim ama sabaha kadar bekleyebilir. En azından birimiz biraz dinlenelim."

"Tabii ki."

"Teşekkür ederim, Nikita."

"O zevk bana ait."

Arama sona erer.

Odada yalnız kaldığımda, yorgunluk bir gelgit dalgası gibi üzerime çöküyor. Kemiklerimin ne kadar , bedenimin ne kadar çaresizce

ve ruhum dinlenmek için ağlıyor. Yatağa yığılıyorum ama uyku bir türlü gelmiyor, bilincimin kenarlarında dolaşıyor.

Kapının her gıcirtısı, dışarıdaki yaprakların her hışırtısı beni uyanık tutuyor. Roman'ı bekliyorum. Onu görmeye, hissetmeye, gerçek olduğunu bilmeye ihtiyacım var - gerçek olduğumuzu ve inşa etmek üzere olduğumuz dünyanın kırılğan bir rüya olmadığını.

Sonunda kapı usulca açıldı. Hemen ayağa kalkıyorum, Roman odaya girerken gözlerim ona kilitleniyor. İzin istercesine gözleri gözlerimi arıyor ve o saniyede tüm duvarlar yıkılıyor.

Yarı yolda buluşuyoruz, dudaklarımız çok şey anlatan tutkulu bir öpücükle çarpışıyor.

Roman'ın gözlerinin içine bakarak uzaklaştığımda, bunu hissediyorum: Yuva. Bir aidiyet, sonluluk ve sonsuz olasılık hissi.

OceanofPDF.com

CHAPTER 34

OceanofPDF.com

ROMAN

A Valentina'yı kollarıma aldığımda, son seçimlerimizin ve eylemlerimizin ağırlığı çöküyor. Ama bu bir yükten ziyade, üzerimize aldığımız bir sorumluluk, seçtiğimiz bir kader gibi geliyor. Aşk, güvensizlikler ve kusurlarla dolu karmaşık bir şey olabilir. Ama şu anda, onun kalp atışlarını göğsümde hissettiğimde, fazlasıyla

Basit.

Telefonum sehpanın üzerinde hafifçe titriyor, ani ses rahat sessizliği deliyor. Elimi uzattığımda Nikita'dan gelen bir mesaj görüyorum. Başparmağım ekranın üzerinde kayarak Ilya'nın fotoğraflarını gösteriyor. Bir battaniyeye sarınmış uyuyor, her haliyle bir melek gibi görünüyor. Mesajın devamını okuduğumda göğsüme bir sıcaklık doluyor. *O güvende ve sağlam. Endişeye gerek yok.*

Fotoğrafları Valentina ile paylaşıyorum, oğlunu görünce gözleri bir anlığına parlıyor. Ama aynı zamanda boğuştuğu duyguları da hissedebiliyorum. Gözlerinde sanki karmaşık bir iç manzaranın içinde ilerliyormuş gibi uzak bir bakış var.

İçgüdülerim araştırmak, onu istiyor. Ama ona , belki de şu anda ihtiyacı olan şeyin kelimeler değil, sessizlik olduğunu fark ediyorum. Bu yüzden onu daha da yakınımaya çekiyorum, sanki böyle yaparak onu geçmişinin hayaletlerinden, yapması zor olan seçimlerin hayaletinden koruyabilirmişim gibi sıkıca sarılıyorum. Ellerim saçlarına kayıyor, alnına yumuşak bir öpücük kondururken parmaklarım ipeksi tellerin arasından geçiyor. Karşılığında o da Daha da yaklaştı, eli göğsümde, tam kalbimin üzerindeydi.

Bizi buraya getiren yolu, üstesinden geldiğimiz engelleri, hem içeride hem dışarıda verdiğimiz savaşları düşünüyorum. Kolay bir aşk değil, ama gerçek, elle , her mücadeleye ve her fedakarlığa değer. Bu öyle bir aşk ki

Hayatta bir kez gelen, varlığınızın yörüngesini değiştiren, hayat hakkında, kendiniz hakkında bildiğinizi düşündüğünüz şeyleri yeniden değerlendirmenize neden olan bir şey.

Onun sadece bir hafta, bir ay ya da bir yıl için istediğim biri olmadığını fark ettim. O benim bir ömür boyu istediğim biri, inişli çıkışlı zamanlarda, berrak anlarda ve karmaşıklık içinde geçen günlerde. Ve biz orada otururken, dışarıdaki dünya anlamsız bir bulanıklığa doğru çekilirken, onun da aynı şeyi hissettiğini biliyorum.

Dudaklarından bir iç çekiş, "Buradayım ve kalıyorum" der gibi görünen küçük ama son derece anlamlı bir ses çıkıyor. Bu kadarı yeterli.

Aramızdaki rahatlatıcı sessizlik uzarken, henüz tam olarak çözemediğimiz bir şey olduğunu fark ediyorum. Hafifçe arkama yaslanıp Valentina'nın gözlerinin içine bakarken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

"Biliyorsun, teklifime resmen evet demedin."

Kahkahası odayı dolduruyor, zengin ve gerçek. Bu ses içimde sıcak ve canlandırıcı bir şeyleri ateşlemekte asla başarısız olmuyor.

"Bu klasik bir Romalı - her zaman çantada keklik olduğunu varsaymak," diye takılıyor, gözleri mizahla ve daha zor bir şeyle parıldıyor, sadece ikimizin anladığı samimi bir şey.

"Peki, beni suçlayabilir misin?" Masum numarası yaparak ama sırtışıma gizleyemeyerek söylüyorum. "Yani, genellikle istediğimi elde ederim."

Gözleri benimkilerle buluşuyor, muziplik ve samimiyetin karışımıyla dans ediyor. "Aklımda bir cevap var. Ama bunun için sana çok ihtiyacım var."

Sanki görünmez bir güç tarafından çekiliyormuş gibi, dudaklarımız tutkulu bir öpücükle buluşuyor. Bu paylaştığımız ilk öpücük değil, ama hissedilir bir fark var; dudaklarını dudaklarıma bastırışında bir söz, kollarımın ona sarılışında bir yemin var. Hayatlarımızın karmaşıklığı, geçmiş kararlarımızın ağırlığı, hepsi eriyip gidiyor ve geriye sadece bu güzel sadelik kalıyor.

Sonunda ayrılıyoruz, aramızda birkaç santimlik kısa bir mesafe var ama duygusal mesafe ortadan kalkmış durumda.

"Peki," diyorum, sesim alçak ama heyecanla karışık, "bu cevabım için yeterince yakın mı?"

Valentina gülümsüyor, gözleri yumuşak ama sevmeye, değer vermeye başladığım bir ateşle dolu. "Yeterince yakın olmaktan çok daha fazlası," diyor usulca. "Evet Roman, binlerce kez evet."

Dudaklarımız buluştuğu an, dünya etrafımızdan dağılıyor. Sadece Valentina ve ben, asla patlamasını istemediğim samimi bir balonun içindeyiz.

O

Gömleğimin düğmelerini açmaya başladığında, dokunuşu içimde imkânsız bir ateş yakıyor. Ben de karşılık veriyorum, gömleğinin kayarak benimkiyle birlikte yere düşmesine izin veriyorum.

Kahretsin, çok güzel, sanki bir rüyadan fırlamış gibi. Pencereden içeri süzülen ay ışığının yumuşak parıltısıyla yıkanan teni, beni içine çeken bir tuval gibi. Ve bu sadece vücudunun cazibesi değil; bu onun kim olduğunun manyetik çekimi - kırılganlığı kırılmaz bir güçle eşleşiyor. Karşı koyamıyorum; üzerine uzanmak için hareket ediyorum.

Dokunuşu bana rehberlik ediyor, ama bu fiziksel rehberlikten daha fazlası; sanki ruhuma rehberlik ediyor. Tenindeki parmak uçlarım içimde elektrik akımı yaratıyor, beni hiç düşünmediğim bir şekilde uyandırıyor. Bacakları beni sarıp sarmaladığında, bana yaklaştığında, beni içine çektiğinde, sanki parçalanmış tüm parçalarımı bir araya getiriyor, beni bir bütün haline getiriyor.

İçimdeki tüm dürüstlikle fısıldıyorum: "Seni seviyorum Valentina."

Ruhum hafifledi, sanki üzerimden bir ağırlık kalktı. Bu aşk, bu bağ -Bu benim uğruna savaşmaya hazır olduğum bir şey. Bizi hangi savaşlar bekliyor olursa olsun, yolumuza hangi zorluklar çıkarsa çıksın, onlarla birleşik bir cephe olarak yüzleşeceğimizi biliyorum. Bu samimi gecenin dinginliğinde, bundan şimdiye kadar bildiğim her şeyden daha eminim. O benim kaos dolu hayatımdaki sığınağım ve bunu korumak için ne gerekiyorsa yapacağım.

Birlikte mükemmel bir uyum içinde hareket ediyor ve aşkımızın doruklarında gezinerek birlikte bırakıyoruz.

Onun yanında yatarken, nefeslerimiz birlikte yavaşlarken, her şeyin tesadüfi oluşuna hayret ediyorum. İkimizin de geçmişini renklendiren kaos ve şiddetten, bu gerçeküstü gerçekliğe rastladık.

"Buna inanabiliyor musun?" Saçının bir tutamını yüzünden uzaklaştırarak söylüyorum. "Sanki hayat bize bir mola vermeye karar vermiş gibi - gerçekten, gerçekten iyi bir mola."

Hafifçe kıkırdıyor, gözleri dans ediyor. "Bana mı söylüyorsun. Birkaç ay önce barış fikri sadece uzak bir kavramdı. Ama şimdi gerçek oldu. Seninle birlikte."

Onu kendime doğru çekiyorum, kolumu beline doluyorum, sanki ona sıkıca sarılarak bizi bu güzel ana bağlayabilirmişim gibi. "Geleceğimizi düşünüp duruyorum, biliyor musun? Bu bizim için sadece bir başlangıç. Birlikte keşfedeceğimiz çok daha fazla şey var, bir ömür boyu sürecek."

"Evet, sadece ikimiz değil," diye ekliyor, gözlerinde bir sevinç ışıltısı parlıyor. "Biz anne baba olacağız, Roman. Hayal edebiliyor musun?"

İçimi bir huşu duygusu kaplıyor. Ebeveynler. Bu kelime çok fazla ağırlık, çok fazla sorumluluk taşıyor, yine de kendimi bunalmış değil heyecanlı buluyorum. "Hayal edebiliyorum ve bu inanılmaz. Seni çocuğumun annesi olarak düşündüğümde, yemin ederim, kalbim mutluluktan patlayacakmış gibi hissediyorum."

Konuşurken parmakları kolumdaki dövmeyle takip ediyor: "Ya sen, çocuğumuzun babası olarak? Senden daha koruyucu, daha kendini adanmış birini düşünemiyorum."

Oda sessizleşiyor, ama bu sessizlik çok şey anlatan türden bir sessizlik; rahat, güven verici ve umut dolu. Parmaklarım onunkileri buluyor, ellerimiz birbirine kenetleniyor ve ne kadar mükemmel uyduklarını fark ediyorum. Bir yapbozun iki parçasının nihayet yerine oturması gibi.

"Seni seviyorum Valentina," diye mırıldanıyorum, gözlerim onunkilerden hiç ayrılmıyor.

"Ben de seni seviyorum Roman," diye cevap veriyor, sesi o kadar saf, o kadar gerçek bir duyguyla dolu ki göğsüm sıkışıyor.

Onu bir başka şefkatli öpücük için kendime çekerken, bu üç kelimenin, ne kadar basit olsalar da, tüm geleceğimizin ağırlığını taşıdıklarını biliyorum - ikimizin de hayatında ilk kez sonsuz derecede parlak görünen bir gelecek. Ve dudakları benimkilerle buluşup kaderlerimizi birleştirirken, kendime sessiz bir söz veriyorum.

Yolumuza ne çıkarsa çıksın, bu kadını -bu olağanüstü kadını- hayatımın her günü boyunca seveceğim.

CHAPTER 35

OceanofPDF.com

ROMAN

T Üç ay parmak şıklatır gibi geçti ama hayatımın en dönüştürücü dönemi oldu. Bir zamanlar savaş alanı olan St. Petersburg sokakları Antonov-Nicolaevich Bratva'nın hakimiyeti altında sakinleşti. Ofisimden ufuk çizgisini inceliyorum, şehir sanki eğiyormuş gibi uzanıyor. Bir zamanlar sürekli bir tehdit olan bölgeyi ele geçirdik ve barış artık sadece teorik bir kavram değil şeylerin durumu.

Telefonum masanın üzerinde vızıldıyor ve hayallerimi yıkıyor.

"Selam küçük kardeşim," diye selamlıyor Andrei açtığımda. "Sende durumlar nasıl?"

"İstikrarlı," diye cevap veriyorum, sandalyemde arkama yaslanarak. "Çok istikrarlı. Aslında oldukça istikrarlı. Sen?"

"Moskova'da harika gidiyoruz - güzel ve sessiz." "Sessizlik iyidir.

"Ailemi özledim. Yakında ziyaret etmekten bahsediyorduk."

Andrei her zaman yaptığı gibi doğrudan konuya girerek, "Ben de seninle bu konuyu konuşmak istiyordum," diyor. "St. Petersburg'da yapmayı planladığın şeyi başardın. Neden Moskova'ya temelli dönmüyorsun? Oradaki operasyonları denetlemesi için güvendiğimiz teğmenlerimizden birini kolayca atayabiliriz."

Duraksıyorum. Moskova'nın aşinalığına, imparatorluğumuzun kalbine geri dönmek cazip geliyor. Ama içimden bir ses bu fikre direniyor.

"Düşünüyordum Andrey," diye başlıyorum temkinli bir şekilde, her kelimeyi tartarak. "Burada, St. Petersburg'da kalmak istiyorum. Bu bölgeyi bizzat denetlemek, olabildiğince mükemmel hale getirmek istiyorum."

Hattın diğerk ucunda bir sessizlik oluyor ve bir an için her zaman soğukkanlı olan kardeşimi hazırlksız yakalayp yakalamadığımı merak ediyorum.

"Bu konuda ciddisin," diyor sonunda.

"Çok ciddi," diye onaylıyorum. "Valentina ve ben... bir aile kuruyoruz. Çocuğumun burada, istikrarı ve huzuru bizzat sağladığım bir yerde büyümesini istiyorum. Bu artık sadece işle ilgili değil; kişisel bir mesele."

Andrei iç çekiyor, ama bu memnun bir iç çekiş. "Buna itiraz edemem. Özellikle de sonunda bir yuva kurduğun anlamına geliyorsa. Tanrı biliyor ya, artık zamanı gelmişti."

Kıkırdıyorum. "Sanırım her zaman yavaş öğrenen biri oldum."

"Sen söyledin, ben değil," diye karşılık veriyor, sesinden gülümsediğı belli oluyor. "Seni özleyeceğiz Roman, ama umarım eve her zaman hoş geleceğini biliyorsundur. Semaveri senin için sıcak tutacağız."

"Sık sık ziyaret edeceğiz," diye onu temin ediyorum. "Bizden o kadar kolay kurtulamayacaksınız."

"Aklımdan bile geçmezdi," diyor. "Kendine iyi bak küçük kardeşim, Valentina ve İlya'ya selamlarımı ilet."

"Kapatacağım," diyorum telefonu kapatmadan önce.

Telefonu yere bıraktığımda kendimi derin, düşünceli bir sessizliğin içinde buluyorum. Bir kez daha pencereden dışarı bakıyorum, bakışlarım artık benim olan şehre - birçok yönden beni de sahiplenmiş olan şehre.

Ama beni burada tutan sadece tuğla ve harç değil; bu duvarların içinde filizlenen hayat. Valentina ve benim çocuğumuzu büyüteceğimiz, ebeveynliğin labirentimsi karmaşıklığını birlikte aşacağımız bir hayat. Geçmişimizin şiddet ve kaosundan olabildiğince uzak bir hayat.

Kendimi Valentina'yı, sadece birkaç ay önce birbirimize söylediğimiz sözleri düşünürken buluyorum - aşk ve bağlılık sözcükleri. Ve ona dönmek için hevesle ofisimden ayrılmaya hazırlanırken, St. Petersburg'un sadece fethettiğimiz başka bir bölge olmadığını; yepyeni bir bölümün başlangıcı olduğunu fark ediyorum.

Masamdan uzaklaşırken kalbim yıllardır hissetmediğı kadar hafifliyor. Ofisimin kapısını hafif aralık bırakıyorum, buranın sadece kağıtlarla ve telefon görüşmeleriyle dolu bir oda olmadığını biliyorum. Orası benim bir parçamı simgeliyor, artık her gün evime, ailemin yanına döndüğümde geride bırakabileceğim bir parçamı. Ev demişken, yeni oturma odamıza adım attığımda gülümsemeden edemiyorum.

Burası sadece bir ev değil; Valentina, Ilya ve henüz doğmamış kızıımız için satın aldığım bir sığınak. Kúçük bir hanımefendiye sahip olma düşüncesi beni öylesine saf, öylesine lekesiz bir sevinçle dolduruyor ki, neredeyse gerçeküstü. Onu dünyaya getirmek, kollarıma almak ve korumak için sabırsızlanıyorum.

Petersburg'un daha sakin mahallelerinden birinde, şehrin koşuşturmacası arasında sessiz bir yerde duruyor. Valentina ve benim sevdiğimiz klasik ve modern mimarının karışımıyla zarif bir şekilde tasarlanmış iki katlı bir ev. Dış cephesi sıcak, toprak tonlarında, bakımlı çimlerimizin yeşilliği ve araziyi çevreleyen olgun ağaçlarla sorunsuz bir harmanlanıyor.

Valentina, boya örneklerini ve çocuk odası tasarımlarını incelediği kanepeden başını kaldırıp bakıyor. "Bulutların üzerindeymişsin gibi görünüyorsun," diyor gözleri parlayarak. "Ne oldu?"

Yanına oturup onu kendime çektim. "Andrei ile konuşuyordum. Ona St. Petersburg'da kalacağımızı söyledim. O da kabul etti. Aslında iyiden de öte."

Gülümsüyor, eli hafifçe karnına dokunuyor. "Bence doğru seçimi yapıyoruz Roman."

Onu alnından öperim. "Öyle olduğumuzu biliyorum. Peki, çocuk odası için ne düşünüyoruz? Pembe mi lavanta mı?"

Valentina kıkırdıyor. "Neden kendimizi geleneksel cinsiyet renkleriyle sınırlayalım ki? Yumuşak, nötr bir griye ne dersiniz? O zaman büyüdüķe ve kendi hoşlandığı ve hoşlanmadığı renkleri geliřtirdiķe renklerle süsleyebiliriz."

Başımı sallıyorum, bu kadar düşünceli olmasından kesinlikle etkileniyorum. "Haklısın. Seçmekte özgür olmalı. Gri olsun. Nötr ama zarif."

Valentina, "Burayı bebeklere uygun hale getirmeyi de düşünmemiz gerekiyor," diye ekliyor. "Kariyerimiz tam olarak çocuk dostu bir ortam değil."

Bu beni güldürüyor ama ciddi olduğunu biliyorum. Hayatlarımız sıradan değil, bu da çocuklarımızın güvenliğinin daha da önemli olduğu anlamına geliyor.

"Doğru," diye kabul ediyorum. "Çalışma odasındaki silah dolabı, sadece parmak izlerimizle erişilebilen biyometrik bir kilide yükseltilecek. Ayrıca, evin etrafına bazı kameralar ve sensörler yerleştireceğiz. Çok istilacı bir şey olmayacak, sadece bir şeylerin ters gitmesi durumunda bizi uyaracak kadar."

Valentina başını sallıyor, önerilerimden memnun olduğu belli. "Harika bir baba olacaksın Roman. Kızıımız sana sahip olduğu için çok şanslı."

"Annesi için de aynı şeyi söyleyebilirim," diye cevap veriyorum, duygu seline kapılmış bir halde. "Harika bir takım olacağız Valentina. Hem onun için hem de

İlya."

Beni öpmek için eğiliyor, bu öpücük sadece bir sevgi ifadesi değil, aynı zamanda bir anlaşmanın mühürlenmesi, bu ebeveynlik yolculuğunda birlikte olduğumuza dair bir söz. Bu çok derin bir an, çok basit ama çok derin bir anlam taşıyor.

Sonraki bir saati daha fazla ayrıntıyı tartışarak geçiriyoruz - hangi marka beşik alacağımızdan kızımıza geceleri ne tür hikayeler okumak istediğimize kadar her şeyi. Her konuşma, her karar, bir zamanlar benim gibi biri için ulaşılmaz olduğunu düşündüğüm bir geleceği inşa ediyor. Ama işte burada, elimizin altında, her zamankinden daha canlı ve umut verici.

Ben bu düşüncelerin tadını çıkarırken, ön kapı gençlik coşkusuyla patlayarak açılıyor. İlya sırtında okul çantası, yüzünde geniş bir sırıtişla içeri dalıyor. "Baba, oyun parkına gidebilir miyiz? Sadece benim için yaptığın yeni parka?" Neredeyse heyecandan titriyor, gözleri parıldıyor. "Ve dondurma alabilir miyiz?"

Gülümsememe karşılık veren Valentina'ya bakıyorum. "Elbette dostum. Hepimiz gidelim. Anne, ne düşünüyorsun?"

Valentina koltuktan kalkıyor, gözleri benimkilerle buluşuyor. "Bence hepimiz biraz eğlenceyi hak ediyoruz. Dondurma ve oyun parkı kulağa mükemmel bir gün gibi geliyor."

Yola çıkmaya hazırlanırken aklım kısa bir süreliğine İosefe gidiyor. Vladimir ve Çeçenlerle ilgili her şey olup bittikten sonra hemen saklanmaya başladı. Bence çok daha iyi oldu. Ortadan kaybolması bir başka potansiyel komplikasyonu daha ortadan kaldırıyor ve Petersburg'daki yeni hayatımızı daha da güvenli hale getiriyor.

Çocuk parkına gidiyoruz ve İlya'nın rengarenk kaydırakları, salıncakları ve orman jimnastiğini incelerken gözlerinin büyüdüğünü görmek beni gururlandırıyor. Bu, mahalleye yeni eklenen bir şey; benim başlattığım toplumsal kalkınma projelerinin bir parçası. Birinci sınıf standartlarda inşa edilmiş, keşke çocukken ben de oynayabilseydim dediğim türden bir yer. İlya daha tam park etmeden arabadan inip salıncaklara doğru koşmaya başladı.

Valentina ve ben daha yavaş bir tempoda, el ele takip ediyoruz. "Bu oyun alanında kendini gerçekten aşmışsın," diyor, gözleri küçük bir maymunun çevikliğiyle orman jimnastiğinde gezinen İlya'yı takip ediyor.

"Her şey onun için ve doğacak çocuk için," diyorum elimi yavaşça büyüyen karnının üzerine koyarak. "Ve senin için. Bizim için. Bu güzel bir şeyin başlangıcı."

Eğiliyor ve beni usulca öpüyor, dudakları sonsuzluk gibi gelen bir an boyunca dudaklarımda kalıyor. "Seni seviyorum," diye fısıldıyor.

"Ve seni ifade edebileceğimden çok daha fazla seviyorum," diye cevap veriyorum, sesim sadece ona karşı hissettiğim bir ciddiyetle karışıyor.

Orada oturup Ilya'nın gülüşünü ve oyununu izlerken, hep istediğim ama ihtiyacım olduğunu hiç bilmediğim şeyin bu olduğunu fark ediyorum: kendime ait bir aile, sevgi dolu bir eş, beni örnek alan çocuklar ve tıpkı bizi beslediği gibi benim de besleyebileceğim bir toplum. Ve tüm bunlar burada, evimiz haline getirdiğimiz bir şehirde, sonsuz olasılıklardan başka bir şey vaat etmeyen bir gökyüzünün altında gerçekleşiyor.

Tekrar Valentina'ya bakıyorum ve o da bakışlarımı yakalıyor. İkimiz de uzun bir yol kat ettiğimizi, engellerle mücadele ettiğimizi ve aşılmaz gibi görünen olasılıkları yendiğimizi biliyoruz. Yine de buradayız, aşta ve hayatta zafer kazanmış ve gelecek bölümler için heyecanlıyız.

"İyi iş çıkardık, değil mi?" diye soruyor, sesinde alaycı bir ton var.

"Mükemmel iş çıkardık," diye onaylıyorum elini sıkarak. "Ve en iyisi henüz gelmedi."

Oğlumun yeni arkadaşlar edinmesini izlerken, hayatımın aşkının yanında otururken, ailemin hem boyut hem de sevgi olarak büyüdüğünü düşünürken, uzun, zorlu, çalkantılı bir yaşamda ilk kez gerçekten, derinden, tartışmasız bir şekilde mutlu olduğumu fark ediyorum. Ve bu mutluluk geçici bir an değil; yeni başlayan bir ömür.

EPILOGUE I

OceanofPDF.com

VALENTINA

İki yıl sonra.

T Pıtır pıtır yağan yağmur şehre bir ninni gibi geliyor, kiri ve geçmişin anılarını silip süpürüyor. Geç oldu, vaktim çoktan geçti.

Hayatımın bu yeni bölümünü kucakladığımdan beri alışmaya başladım. İlya odasında derin bir uykuda, okuldaki ilk gününün olayları şüphesiz rüyalarına giriyor. Roman iş için uzakta, küçük imparatorluğumuzu yönetmek için yan yana olmadığımız birkaç zamandan biri. Sadece ben ve fırtına.

Pencereye doğru adım atıyorum, Roma'nın ısrarla çerçevelemeye çalıştığı zarif perdeler görüş alanıma giriyor. Bana çok şey sunan şehre bakıyorum - acı, evet, ama aynı zamanda yeni bir başlangıç. St. Petersburg artık bizim şehrimiz. Roman parasını, karizmasını ve biraz da gözdağını kullanarak bölgeyi sadece yönetmekle kalmadı, aynı zamanda gerçekten geliştirdi. Mahallemiz bunun yeterince kanıtı. Roman Antonov-Nicolaevich sayesinde bir zamanlar suça batmış olan sokaklar şimdi hayat ve refahla dolup taşıyor.

Artık Hayalet kılığına girmiyor olabilirim ama Roman'ın güvenlik şefi olarak yeni bir amaç edindim. Elbette ısrar etti. Hayatını emanet edebileceği daha iyi birini düşünemediğini söyledi. İroni benim için kayıp değil, ama rolü tereddüt etmeden kabul ettim. Günlerim anneliğin talepleri ile yeni pozisyonumun görevlerini dengelemekle geçiyor, bir şekilde yürümeyi başardığım ince bir çizgi. Gündüzleri anne, geceleri koruyucu. Ve başka türlü de istemezdim.

Yağmur şiddetleniyor, damlacıklar binlerce minyatür davul sesi gibi cama çarpıyor. Yalnız bir gece olmalı, yine de yalnızlıkta teselli buluyorum, nefes almak, düşünmek için bir an.

Telefonu yere bırakıp fırtınanın ıslattığı şehri izliyorum ve kendimi dünyanın en şanslı kadını gibi hissediyorum. Hâlâ dışarıda, gölgelerde gizlenen tehditler olabilir, ama bırakın gelsinler. Biz Antonov-Nicolaevich'leriz; sevgi, dayanıklılık ve biraz da acımasızlık üzerine kurulu bir aileyiz. Ve hiçbir şey bizi yıkamayacak.

Fırtına devam ediyor ama içeride her şey sakin. Yatağıma dönüyorum, yağmurun ritmi kendi umut dolu kalbimin ritmiyle karışıyor.

Ilya'yı uyandırmamaya dikkat ederek loş koridorda parmak uçlarımda ilerliyorum. Ahşap ayaklarımın altında hafifçe gıcırıyor, artık evimin bir parçası olan tanıdık bir ses. Milenoë'nun çocuk odasının kapısını iterek açtığımda, bir kahkahayı bastırmak zorunda kalıyorum. Roman orada, bir yaşındaki kızımız için yapılmış beşiğe sıkışmış. Uzun gövdesi komik bir şekilde bürünmüş, Milenoë göğsüne yaslanmış, minik bedeni sakin ve sessiz.

Roman başını kaldırıp bakıyor, gözleri benimkilere takılıyor. "Ağlıyordu. Onu tekrar uyutmanın en hızlı yolu buydu," diye fısıldıyor, yüzünde çocuksu bir suçluluk ve baba gururu karışımı bir ifade var.

Beşiğin üzerine eğilip Milenoë'nun minik kafasına usulca dokunuyorum. "Çok gülünçsün," diyorum ona. Kelimeler alaycı, ama sesimdeki sıcaklık açıkça belli oluyor.

"Bana daha kötülerini de söylendi," diye yumuşak bir sesle cevap veriyor, gözleri odanın loş ışığında parlıyor.

Başımı sallıyorum ve beşiğin yanındaki sallanan sandalyeye oturuyorum. "Onu kucağına alabilirdin. Çok güzel sallanan sandalyelerimiz var."

"Ve ebeveynlik alanında yenilik yapma şansını kaçırayım mı?" diye sırtlıyor ve sonunda bir jimnastikçiyi utandıracak bir dizi bükülme hareketiyle kendini beşikten dışarı atıyor.

Onu izlerken, bu adamı ne kadar çok sevdiğimi bir kez daha anlıyorum. Bir parçam - bir zamanlar duvarlarla çevrili, dokunulmaz olan özüm - tarif edilemez bir şekilde ona bağlı hissediyor. Bu sevgi büyüdü ve bizden, bu sevgiden doğan iki hayatı daha kapsadı.

Şifonyerin üzerindeki dijital saate bakıyorum. "Geç oldu. Yatağa gel." El ele, çocuk odasından çıkıyoruz. Dudaklarımdan bir iç çekişin süzüldüğünü hissediyorum.

Bir zamanlar gece benim müttefikimdi, Hayalet olarak operasyonlarım için bir pelerin. Şimdi ise durum farklı. Karanlık, bunun gibi yeri doldurulamaz, sessiz aile anları için bir fon.

Roman'ın parmakları benimkilerin etrafında sıkışıyor. "Her şey yolunda mı?"

Ona bakıyorum. Gözlerimiz buluşuyor ve o anda sanki söylenmemiş sözcüklerden oluşan koca bir evren değiş tokuş edilmiş gibi oluyor. "Evet," diye fısıldıyorum, "her şey iyiden de öte."

Yorganın altına giriyorum, Roman'ın sıcaklığını ve yanımda olduğunu hissetmek hoşuma gidiyor. Başını çeviriyor ve bana o bakışı atıyor, çok iyi okumayı öğrendiğim için için yanan bir bakış.

"Peki, gök gürültüsü ve ebeveynlik görevleriyle hoyratça bölünmeden önce neredeydik?" diye soruyor, eğilip dudaklarımı yumuşak olduğu kadar heyecan verici bir öpücükle yakalıyor.

Dünya bu ana, dudaklarının dudaklarıma değme hissine, ondan yayılan ve beni saran sıcaklığa daralıyor. Parmaklarım saçlarına dolanıyor, onu kendime çekiyorum.

Tam da bu yatak odasının dışındaki dünyayı unutmak üzereymişiz gibi görünürken, gökyüzünde bir gök gürültüsü daha yuvarlanıyor. Atmosferik perküsyonu hızla Milenoë'nun odasından gelen tiz bir feryat takip ediyor.

Roman inliyor ve alnını benimkine dayıyor. "Zamanlama," diye mırıldanıyor, yarı hayal kırıklığı, yarı eğlence içinde.

"Evet, kızınızın kusursuz bir zamanlaması var," diyorum başparmağımla yanağından aşağı bir çizgi çizerek.

Yatağı itiyor, yaylar hafif bir protestoyla gıcırıyor. "Hallediyorum," diye beni temin ediyor ve kapıya doğru yöneliyor. Ama çıkmadan hemen önce dönüp bana şakacı bir sırıtış fırlatıyor. "Bu sefer kendim için bir yastık getiriyorum. Bu gece artık beşik jimnastiği yok."

Kahkahalarım onu odadan çıkarken takip ediyor, gece yarısı havasında neşeli bir yankı. Başımı bir kez daha sevgiyle sallayarak yastıklara yerleşiyorum ve yağmurun pencerelere vuran hafif pıtırtilarını dinliyorum. Tüm bunların evcimenliğine hayret etmekten kendimi alamıyorum.

Tehlike ve hilelerle dolu gecelerden, her gölgenin bir düşman, her sesin bir kıyamet sinyali olabileceği zamanlardan çok uzak. Ve bu unsurlar hala mevcut olsa da -özel çalışma alanımızın getirdiği tehlikeler- bu duvarların içinde inşa ettiğimiz sığınakla birlikte dışarıdaki tehlikeler daha az uğursuz görünüyor.

Karanlıkta uzanırken düşüncelerim Roman'a kayıyor. Kıvrak zekası, sarsılmaz desteği ve göstermekten korkmadığı sevgisi. Çocuklarımız için, benim için. Tehlike ve belirsizliklerle dolu bir dünyada bile bazı şeylerin her şeyi riske atmaya değer olduğunu düşündürüyor bana.

Gökyüzünde bir gök gürültüsü daha yuvarlanıyor, bu sefer daha yumuşak, sanki o da evimizi dolduran huzur tarafından bastırılmış gibi. Roman'ın Milenoë'ya söylediği yumuşak ninnileri bebek telsizinden duyabilsem de geri döneceğini biliyorum. Kolunun altında bir yastık ve gözlerinde sevgiyle. Ve döndüğünde, ben burada olacağım, kaldığımız yerden devam etmeye hazır olacağım - bitmemiş öpücükler ve hepsi.

Şimdilik gözlerimi kapatıp kendimi yağmurun ve uzak ninnilerin yatıştırıcı seslerine bırakıyorum, hayatın fırtınaları en şiddetli olduğu zamanlarda bile birlikte kırılmaz bir şey inşa ettiğimiz düşüncesiyle rahatlıyorum. Ve uykunun kıyısında sallanırken, yarattığımız bu mükemmel, kusurlu hayat için minnettar hissetmekten kendimi alamıyorum.

Yarının ne getireceğini görmek için sabırsızlanıyorum.

OceanofPDF.com

EPILOGUE II

OceanofPDF.com

ROMAN

On üç yıl sonra.

("evlat, eller on ve ikide," diye talimat veriyorum, fokurdayan sinirlerime rağmen sakın bir görüntü sergilemeye çalışarak.

Zamanın parmaklarınızın arasından kayıp gitmesi, hayal edilemeyişi günlük gerçekliğe dönüştürmesi gibi bir yolu var. Daha dün gibi, İlya bir çocuktü, oturma odasında tökezliyordu, gözleri etrafındaki dünyaya şaşkınlıkla bakıyordu. Ve şimdi burada, on yedi yaşında, uzun ve güçlü, bir arabanın sürücü koltuğunda endişeyle oturuyor. Bu bir geçiş töreni, bağımsızlık ve olgunluk sembolü. Ama babası olarak beni gurur, heyecan ve endişeden oluşan kafa karıştırıcı bir kokteyle dolduran bir an.

İlya'nın elleri direksiyonun üzerinde geziniyor, sanki canlı bir yılanmış gibi tereddüt ediyor. "Bundan emin misin baba? Belki de önce biraz profesyonel ders almalıyım."

"Saçmalık," diye karşılık veriyorum, ses tonuma mizah katarak. "Tüm Rusya'daki en iyi eğitmen burada. Ayrıca, sana takipten nasıl kaçacağını ve yüksek hız manevralarını nasıl yapacağını kim öğretecek? Sürücü kursu mu?"

Kıkırdıyor, gözle görülür bir şekilde rahatlıyor. "Bu becerilerin normal müfredatın bir parçası olduğundan emin değilim."

"Aynen öyle," diye yapıyorum. "Pekâlâ, her şeyin bir var. Ayağını frene koy." Ayağı pedala iniyor, kararsız ama istikrarlı. Güzel.

"Şimdi, vitesi Drive'a geçir."

Öyle yapıyor, parmak eklemleri gerginlikten bembeyaz.

"Ve Şimdi, oğlum, en 6nemli kısım," diyorum dramatik bir duraksamayla, "gaz pedalına yavaşça bas."

Araba ileri doğru sarsılıyor, yeni doğmuş bir buzağının ilk adımlarını atması gibi yalpalıyor. Kalbim boğazıma kaçıyor ama yutkunuyorum, İlya'nın hatırı için cesur bir yüz ifadesi takınıyorum.

"Harika gidiyorsun," diye cesaretlendiriyorum onu, yan kapıyı can simidi gibi tutuyor olsam da.

G6zleri 6nce bana sonra da 6n6ndeki yola kayıyor. "Bunu sadece beni daha iyi hissettirmek için s6ylemiyorsun, değil mi?"

"Sana yalan s6yler miyim?" Alay ediyorum.

G6l6ms6yor. Basit bir ifade ama bir d6nya anlam taşıyor. Kararlılık dolu bir bakış yerleşiyor 6zerine. "Tamam, hadi yapalım şu işi."

Sonraki birkaç dakika boyunca boş otoparkın etrafında dolaşıyoruz, İlya yavaş yavaş kontrollerde daha rahat hale geliyor. Yavaşça hızlanarak yumuşak bir d6n6ř yaptığında kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. İşte benim oğlum.

"Nasıl hissediyorsun? Park alanlarından gerçek yollara geçmeye hazır mısın?" Ona bakarak sordum.

İlya derin bir nefes alıyor ve bir an tuttuktan sonra bırakıyor. "Evet, sanırım 6yle."

Otoparktan çıkıp caddedeki trafik akışına katılıyor. Bu saatte hava aydınlık, k66k bir merhamet. Ama s6r6ř6n kolaylığına rağmen avuçlarımın terlediğini fark ediyorum. On 6 yıldır babayım ve b6yle anlarda her şeyin ciddiyetini gerçekten anlıyorum - başka bir insana hayatı boyunca rehberlik etmenin, olması gereken kişi olmasına yardım etmenin ağırlığını.

Kırmızı ışıktaki durana kadar ikimiz de d6ř6ncelerimizde kaybolmuş bir şekilde bir s6re sessizce araba s6r6yoruz. D6n6p İlya'ya bakıyorum, artık çok b6y6m6ř ama pek çok açıdan h6l6 benim k66k oğlum.

"Harika bir işi çıkarıyorsun," diyorum ona içtenlikle. "Seninle gurur duyuyorum."

Y6z6, bunca yıl sonra bile hala bir odayı zahmetsizce aydınlatabilen bir g6l6msemeye aydınlanıyor. "Teşekk6rler baba. Bu benim için d6nyalara bedel."

İşık yeşile d6n6yor ve İlya ayağını gaza hafifçe basıyor. şimdi çok d6zg6n ve istikrarlı bir şekilde , onun ve hepimizin 6n6nde uzanan yolu d6ř6nmeden edemiyorum. Yol boyunca ř6phesiz t6msekler, beklemediğimiz d6n6şler ve bizi hazırlıksız yakalayan duraklar olacak olsa da, hayat denen bu yolculukta ilerlerken burada, oğlumun yanında olmayı tercih edeğim başka bir yer yok.

Şimdi caddelerde ilerliyoruz, İlya direksiyonu artan bir güvenle tutuyor. Özellikle de yakında on sekiz yaşına gireceği için aklımda olan bir konu hakkında konuşmak için mükemmel bir fırsat.

"Ee, İlya," diye başlıyorum, kelimelerimi dikkatle seçerek. "Gelecekte ne yapmak istediğini hiç düşündün mü? Planların, hayallerin, çılgınca tutkuların var mı?"

Tereddüt ediyor, direksiyonu biraz daha sıkı kavıyor. "Dürüst olmak gerekirse baba, pek emin değilim. Belki Leo Amca'nın muhasebe departmanında gölge olarak çalışmayı düşünüyorum, aile şirketini tanımak için, anlıyor musun?"

Yüzümde alaycı bir gülümseme oluşuyor. "Muhasebe, ha? Sanırım amcan buna bayılırdı." İlya olabildiğince zeki biri. Leo ile çalışmak doğal bir uyum olurdu.

Omuzları biraz gevşiyor. "Teşekkürler baba, bu harika olur."

"Ama aklında başka bir şey varmış gibi görünüyorsun," diye soruyorum, yüzündeki hâlâ belirsiz ifadeye dikkat ederek.

Dünyanın ağırlığını taşıyor gibi görünen bir sesle iç geçiriyor. "Sanırım... Sanırım bir yönüm olmadığı için kendimi kötü hissediyorum. Kuzenlerime bir bakın. Yevgeny şimdiden teknoloji alanında yükselen bir yıldız ve Anya'nın kendi sanat galerisi var. Kendimi yeterli görmüyorum, sanki hayatımda ne yapmak istediğimi çoktan bilmem gerekiyormuş gibi hissediyorum."

Gözlerim onunkilere kilitleniyor, ciddi ve baba sevgisiyle dolu. "İlya, beni dinle. Ben senin yaşındayken ne istediğime dair en ufak bir fikrim yoktu. Otuzlu yaşlarıma kadar kendimi toparlayamamıştım ve o zaman bile hayat beni ters köşeye yatırmıştı."

Gözleri inançsızlık ve rahatlama karışımıyla titriyor. "Gerçekten mi?"

"Kesinlikle. Bak, her şeyi çözememiş olmak son derece normal. on yedi yaşında. görünse de kimse öyle değildir. Kendinizi kimseyle, başarılı kuzenlerinizle bile kıyaslamak zorunda değilsiniz. Herkesin bu tür şeyler için kendi zaman çizelgesi vardır. Kendi yolunu bulacaksınız, bundan hiç şüphem yok. Önemli olan sizin için doğru olanı yapmanız ve gözlerinizi daima ileriye dikmenizdir. yeri olabilirsiniz ama yolculuk, kendinizi bulacağınız, kaderinizdeki adama dönüşeceğiniz yerdir."

Birkaç dakika boyunca rahat bir sessizlik içinde yol aldık. İlya söylediklerimi düşünüyor, kaşları çatık ama gözleri öncekinden biraz daha parlak.

Sonunda konuşur. "Teşekkürler baba. Bunu senden duymak çok anlamlı. Sadece... gelecek çok büyük, olasılıklarla ve tuzaklarla dolu görünüyor, anlıyor musun?"

Ah, gençliğin iki ucu keskin kılıcı: sonsuz olasılıklar ve onlarla birlikte gelen felç edici korku.

"Biliyorum evlat, biliyorum. Gelecek uçsuz bucaksız, bilinmeyen bir bölge, ama onu bu kadar heyecan verici yapan da bu. Ve eğer kendini kaybolmuş hissedersen, yalnız olmadığını unutma. Seni seven bir ailen var. Seni itmek ya da geri çekmek için her zaman burada olacağım, neye ihtiyacın olursa."

Sırıttıyor, yüzünü aydınlatan ve kalbimi ısıtan içten bir gülümseme. "Bunu unutmayacağım."

Yolumuza devam ediyoruz, şehrin ışıkları bulanıklaşarak yanımızdan geçiyor, her birimiz düşüncelerimizde kayboluyoruz ama yeni keşfettiğimiz bir bağla birbirimize bağlanıyoruz. Basit bir konuşma belki ama hayatımda yaptığım en önemli konuşma gibi geliyor. Oğluma, yanımdaki bu inanılmaz genç adama bakıyorum ve onun için ve geleceğin getirecekleri için sınırsız bir iyimserlik duygusuna kapılıyorum. Önümüzdeki yolculuk için iyi bir donanıma sahip, geçmişin dersleri ve gelecekteki sınırsız olasılıklarla donanmış durumda.

Araba yoluna girdiğimizde, motor altımızda hafifçe mırıldanırken, bir baba olarak rolümün bitmekten çok uzak olduğunu fark ediyorum, ancak bu gibi anlar her şeye değer kılıyor. Hayatın en büyük gerçekleri genellikle bu sessiz sohbetlerde ortaya çıkar ve ben sadece bu dersin Ilya'nın büyük bilinmezliğe doğru yol alırken aklında kalmasını umabilirim.

Ama şimdilik, o hala benim oğlum, hala ipleri öğreniyor, hala yolunu buluyor. Ve bu sorun değil. Ne de olsa önümüzde uzun bir yol var ve daha çok zamanımız var.

Eve girdiğimde beni karşılayan manzara bundan daha mükemmel olamazdı. Milenoë yemek masasında, ev ödevine dalmış, yumuşak ışık yüz hatlarına altın bir parlaklık veriyor. Annesine ne kadar çok benzediğine hayret kendimi alamıyorum - o etkileyici, kara gözler, o yılmaz ruh.

"Çok mu çalışıyorsun, yoksa hiç mi çalışmıyorsun?" Yanından geçerken espi yapıyorum.

"Baba, o şaka senden daha eski," diye cevap veriyor, o abartılı ergen tarzıyla gözlerini devirerek - yine de gülümsüyor.

Ilya ve Milenoë alışlagelmiş kardeş şakalaşmalarına hemen giriyor, birbirlerine her sataşıyorlar. Yardım edemem ama

Gülüyorum, kalbim aileme duyduğum katıksız sevgiyle kabarıyor.

Mutfığa doğru ilerlerken, dünyamın döndüğü eksenini buluyorum-Valentina. Konsantrasyonunu kaybetmiş, çok daha tehlikeli ortamlarda uyguladığını gördüğüm hassasiyetle sebzeleri ustalıklıca doğruyor. Sadece onu takdir etmek için bir an duraklıyorum. Yıllar geçti, ama bir şekilde hala nefesimi kesmeyi başarıyor, güzelliği zamanla olgunlaşan kaliteli bir şarap gibi derinleşiyor.

Cüssem elverdiği ölçüde sessizce hareket ederek ona gizlice yaklaşmaya çalışıyorum. Tam ona sürpriz yapmak üzereyken hafifçe döndü.

"Biliyorsun, bir suikastçıya gizlice yaklaşmak asla iyi bir fikir değildir," diye uyarıyor, sesinde alaycı bir tını var.

"Eski suikastçı," diye düzeltiyorum onu, mesafeyi kapatarak.

Şimdi tamamen dönmüş, hala dizlerimi titretme gücüne sahip o gözlerle bana bakıyor. Dudaklarımız buluşuyor ve bir an için dünya sadece buna, bize, inşa ettiğimiz aşka ve yarattığımız aileye daralıyor.

İsteksizce uzaklaşarak merakla bana bakıyor. "Ee, nasıl gitti? Oğlumuza araba kullanma sanatını öğretirken hayatta kalabildin mi?"

Bir kolumu beline dolayarak kıkırdıyorum. "Hayatta kalmak mı? Zar zor. Ama İlya işi öğrendi. Doğuştan yetenekli, sadece direksiyon başında biraz daha özgüvene ihtiyacı var."

"Bunu duymak harika," diyor, gözleri annelik gururuyla parlıyor. "Ama konuştuğumuz tek şey bu değildi," diye devam ediyorum. kalpten kalbe. "Biliyorsun, oğlumuz büyüyor, dünyadaki yerini düşünmeye başlıyor."

Başını sallıyor, yüzünde düşünceli bir ifade var. "On yedi yaşındaki bir çocuğun üstesinden gelebileceği çok şey var ama ona rehberlik edebilecek biri varsa o da sensin."

"Bana çok fazla kredi veriyorsun," diye cevap veriyorum, onun etrafındaki tutuşumu sıkılaştırarak. "Biz bir takımız, unuttun mu? Bu aileyi tamamlayan şey senin bilgeliğin ve sevgin."

Gülümsüyor ve tekrar öpüşüyoruz, söylenmemiş yeminlerimizi yeniden mühürlüyoruz. Kolum hâlâ Valentina'nın boynundayken yüz ifadesinin değiştiğini fark ediyorum. Gözleri bir an için uzaklara dalıyor, sanki sadece kendisinin görebildiği uzak bir ufku düşünüyormuş gibi.

"Her şey yolunda mı?" Endişeyle sordum.

Kıkırdıyor ve şimdiki zamana geri dönüyor. "Beni nasıl okuyacağını her zaman biliyordun."

Gözlerim onunkileri ararken, "Bu işin doğasında var," diye cevap veriyorum. "Ama çok uzakta görünüyorsun. Endişelenmeli miyim?"

Gülümsemesi daha da genişliyor, neredeyse alaycı. "Endişeli misin? Hayır. Ama senin için küçük bir sürprizim olabilir."

Elimi tutuyor ve hafifçe karnının üzerine koyuyor. "Tam olarak iki sürpriz."

Sözlerinin ağırlığını hissetmem bir an alıyor. O zaman gözlerim açılıyor, kalbim bu ima karşısında yerinden fırlıyor. İkizler. Ayrıntıları soramadan, hatta tutarlı bir düşünce formüle edemedi, ayak sesleri yükseliyor ve Ilya ile Milenoë mutfığa dalıyor.

"Ew, anne, baba, bir oda bulun!" Biz bir öpücük daha paylaşırken Milenoë ergen tiksintisi taklidi yaparak haykırıyor.

"Ben de aynı fikirdeyim," diye ekliyor Ilya, ama sırtıışı gerçek hislerini ele veriyor.

Valentina ve ben, ikimiz de eğlenerek ve kurduğumuz aileden sonsuz gurur duyarak, başlarının üzerinden bilmiş bir bakış atıyoruz.

Çocukların eğlenceli şakalaşmaları devam ediyor, odayı gençlik enerjisi ve kahkahalarla dolduruyor. Ama ailemizin bir kez daha büyüdüğünü fark ettiğim o kısa, sessiz anda, kalbim saf sevinç ve sevgiden patlayacakmış gibi hissediyor. İkizler. Bu kelime zihnimde dans ediyor, heyecan ve huşu dolu bir kreşendo yaratıyor.

Tam da hayatımın olabildiğince dolu olduğunu düşündüğüm anda, kader - ya da aşk, ya da bu şeylere rehberlik eden kozmik güç her neyse- yanıldığımı kanıtlıyor ve bana daha fazla değer verecek, daha fazla koruyacak ve daha fazla sevecek şey hediye ediyor.

İşte buradayız, evrenimizin merkezinde duruyoruz - evimiz - ufukta yeni bir hayat ve yeni sevinçler vaadiyle. Daha iyi bir son ya da yeni bir başlangıç isteyemezdim. Odada ailemizin sesi yankılanıyor, bir ses senfonisi, her biri hayatımız olan aşk şarkısının bir notası.

Valentina'yla bir öpücük daha paylaşırken -çocuklarımızın abartılı inlemelerine aldırmadan- bunun bu olduğunu fark ediyorum: ortak varlığımızın sürekli genişleyen, sonsuz güzellikteki dokusu. Başka türlü olmasını istemezdim.

Son

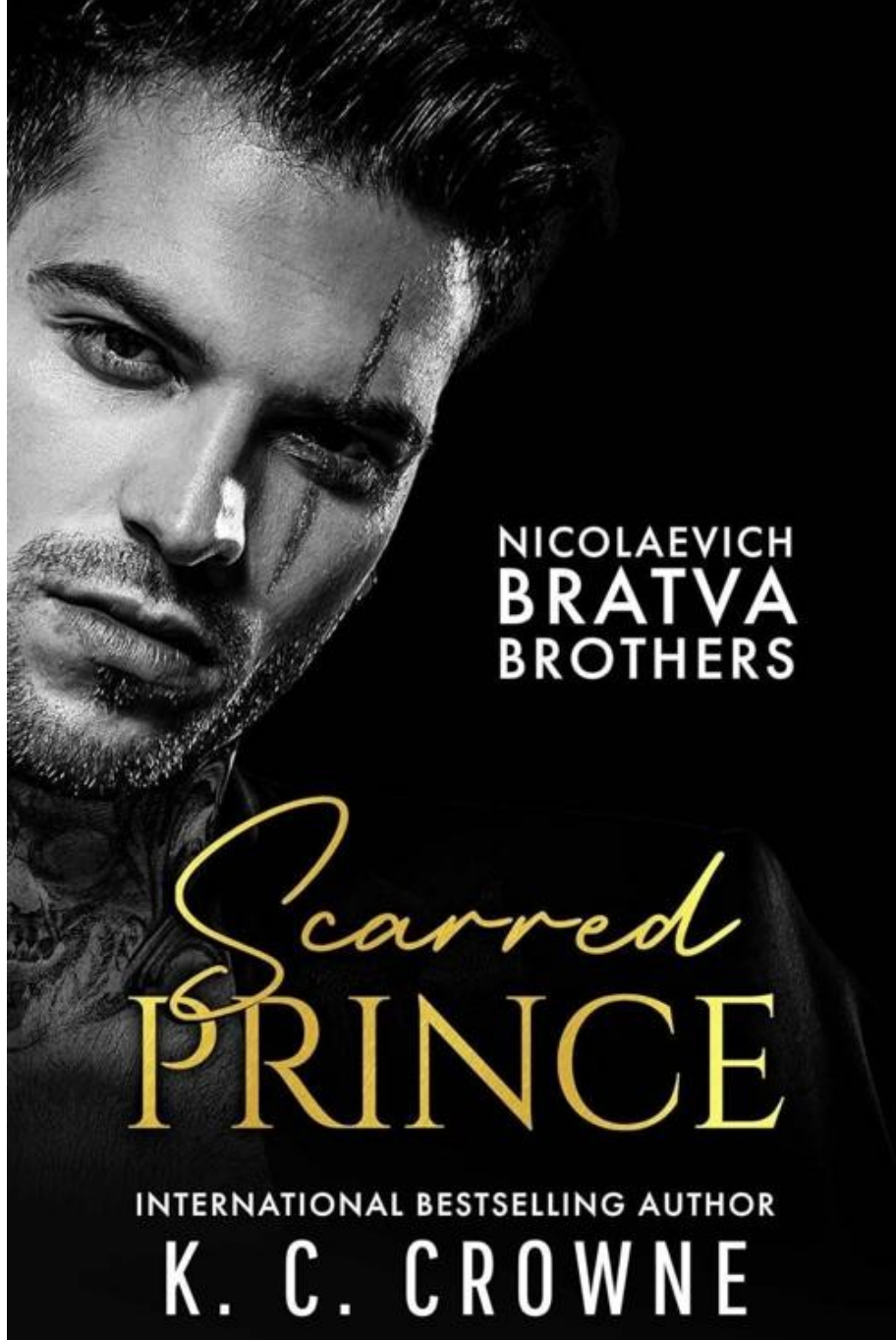
**Umarım Valentina ve Roman'ın aşk hikayesini beğenmişsinizdir.
Roman'ın kardeşlerinin de kendi ateşli aşkları var.**

*Andrei'nin hikayesine **BURADAN** göz atın.*

*Leo'nun hikayesine **buradan** göz atın.*

OceanofPDF.com

YARALI PRENS (ÖNİZLEME)

Bir yabancıyla arpıştığım gece dünyam sarsıldı.

Yaralı bir Bratva Prensi.

Bana teslimiyetin ve *bebeğinin* tadını bıraktı.

Destanımız onun beni kurtarmaya gelmesiyle başladı.

Ve tutkulu bir geceyle sona erdi. Heyecan verici ve yoğun.

Ama görüldüğü kadar hızlı bir şekilde ortadan kayboldu.

Onu bir daha göremeyeceğimden emindim.

Bugüne kadar.

"Sizi kurumumuzun en cömert başışçısıyla tanıştırmak istiyorum."

Sonra tanıdık bir Rus aksanı nefesimi : *"İyi akşamlar Nikita."*

Tüm vücudum dondu.

Görünüşe göre karanlık prensim güçlü bir Bratva hanedanından geliyor.

Peki bunca zamandır yerin altına sokmak istediği adam? ***Babam.***

Leo benim de bir sırrım olduğunu öğrenince fikrini değiştirecek mi?

Bu Leo Nicolaevich'in hikayesidir ve tamamen bağımsız bir romantizmdir. Nicolaevich Bratva Kardeşler'in güç ve tutkunun hüküm sürdüğü sürükleyici dünyasına girin. Bu Amazon Top 100 karanlık romantizm gerilim serisinde, dört milyarder kardeş hem imparatorluklarına hem de kadınlarının kalplerine hükmediyor. Nicolaevich ve Antonov kardeşler aynı dünyayı paylaşıyor.

OceanofPDF.com

CHAPTER 1

OceanofPDF.com

NIKITA

"N o sinyali. Anne..."

Telefonumu karıştırıyorum ama işe yaramıyor.

Ekran çubuk eksikliği ile benimle alay ediyor.

Bir hışımla onu cebime geri sokuyorum ve paltomu daha sıkı çekiyorum. Nefesim soğuk havada geçici bir sıcaklık buharı.

İlk kar yağışının tuhaf neşesi artık uzak bir anı; bu hayatta kalmak.

Bir zamanlar güvenilir bir sığınak olan arabam, yol kenarında yenik bir şekilde yatıyor ve Moskova şehir ışıklarıyla aramda uzanan beyaz çorak araziye teslim oluyor.

İçimi bir pişmanlık kaplıyor, babamın mesajla gönderdiği son sözlerini andıran bir pişmanlık - bir uyarı mı yoksa bir veda mı, emin değildim.

"Dikkatli ol. Bu benden duyduğun son şey olabilir."

Bratva acımasızdır, affetmez.

Sözleri bir uyarıya sarılmış bir bilmeceydi, hak ettiği ciddiyetle dikkate almam gereken bir mesajdı. Ama o anda tek düşünebildiğim babamın başının üzerindeki saatin tik taklarıydı. Bu yüzden büyükannemin mirasının son kalıntılarına, onun değerli gümüş koleksiyonuna, şefkatle devrettiği yadigarlara uzandım. Aceleyle, titreyen ellerimle, pırıl pırıl parlayan her parçayı bir spor çantasına doldurdum, umutsuz bir teklifle zaman için - babamın zamanı için- takas etmeye çalıştım.

Ve sonra, karanlığı yaran farlar - fırtınada bir deniz feneri.

Bilinmeyene karşı hazırlanırken kalbim sinir ve adrenalinin hızlı ritmiyle çarpıyor.

Ortaya öyle büyük ve heybetli bir figür çıkıyor ki fırtına bile nefesini tutmuş gibi görünüyor.

"Yürüyüş için oldukça uygun bir gece," diye gürliyor sesi, rüzgârın uğultusuna karşı garip bir rahatlık.

Kendime rağmen dudaklarımda bir gülümseme belirliyor. "Ben de senin için aynısını söyleyebilirim."

Kar fırtınası bir kalp atışı için sakinleşiyor, önümdeki adamı görebilmeme yetecek kadar uzun bir süre. Orada duruyor, tehlike ve güvenliğin canlı bir tezadı. Bir yara izi ve bulanıklıkla gölgelenmiş sol gözü, yaşadığı hayatı ya da girdiği savaşları gizlemiyor.

Kusurunu örtecek bir göz bandı yok, sadece varlığının yalın gerçeği var ve bir şekilde bu inanılmaz bir tahrik edici.

Siyah saçları rüzgârda çılgınca dans ediyor, aracının keskin arka ışığına karşı silüetinin katı çizgisinde özgür olan tek şey.

"Şansımı yürüyerek deneyeyim dedim," diye itiraf ediyorum, "Arabam beni yarı yolda bıraktı."

"Bu gece şans bizden yana değil," diye uyarıyor. Rüzgâr yeniden şiddetlenirken arabasına doğru eliyle işaret ediyor, doğanın kendisinden gelen bir anlaşma. "Fırtına daha da kötüleşiyor."

Her kelimeyle soğuk daha da derinleşiyor, hava daha da inceliyor. O bir muamma ama benim tek şansım.

"Hemen bir kulübe var," diyerek görünmeyen bir patikayı işaret ediyor. "Bekleyebiliriz. Sonra da kasabaya. Nereye gitmeniz gerekiyor?"

"Abramtsevo," diye cevap veriyorum, temkinli bir şekilde. "Ama alınma ama bir yabancıyla arabaya binmek kulağa bu fırtınadan daha güvenli gelmiyor."

"Burada yürürken ne bulmayı bekliyorsun?" diye meydan okuyor. Adam haklı. Barınak olmadan gece ölümcül olabilir.

"Fırtınadan sonra seni götüreceğim. Araban nerede?"

Fırtınada kayboldu, şimdi sadece belirsiz bir yön. "Arkada. Artık hiçbir şey göremiyorum."

"Yarın hallederim," diyor. "Ama önce seni bu soğuktan kurtaralım."

"Bakın bayım, sizi tanımıyorum." Sesim fırtınanın öfkesini zar zor bastırıyor.

Sırıttırıyor, etkilenmemiş. "Kolay ikna olacak bir tipe benzemiyorsun. Sen bilirsin, ben arabamda olacağım," diyor ve aracına doğru ilerliyor.

İçimi bir aciliyet duygusu kaplıyor ve kendimi onu takip ederken buluyorum. "Tamam. Sadece lütfen cinayete meyilli bir manyak olmayın."

"Ben sayıları hesaplarım, kemikleri değil," diyor kuru bir sesle ve herkesi güldürüyor. Ben.

Spor çantama başıyla işaret etti. "Onu senin için arkaya koyacağım." "Arka koltuk tamam mı?"

Bir kaşını kaldırıyor, orada bir eğlence dans ediyor. "Güven sorunları mı?"

"Sadece temkinli," diye karşılık veriyorum, soğuğa rağmen yanaklarım ısınıyor.

Spor çantasını yavaşça arka koltuğa yerleştirir ve içeri girdiğinde arabanın Sıcaklık beni sarıyor, donmuş kemiklerime sızıyor.

Müzik setinden gelen yumuşak müzik aramızdaki boşluğu dolduruyor ve dışarıdaki dünya beyaz bir bulanıklığa dönüşüyor. Dışarıda tek başıma ne kadar savunmasız olduğumu fark ettim.

Biz uzaklaşırken kendini tanıtıyor, "Leo." "Teşekkürler," diye cevap veriyorum, sesim amaçladığımdan daha yumuşak, ona doğru gizlice bir bakış atarken.

Ön farların aydınlattığı yüz hatları şimdi daha net. Yara izi, gözlerindeki tuhaf ama ilgi çekici kahverengi uyuşmazlığı - anlatılmamış bir hikâyenin işaretleri. Keskin elmacık kemikleri ve dokunmak için yalvarıyormuş gibi görünen kirli sakallarıyla oldukça yakışıklı. Düşündükçe parmak uçlarım kaşınıyor.

Sırıtarak benim sözlerime karşılık veriyor: "Bildiğim kadarıyla buradaki tehlike sen olabilirsin."

"Touché. Benim adım Nikita," diyorum bakışlarımı ileriye çevirerek. "Peki, beni götürdüğün bu yer neresi?"

"Virajı dönünce," sesi loş ışıktaki bir vaat gibiydi.

Ve sözüne sadık kalarak, bir dakika sonra, muhtemelen dönen kardan dolayı gözümünden kaçmış olan gizli bir yol ortaya çıktı.

Leo ihtiyatlı bir sağa dönüş yapıyor ve kulübeye ulaşana kadar bir dizi gizli çukurdan geçerken araba sallanmaya başlıyor - beyazlara bürünmüş eski çam ağaçlarının arasına sıkışmış küçük ama sağlam görünümlü bir şey.

"Cesetleri gömmek için iyi bir yer," diyorum arabadan çıkar çıkmaz.

Araba.

"Doğru. Ama ben arkada asit dolu birkaç fiçı bulundurmayı tercih ediyorum. Bu bu sert zeminde çukur kazmaktan daha kolay."

Ona temkinli bir bakış atıyorum ama kulübenin dar ön verandasını işaret ederken gülümsemesini ürkütücü derecede güven verici buluyorum. Tamamen çam ağacından yapılmış, kalın duvarları, eğimli çatısı, cam pencereleri ve kapının iki yanında asılı çiçeksiz saksıları var.

", içeri girelim," diyor.

Sessizce, onu merdivenlerden yukarı ve kulübeye kadar takip ediyorum.

O ışıkları yakıyor, ben de kapıyı kapatıp bizi fırtınanın hiddetinden uzak tutuyorum. Bir anda kulübenin sessizliği etrafımızı sarıyor, dışarıdaki uğultulu kaosla tam bir tezat oluşturuyor. Bu duvarların içinde sessizlik hüküm sürüyor, öyle derin bir sessizlik ki sanki havanın kendisi nefesini tutmuş, şöminenin soğuk odaya hayat vermesini bekliyor.

"Rahatına bak, ateş yakacağım," diyor, ses tonundaki rahat samimiyet, sahip olmadığımız ortak bir geçmişe işaret ediyor.

Olduğum yere çakılıp kalmış bir halde, ağır paltosunu çıkarışını izliyorum; kendinden emin ve emin hareketlerle ateşi canlandırmaya çalışıyor. Gözlerim odanın incelikli samimiyetine daldıyor; neredeyse dokunabileceğim ama tam olarak dokunamayacağım anılar gibi hissettiren çerçevelerle süslenmiş şömineyi. Yaşam alanı, ekose battaniyeleri ve davetkâr mobilyaları örten kürklerin kremmsi dokunuşuyla bir konfor kucaklaması.

Ötesinde, başka ev sırlarının vaadi: kapalı kapılara açılan bir koridor, muhtemelen bir yatak odası, bir banyo ve sonunda espresso makinesi gibi basit zevklerle övünen bir mutfak.

Çıtırdayan ateş sessizliği bozuyor, odaya sıcak turuncu bir hayat üflüyor ve tenime yapışan soğuk kalıntıları kovalıyor. Burada baştan çıkarıcı bir huzur var, iliklerime kadar işleyen, beni bu beklenmedik sığınağın sıcaklığına daha da çeken bir huzur.

Şapkamı, atkımı ve eldivenlerimi yakındaki bir konsol masasına atarken Leo'nun varlığının farkına varıyorum. Ateşin yanında duruyor, bakışları rahatsız edici bir şekilde bana odaklanmış. Işık yüz hatlarında dans ediyor, yeni açılar ve gölgeler ortaya çıkarıyor, ev ortamının yumuşatamadığı ham, neredeyse vahşi bir çekiciliği aydınlatıyor. Bakışı elle tutulur bir şey, vücudumun hatlarını izliyor gibi görünen yavaş, kasıtlı bir vuruş, beni tamamen ateşten kaynaklanmayan bir sıcaklıkla sarıyor.

Nabzım hızlanıyor, alarm ve inkar edilemez bir cazibe arasında kalıyorum. Sıradan olmayan bir yabancıyla, Leo'yla baş başa kaldığımda, tepkilerimin karmaşıklığı içinde kayboluyorum; korku, zorlayıcı olduğu kadar endişe verici de olan bir arzuyla karışıyor.

Ateşe bir kütük daha ekleyerek mutfakta kayboluyor, hareketleri kahve makinesinin eşlik eden gürültüsüne fon oluşturuyor. Aroma kısa sürede zengin ve umut verici bir hal alır.

"Bize kahve yapacağım. Şu anda sadece onu ikram edebilirim" diye .

"Teşekkürler. Burası senin için düzenli bir durak değil o zaman?" Sesim sıradan bir sohbetin ötesine geçen bir merakı ele veriyor.

"İstediğim kadar sık değil," diye yanıtlıyor, sesi demleme bastırarak. "Burası bir inziva yeri, şehir çok fazla geldiğinde. Ruhumu onarıyor."

Kaçma ihtiyacını anlayarak başımı sallıyorum.

İki fincanla dönüyor, buhar sessiz bir siren çağrısı gibi kıvrılıyor. Parmaklarımız sürtünüyor; bir kıvılcım, bir sarsıntı, beklenmedik bir bağlantı ürpertisi. Dengeleyici bir nefes alıyorum, kahvenin sıcaklığı boğazımdan aşağı kayarken hoş bir çapa oluyor ve sıvı bir sakinlik yayıyor.

"Böyle bir fırtınada seni buraya getiren neydi?" diye soruyor, gözleri hâlâ benimkilere kilitlenmiş.

"Sadece bazı ailevi meseleler," diye cevap veriyorum, bu sıcak ve sessiz tonlardan oluşan kozaya ait olmayan borçların ve tehditlerin cesur ayrıntılarını geçirirerek.

İsteksizliğimi anlamış olacak ki dolaptan bir şişe viski almak için arkasını dönüyor. "Kahveme biraz eklememin sakıncası var mı? Yakın zamanda bir yere gidecek değilim."

"Sence?" Dünyanın amansız bir beyaz girdaba dönüştüğü pencereden dışarı bakarak yarı şaka yapıyorum.

"O halde ben de sana katılacağım," diye karar verdim, ortak hapsimizin kaçınılmazlığını kabul ederek.

Burada, onunla birlikte kapana kısılmış olma fikri beni geriyor olmalı. Yine de, Leo'nun getirdiği tuhaf bir sakinlik hissi var, boynumun dibinde heyecan verici, kafa karıştırıcı bir güvenlik ve tehlike karışımı olan elektrik yüklü bir beklenti ile katmanlanmış.

"Burada güvendesin Nikita," diyor, sesi beklenmedik bir sıcaklıkla yankılanan derin, yatıştırıcı bir yankı. Ve her şeye rağmen kendimi ona inanmak isterken buluyorum.

"Zaten geri dönmek için çok geç, değil mi?"

Kıkırdıyor, bu ses yine içimde bir şeyleri harekete geçiriyor. "Ne yazık."

"Neymiş o?"

Bakışları ağır, neredeyse elle tutulur bir şekilde üzerimde geziniyor. Kendimi açıkta, görülmüş hissediyorum ve garip bir şekilde buna aldırımıyorum.

"Senin gibi güzel bir kadın bir fırtınada yalnız olmamalı. Herhangi bir erkek arkadaşın bunu daha iyi bilmeliydi," diyor.

"Bahsedebileceğim bir erkek arkadaşım yok," diye itiraf ediyorum ve bunu neden itiraf ettiğimden, bu itirafın neden önemli hissettirdiğinden emin değilim.

İnançsızlığı neredeyse gurur okşayıcı ve niyetli bakışları başka tarafa bakmayı zorlaştırıyor, aramızda vızıldayan elektrik akımını kabul etmemek zor.

Onu istiyorum.

Ani ve şiddetli bir düşünce.

Saçlarının hissini, kollarındaki gücü, dudaklarının tadını bilmek istiyorum. İstiyorum ki...

"Leo?"

Kaşı yukarı kalkıyor, devam etmesi için sessiz bir davet.

Dudaklarımı yalıyorum, midemde bir sinir kıpırtısı var. "Eğer burada sıkışıp kalacaksak, belki de bunu... unutulmaz kılabiliriz."

Cevabı anında geliyor, ağzı tüm bedenimi ateşleyen bir aciliyetle benimkini buluyor. Öpücük bir söz, paylaşılan arzunun bir anlaşması.

İçimde elektrik titreşiyor.

Kalp çarpıntısıyla geçen birkaç saniyenin ardından Leo duraklar ve birkaç santim geri çekilir.

Ani sıcaklık eksikliği karşısında yumuşak bir sızlanma duyuyorum. "Bunu yapmak istediğine emin misin? "

"Eminim," diye mırıldandım, kemerini açgözlülükle çekiştirerek. "Sadece çok fazla deneyimim olmadığını bilmeni istiyorum, hepsi bu."

"Yabancılarla seks mi?"

Gözlerimi deviriyorum. "Genel olarak seks - şey hariç..."

"Bilmek istemiyorum. Merak etme. Sana gerçek bir erkeğin nasıl sikiştiğini göstereceğim."

Titriyorum, dizlerim neredeyse jöle gibi. Bacaklarımın arasındaki ıslak sıcaklık dayanılmaz hale gelmeye başlıyor. "O zaman ne bekliyorsun?" Ağzına karşı mırıldanıyorum.

İhtiyacı olan tek izin bu.

Leo elimi tutuyor ve beni mermer kaplı muhteşem bir banyoya götürüyor.

Beni kollarının arasına alıyor ve tezgâhın üzerine kaldırıyor. İçgüdüsel olarak bacaklarımı kalçalarına doluyorum, dudakları benimkilerle birleşirken ona yapışıyorum. Öpüşleri daha sert ama böylesi çok daha hoşuma gidiyor.

Sert ve talepkâr, sadece ağzımı değil, solumaya çalıştığım havayı da istediğinin kanıtı.

Her şeyi tüketiyor ve harika bir şekilde baş döndürücü.

Leo daha sonra beni duş kabinine taşıyor, cilalı fayanslar dokunulduğunda serinliyor. İri elleri şaşırtıcı derecede becerikli, kıyafetlerimi inanılmaz bir akıcılıkla parça parça soyuyor.

Bu konuda garip hissetmek için zamanım bile yok - çünkü bir düzeyde bu garip olmalı.

Ama Leo şüpheyi yer bırakmıyor.

Bana yutmaya hazırmış gibi bakıyor, boğazıma sert öpücükler konduruyor, göğsüme iniyor, göğüslerimi sıkıyor, çakıllı meme uçlarımla dişleriyle alay ediyor.

Göğüslerimdeki izleri emiyor, bir eli bacaklarımın arasına kayarak oradaki kaygan sıcaklığı topluyor. Parmakları kıvrımlarımın üzerinde kayarken baş döndürücü bir inilti ciğerlerimden kopuyor.

"et," diye törpüledim. "Şimdiye kadar çıplak olman gerekmiyor muydu?"

Leo tam boyuna yükseliyor, gözlerinde muzip bir parıltıyla bana bakıyor. "Buna ön sevişme denir, kediciğim."

Başparmağının ucuyla hassas klitorisimi okşuyor ve vücudumda kıvılcımlar uçuşuyor. Zevk, onun öpücükleri ve okşamalarıyla noktalanarak varlığımın her zerresine doğru akıp gidiyor.

Gömleğini pençeliyorum, onu çıplak ve eşit derecede açıkta görmek için sabırsızlanıyorum.

Aletin kalçama sertçe bastırması beni heyecanlandırıyor, sert ve sıcak ve pantolonunun sınırlarından kaçmak için elinden geleni yapıyor.

Parmaklarıyla üzerimde çalışıyor, ben delirmenin eşiğine gelene kadar benimle alay ediyor, zevkten öylesine tükeniyorum ki, doruğa ulaştığımda omzuna doğru çılgılık atmaktan kendimi alamıyorum.

Yanlışlıkla duş düğmesine basıp yüksek basınçlı spreyi açıyorum. Saniyeler içinde sırlıklam oluyoruz, buhar zaten sıcak olan mekânı dolduruyor.

"Özür dilerim," diyorum yarı gülerek. Gömleği şeffaf olduğu ve beyaz kumaşın altındaki koyu renkli dövmeler mozaikçi ortaya çıktığı için gerçekten kötü hissetmek zor.

Leo çok üzgün görünmüyor. "değil. Yeni bir gömlek alırım."

O nihayet -sonunda- gömleğini çıkarırken ben de aramıza girip kemerini hızla çözüyorum. Parmaklarımı pantolonunun bel bandına geçirip aşağı doğru itiyorum ve onun büyüklüğüne hayret ediyorum.

Tanrım, adam çok iri. Aleti serbest kalıyor, sertleşiyor ve hazır olda duruyor. Dizlerimin bağı çözülüyor ama beni yakalıyor, kucaklıyor ve arkamdan kıvrımlarıma masaj yaparak beni döndürüyor.

"Beni al," diye neredeyse ona yalvaracaktım."

"Ne diyorsun?" Gözlerini bana dikiyor ama içinin kaynadığını görebiliyorum.

"Lütfen, efendim."

"Lütfen, efendim,
ne?"

"Lütfen efendim, aklımı başımdan alın," diyorum, artık kendimi zar zor tanıyarak.

Kendini tüm gücüyle içime doğru itiyor ve bunu bir tutku ve hayvani sahiplenme fırtınası izliyor.

İnanamayacağım gerildiğimde, vücudumdaki her bir sinir ucu çılgılık attığında, ikinci bir orgazm acilen içimde ilerlerken, daha derine ve daha sert bir şekilde içime giriyor. "Seni tekrar boşaltacağım," diyor Leo.

İçime giriyor, daha derine, daha sert, daha hızlı, o kadar iyi acıtıyor ki, kendimi en acımasızca ovuyorum, basınç zirveye ulaşana kadar durmuyorum, saçımdan bir avuç tutup başımı geri çekiyor, ikimiz de çözülürken beni sertçe öpüyor, ben onun üzerinde patlarken ve o içimde patlarken, horozu beni ağzına kadar dolduruyor.

"Bu gece benimsin Nikita," diye fısıldıyor kulağıma hoyratça.

"Bu gece seninim," diye cevap veriyorum. Artık göklerden iniyoruz, ama gözlerindeki doyumsuz bakıştan işimizin henüz bitmediğini anlayabiliyorum.

"İstediğim sürece benimsin," diyor Leo, çenemdeki tutuşu sıkılaştırırken, sikinin içimde yeniden büyüdüğünü hissediyorum.

Kendini dışarı çekemiyor. Tekrar alev alev yanarken ve amım hala onu sıkıca kavrarken neden çeksin ki?

"Evet, efendim," diye cevap veriyorum, çenemi serbest bırakıp göğüslerime masaj yapmaya başladığında, kalçaları hafifçe sallanırken çok memnunum.

Uzun bir gece olacak, tatlı ve çökmekte olan bir gece, çünkü sahip olduğum her şeyle bu adama boyun eğeceğim.

Beni her yöne, defalarca götürecek ve ben de karşılığında bana vereceği her şeyi memnuniyetle karşılayacağım.

Saçlarımda gezinen parmaklarını

seviyorum. Parmakları etime giriyor.

Onun sahipleniciliği.

Onun hakimiyeti.

Aletin büyüklüğü işledi, beni doldurdu, ben parıldayan bir su birikintisinden başka bir şey olmayana kadar beynimi sikti.

Ertesi sabah, Leo ve ben giyinmiş ve her zamanki gibi işimize dönmüştük. Gözlerimiz çok şey anlatıyor. Bedenlerimiz birbirini arzuluyor. Arabasına dönüp kulübeyi geride bırakırken ruhum kışın katmanları altında sessizleşerek ağrıyor. Son kar taneleri de bembeyaz bir enginliğin üzerine düşerken birbirimize tek kelime bile etmiyoruz.

Köy yolundan çıktığımızda, o eski çamlar sessizce bize sonsuza dek veda ederken, ona uzun uzun bakıyorum, o gözlerini ileriye odaklamışken profiline hayranlıkla bakıyorum. O dudakları öptüğümü hatırlıyorum. Dudaklarımı gerdiğini ve dün gece beni bir canavar gibi derin derin emdiğini hatırlıyorum. Çıplak ve ter içinde şöminenin önündeki tüylü halının üzerinde eriyen gölgelerden başka bir şey olmayana kadar beni bütünüyle yediğini ve her santimimi yuttuğunu hatırlıyorum.

Sanırım tüm bunları sonsuza dek hatırlayacağım. Bunun tek bir saniyesini bile unutmak istemiyorum. Bedenim en tatlı şekilde ağrıyor.

"Burada güvende olacak mısın?" Leo beni Abramtsevo'daki tren istasyonuna bırakırken soruyor. Ceketimin üzerine giymem için kendi montunu veriyor. "Seni sıcak tutacaktır."

"Ben iyi olacağım."

"Al şunu Nikita. Bir dakika bile donmanı istemiyorum."

Gülümsemekten kendimi alamıyorum ve ceketini reddetmemeye karar veriyorum. Montu giydim ve arabadan indim. "Tamam o zaman."

"Doğruca eve git, tamam mı?"

"Evet, teşekkür ederim," diyorum, spor çantam omzumda ağır bir şekilde duruyor. "Dikkatli sür."

Bu noktada söyleyebileceğim tek şey bu. Kalmasını, beni Moskova'ya götürmesini isterdim ama sabah yine yabancı olacağımız konusunda anlaşmıştık ve neredeyse gerçekliğe dönme vakti geldi. Kurtarılması gereken bir babam var. Kazanmam gereken bir prima balerin slotu. Kurmam gereken bir hayat. Eğlenceli, tutkulu ve yoğun. Leo'nun beni ele geçirmesine ve kontrol etmesine izin verdiğim gibi kendimin de ele geçirilmesine ve kontrol edilmesine izin vermek inanılmazdı.

Ancak görev çağırıyor. Ve o da bunu biliyor.

"Seni tekrar göreceğim, belki?" Leo direksiyonun arkasından yarı gülümseyerek şöyle diyor.

"Belki," diye mırıldanıyorum ve arabasının yolcu kapısını kapatıyorum.

Muhtemelen bir daha asla.

Moskova'ya döndüğümde öğleden sonra geç olmuştu. Rehin dükkanına götürebileceğim değerli her şeyi almak için çabalıyorum ve işim bittiğinde spor çantasını babamın dairesine .

Omuzlarım gerginlikle, zihnim öfke ve kızgınlıkla yüklüken, bu kez para yüklü. Ne de olsa kısmen sorumluyum. Benim yüzümden, benim tutkum yüzünden böyle bir belaya bulaştı.

Ancak ön kapıya ulaştığımda esrarengiz bir şey fark ediyorum. Kilitli değildi ve hafif aralıktı.

İçeri girdiğimde beni sessizlik ve karanlık karşıladı.

"Baba?" Sesleniyorum ve önce koridorun ışığını açıyorum.

Devrilmiş bir yan sehpayı görünce nefesim kesildi.

Kırık bir vazo ve solmuş çiçekler yerdeki su birikintisinin içinde duruyor.

Kağıtlar her yere saçılmıştı. Kan damlacıkları duvara bulaşmış. Babamın telefonu köşeye savrulmuş, ekranı çatlamıştı.

Burada bir şey oldu. Korkunç bir şey.

CHAPTER 2

OceanofPDF.com

"B diz kapaklarını kır."

Küçük kardeşlerim Samuil ve Roman'ın Erik Belov'u hareketsiz tutmak için iki kolundan tuttuklarını ve üvey kardeşim Damien'in elinde bir levyeyle yaklaştığını izlerken parmaklarım titriyor.

Aslında Erik'in diz kapaklarını kırmak *istemiyorum*. Bu boş bir tehdit, onu harekete geçirmek için yapılmış bir tehdit. Ayrıca, halıya kan bulaştırmak istemiyorum. Tanrı biliyor ya, Andrei'den bunun sonunu asla duymayacağım. Onun ofisindeyiz. O yokken ödünç alıyorum.

"Lütfen!" Erik kekeliyor. "Lütfen, bunu yapmayın! Hafta sonuna kadar sana parayı getireceğim, söz veriyorum!"

Parmaklarım yine seğiriyor. Yeni bir nikotin bandına ihtiyacım olduğundan oldukça eminim. İki ay önce baldızımın ısrarı üzerine sigarayı bıraktım ve soğuk hindiye geçmek başıma büyük bir bela oldu. Henüz elime bir sigara almadım, ama ne yaparsam yapayım, özlemimi yenemiyorum. Tütün bağımlılığım, beleşçi pisliklerden gecikmiş borçlarımı tahsil etmeye çalışırken çirkin yüzünü gösteriyor.

Mesela şu an gibi.

"Sabırlı olmaktan fazlasını yaptık, Erik," diyorum yavaşça, sesim kısık bir hırıltıya dönüşüyor. "Kumarhanelerimizden birinde ödeme yapamadığında, adamlarım seni yerinde vurmak istedi. Bize daha sonra ödeme yapma fırsatı vermenin cömertlikten de öte olduğunu düşünmüyor musun?"

Erik Belov titriyor. Kalın bir ter tabakası alnını yapışkan bir parlaklıkla boyuyor, alnından ve yanaklarından aşağı birkaç kalın nem damlası damlıyor. Tahminime göre, muhtemelen altmışına merdiven dayamış. Saçlarının yanları seyrelmiş ve tepesi kelleşmiş, geriye kalan az bir kısmı da açık gri. Adamın

Cildi lekeli, kırışık ve güneş lekeleriyle kaplı. Nikita'nın kollarında akıllara durgunluk veren kar fırtınası gezintimin ardından Moskova'ya döndükten sonra Erik'i dairesinden çıkarıp buraya getirdim. Birkaç saattir söyleniyor ve bize karşı geldiği için üzgün olduğunu söyleyebilirim.

Ama benden merhamet görmeyecek. Bratva'dan çalmaya cüret eden herkes ölü bir adamdır. Ona ikinci bir şans verdim. Bunu heba etmesi benim suçum değil.

Erik bir fare gibi titriyor. "Sadece biraz daha zamana ihtiyacım var, Tek Göz."

İçten içe ürperiyorum. Tek Göz, baldızım Sandra'nın iki yıl önce ilk tanıştığımızda bana sevgiyle taktığı küçük bir lakaptı çünkü aslında tek sağlam gözüm var. Sol gözüm yıllar önce bir bıçaklı kavgada hasar gördü ve görüşüm gölgeleri ayırt etmekten öteye gidemedi. Bana sorarsanız biraz abartılı bir lakap ama bu aptal lakap üzerime yapıştı ve açıkçası değiştirmeye de zahmet edemiyorum.

Nikita bunu pek umursamıyor gibiydi. Bu kadar duyarlı olması, boyun eğme isteğine bu kadar şaşırması beni hâlâ hayrete düşürüyor. Nerede olduğumu ve ne yapmam gerektiğini hatırlayarak düşüncelerimden sıyrılıyorum. *Gerçek dünyaya dön, Tek Göz. O kar fırtınası rüyası sona erdi. O gitti.*

"Dokuz yüz bin ruble," diye mırıldandım. "Sana hafta sonuna kadar süre versem bile, senin gibi bir adam bu kadar parayı nereden bulacak?"

"Bir şeyler düşüneceğim," diye ısrar ediyor Erik. "Sahip olduğum her şeyi satarım, ailemden borç para alırım, *her şeyi* yaparım. Lütfen, sana yalvarıyorum." Sessiz kalıyorum, kasıtlı olarak onun kendi sessizliği içinde boğulmasına izin veriyorum. Bunun ne kadar ciddi olduğunu anlamasını istiyorum. Çünkü konu

para, veba kadar ciddiym.

Resmi olarak, Bratva'nın sayılar adamıyım. Muhasebeciyim. Bana ne iş yaptığımı sorduğunda Nikita'ya yalan söylemiyordum. İşte yine aklımdan geçiyor. Her ruble, her kopek... Hepsi hesaplanmalı. İş giderleri, aylık karlar, yeniden dağıtım ve sisteme geri aklama. Bu benim uzmanlık alanım. Ekmeğim ve tereyağım. Sayılar düzgün ve mantıklıdır. Her kuruşa kafayı takmaktan büyük keyif alıyorum. Bizim büyüklüğümüzdeki bir kuruluş ancak muhasebecisi kadar iyidir, aksi takdirde her şey dikiş yerlerinden dağılır.

Özenli mali kayıtlar tutmanın bir şeref olmadığının fazlasıyla farkındayım. İnsanlar suçlu olmanın şiddet ve ateş gücünden ibaret olduğunu sanıyor.

Gösterişli arabalar, mücevherler ve kadınlar. Gangster özentileri sadece servetin, partilerin ve yaşam tarzının peşindedir. Ama işin gerçeği, istediğinizi alıp bundan kurtulmayı bekleyemezsiniz.

Bizim için bu bir iş. Nesiller boyu sürmesini umduğumuz bir miras. Kardeşlerimi ve beni sıradan sokak dolandırıcılarından ayıran şey *akıllı* olmamız. İzlerimizi saklarız. Polis, izini süremediği bir suçtan dolayı sizi tutuklayamaz. Eski bir atasözünün dediği gibi, *parayı takip et*, ama eğer her şeyi doğru yaptıysam, polisler zamanın sonuna kadar kendilerini daireler çizerek kovalayacaklardır.

Derin bir nefes veriyorum ve Erik'e burnumun ucundan soğuk bir bakış fırlatıyorum. Dokuz yüz bin ruble Bratva için çerez parası - biz bu miktarı bir günde kazanıyoruz - ama onun bu işten sıyrılmasına izin veremem. Burada öğretilmesi gereken bir ders var. Erik örnek olma talihsizliğine sahip. Antonov-Nicolaevich Bratva'nın, altına yeterince işersen çalınmayı affetmeye hazır olduğu duyulursa, itibarımıza onarılamaz bir zarar verir.

"Cuma," diye kesin bir şekilde belirttim. "Akşam yediye kadar. Eğer o para önümde olmazsa..." Cümlemi bitirmenin bir anlamı olmadığını görerek sözümü kesiyorum. Tehdidim havada asılı kaldığı, tamamlanmadığı için şimdi çok daha ağır geliyor.

"Tamam," diye kekeliyor. "Tabii ki. Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim."

Elimi sallayarak kardeşlerime onu götürmelerini işaret ediyorum. Damien Erik'in başına siyah bir bez torba geçiriyor ve Samuil de onu omzuna atıp dışarı çıkarıyor.

Adama kötü bir şey olmayacak. Bunların hepsi görünüş ve şu anki yerimizi gizli tutmak için. Bratva'nın Nicolaevich Kardeşler Taksi Şirketi'nin deposunda çalıştığını kimsenin bilmesine gerek yok. Onu araçlarımızdan birinin arkasına atacağız, Erik'in dönmesi için bloğun etrafında birkaç kez tur atacağız ve sonra Cuma gününe kadar onu neşeli yoluna göndereceğiz.

"Peki, *Tek Göz*," diyor Roman arsız bir sırıtışla. "Zavallı herif borcunu ödeyemediğinde ne yapacağız? Onu güzel bir göle götürüp ördeklere mi baktıracağız?"

"Ödeyecek."

"Çok emin konuşuyorsun."

"Öyle ya da böyle, o parayı geri alacağız. Ya nakit olarak ya da onu bunun için çalıştırmanın bir yolunu bulacağız."

Roman ellerini sahte bir teslimiyetle havaya kaldırır. "Sen öyle diyorsan."

"Neden hâlâ orada dikiliyorsun? Yapacak işin yok mu senin?"

"Benden kurtulmaya bu kadar hevesli misin, kardeşim?" Roman dilini şaklatıyor, o kendini beğenmiş yüzünün ardında ani bir farkındalık parıldıyor. "Ah, biliyorum. Hâlâ bizim skimmer'ı avlamaya mı çalışıyorsun?"

Dişlerimi sıkıyorum, kızgınlığımı yutuyorum. Parmaklarım tekrar seğiriyor, tutacak bir sigara arıyorum. Yakındaki bir kalemle yetiniyorum.

Son üç aydır, defterleri tablollaştırırken bir anormallik fark ettim. Başta ufak tefek bir şeydi, şurada burada birkaç ruble. Bunu teğmenlerimizin raporlarındaki küçük yanlış hesaplamalara bağladım. Aşırı endişe verici bir şey değildi, ancak durum tespiti hakkında uzun ve sıkıcı bir konuşmayı gerektiriyordu. Ondan sonra işler gayet iyi gitti.

Ta ki iki hafta önce -Kasım ayının ortalarında- yine bir dizi yanlış hesaplamayla karşılaşana kadar. Bu kez yüz binlerce ruble kayıptı. Daha önce fark etmediğim için sinirlendiğimi söylemek hafif kalır. Hiçbir şeyin beni atlatmaması gerekiyordu, özellikle de bu kadar korkunç bir şeyin. Saflarımızdan biri ailemin parasına el atmış, hem de burnumun dibinde.

Her kimlerse, bir seferde yalnızca küçük miktarlarda ve her zaman seyrek olarak alacak kadar akıllılar. Bunun bir düzeni yok, ne zaman tekrarlanacağını tahmin etmenin bir yolu yok. Ve yasadışı operasyonlarımızın çoğu nakit bazlı olduğundan ve taksi şirketimiz aracılığıyla filtrelendiğinden, takip etmek neredeyse imkansız. Şimdi, kepçemizin nereden para çektiğini bulmak için tüm işletmelerimizi tek tek incelemek gibi harika bir görevim var.

İşlerin gidişatına bakılırsa, müthiş bir Noel kutlaması için para biriktiriyorlar gibi görünüyor. Bizden çalmayı başardıkları parayla kendilerine yepyeni lüks bir BMW alabilirler. Sanırım söyledikleri doğru: Hırsızlar arasında onur yoktur.

Bu tam bir hakaret. Bunu daha fazla yanlarına bırakmayı reddediyorum.

"Bununla başa çıkıyorum," diye homurdandım. "Şimdi çık da konsantre olabileyim." "Bence Andrei'ye söylemeliyiz."

Yavaşça sandalyemden kalkıyorum ve başımı sallıyorum. "Henüz bilmesine gerek yok."

"Ama-"

"Andrei ve Sandra çocuklarıyla birlikte hak ettikleri zamanın tadını çıkarıyorlar. Bu benim gözetimimde oldu, bu yüzden ben ilgileneneğim. O

Bizim için çok şey yapıyor ve karşılığında çok az şey istiyor. Bu kadar önemsiz bir şeyle onu rahatsız etmenin bir anlamı yok."

Roman gülümsüyor, her zamanki gibi ukala. "Sakin , Bay Kanayan Kalp. Sadece onu haberdar etmemiz gerekip gerekmediğini öğrenmek istedim, hepsi bu."

"Her şey kontrolüm altında."

"Öyle mi?" Ben ona ters ters bakınca Roman başını geriye atıp gülüyor.

"Yani, yapıyorsun!"

"İyi kurtarış," diye mırıldandım.

"Bu kadar huysuz olma. Noel yaklaşıyor. Noel Baba'nın yaramazlar listesine girmek istemezsin, değil mi?"

"Tatillerde ne kadar sinir bozucu olduğunu söyleyen oldu mu hiç?" "Ben her zaman sinir bozucuyum," diye göz kırparak karşılık veriyor kardeşim.

"Bu gurur duyulacak bir şey değil." "Bu benim cazibemin bir parçası."

"Seninle ilgili hiçbir şey çekici değil."

"Bunu bu akşam yemeğe çıkaracağım üç güzel bayana söyle." Yüzümün ne yaptığından emin değilim ama tiksintimi tam olarak yansıttığından eminim çünkü Roman daha sonra "Biliyorum, değil mi? Paylaşmayı falan seviyorlar. Eminim kıskanıyorsundur."

Burnumun kenarını sıkıyorum ve iç çekiyorum. "Kıskanmıyorum. Sadece erkek fahişe kardeşimin cinsel yolla bulaşan bir hastalığa yakalanmasından endişeleniyorum."

"Umursuyorsun demek!"

"Seni iki gözünün ortasından vurmadan önce defol."

Roman kıkırdar. "Gidiyorum, . Rahatlamayı öğrenmelisin Leo.

Bu gece sana randevularımdan birini ayarlamama ne dersin?" "Siktir git."

Çıkışa doğru ilerlerken omuz silkiyor. "Sen bilirsin. Seni paralarını sayman için burada bırakıyorum Ebenezer."

"Kes şu saçmalığı."

Roman gülerek kapıdan çıktı. Doğruyu söylemek gerekirse, Nikita'nın tatlı, ıslak sıcaklığından hâlâ sersemlemiş durumdayım. Onun zevk ve teslimiyet iniltileri hâlâ beynimin arkasında yankılanıyor. Zihnimi boşaltmak ve skimmer'ı yakalamanın bir yolunu bulmak için o kulübeye gittim. Yolun kenarında, ne zaman dokunsam vücudu şarkı söyleyen ateşli bir genç kız bulmayı kesinlikle beklemiyordum. Ben paralarımı saymaya ve yollarımızın bir daha kesişip kesişmeyeceğini merak etmeye devam edeceğim, teşekkürler.

Gece vardiyası müdürü Arman gelene kadar taksi durağında kalıyorum. Onu yıllar önce, taksi şirketimiz henüz yürümeyi öğrenirken ve yeraltı suç dünyasındaki girişimlerimiz bir fikirden öteye geçmezken işe almıştık. Pek konuşkan biri değildir, ama sanırım onun en sevdiğim yönlerinden biri de bu. Arman işe geldiğinde, anlamsız gevezeliklerle nefesimi boşa harcamak konusunda asla endişelenmeme gerek kalmıyor.

Çalışkan bir adam. Her zaman zamanında gelir, gece geç saatlerden ya da uzun çalışma saatlerinden asla şikayet etmez. Ve dahası, burnunu asla ait olmadığı yere sokmaz. Arman, kardeşlerimin garip zamanlamalı geliş ilgili sorular sormaz, öğrenmekle de pek ilgilenmez. Her şeyiyle mükemmel bir çalışan.

Gece vardiyasının geri kalanı çok geçmeden ortaya çıktı. Her birini ismiyle tanıyorum. Vlad var, nefesi sarımsak ve soğan kokuyor ama asla gülümsemeden duramıyor. Georgi, üniversiteyi yarıda bırakmış bir çocuk, biraz daha fazla kazanmak için burada yarı zamanlı çalışıyor. Ve bir de Kostya var. Hayatımda gördüğüm en kaypak orospu çocuğu ama saatlerce çalışıyor ve asla homurdanmıyor.

İyi bir grup, kardeşlerim ve ben hak ettiğimiz dinlenmeyi yaparken taksi şirketini idare edecek kadar iyiler. Kuşkusuz birkaç kez kaymakçılardan birinin onların saflarında olup olmadığını sorguladığım oldu, ancak hiçbiri ailemin Bratva ile olan ilişkisini bilmiyor. Kardeşlerim ve ben iki dünya arasındaki çizgiyi çizmeye dikkat ettik, bilmemesi gerekenleri bu işe karıştırmamaya özen gösterdik. Ayrıca, hiçbirinin benim gibilerden çalacak cesarete sahip olduğundan şüpheliyim. Onlar çalışan adamlar, dolandırıcı değiller.

Siyah kışlık paltomu giyerken Arman'a "Şoförlerimizden biri hasta olduğunu söyledi," diye bilgi verdim. "Ve altı aracımız bakım için çekildi, yani bu gece daha küçük bir filoyla çalışacaksınız. Bu sabahki soğuk hava dalgası motorları şok etti."

Arman başını sallar. "Haber verdiğin için teşekkürler patron." "Beklenmedik bir şey olursa beni ara."

"Yapacağım."

Ve işte bu kadar. Güzel ve acısız.

Deponun arka kapısından çıkıp arabama gidiyorum. Özel bir şey değil, şık siyah Lada Granta'nın son modeli.

Eşikle birlikte Bratva'nın ortak başkanı olan Andrei, gösterişli olmamızı pek onaylamıyor. Açıkçası ben de ona katılıyorum. Gösteriş yapmak, yanlış türden dikkat çekmenin en hızlı yoludur. Küçük kardeşlerim

Bunu farklı derecelerde anlıyorlar -Roman partilere ve kol şekerine olan zaafıyla grubun en kötüsü.

Eve dönüş yirmi dakikadan az sürüyor, günün trafiğinin çoğu akşamın erken saatlerinde azaldı. Kaldırımlarda ince bir kar tabakası birikmeye başlamış, hafif bir sağanak Moskova'yı süpürüyor. Birçok işyeri, yoğun tatil sezonu öncesinde rengarenk parıldayan ışıklar asmaya başladı, küçük ampuller yukarıdaki yıldızlardan daha parlak bir şekilde göz kırıyor.

İleride bir şey fark ettiğimde apartmanımdan sadece birkaç blok uzaktaydım. Tanıdık bir yüz. Erik Belov, kaldırımın kenarında duruyor, gri paltosunun altında ufak tefek ve uysal görünüyor, Andrei'nin ofisinde tüylerini karıştırdığı için saçları hâlâ dağınık. Birini bekliyor. Sarı bir taksi caddenin karşısında durur ve iki kez korna çalar. Arka koltuktaki yolcu camlarından biri aşağı kayıyor ve bir kadın eliyle Erik'e el sallıyor. Yüzündeki şaşkınlık ifadesini fark ediyorum, kadını tanıyor. Birdenbire rahatlıyor.

Geçmesine izin vermek için yavaşlıyorum, bu noktada beni görüp görmediğini merak ettiğim için gülümsememi tutuyorum. Bana ve sağa doğru bir bakış atıyor, sonra korkmuş küçük bir lemming gibi caddenin karşısına geçerek taksiye doğru fırlıyor.

Başımı yavaşça sallayarak yanından geçip gidiyorum. Bu beni ilgilendirmez. Eve gitmek, ayaklarımı uzatmak ve kendime bir parmak birinci sınıf votka ısmarlamaktan daha çok bir şey yok, ta ki yolcuyla bir anlığına görene kadar -sadece beni derinden sarsan kısacık bir an.

Genç bir kadın. Sarı saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmış, saç telleri o kadar hafif ve yumuşak ki neredeyse gümüş gibi görünüyor.

Onu daha önce görmüştüm. Görmüş olmalıyım. Ama şimdi yolun daha yukarısındayım ve her iki yönden de yeterince trafik akıyor, bir polisin gözüne çarpmadan daha iyi bakmak için arabayı döndüremiyorum. Burada kesintisiz çift şerit var ve hemen ileride sağ tarafta konuşlanmış trafik polisini fark ettim bile. Bu çocukların günlük ceza kotalarını doldurmaları gerekiyor ve onlara bu aptalların geri kalanından kazandıklarından daha fazla para vermeye hiç niyetim yok.

Nikita. Bana Nikita'yı hatırlattı. Ama o olamaz. Kuzeyde yaşıyor. Onu günler önce geride bıraktım. Kahretsin, bende gerçekten bir iz bıraktı.

Baktığım her yerde onun yüzünü gördüğümde beri.
Birbirimizi bir daha görmesek daha iyi.

OceanofPDF.com

CHAPTER 3

OceanofPDF.com

I Umarım onu tekrar görebilirim.

Dairesinin kapısını açık ve evini darmadağın bulduktan sonra umutsuzca babamı bulmaya çalışarak geçirdiğim korkunç günlerden sonra bile Leo'yu, onun düşünceli varlığını, ifadesindeki karanlığı, geniş omuzlarında taşıyor gibi görüldüğü görünmez, ezici ağırlığı düşünmeden edemiyorum. Koyu siyah saçları, sivri burnu, güçlü çenesi ve yaralı gözüne *kadar* onunla ilgili her şey çok *ciddiydi*.

Çoğu insan Leo gibi bir adamdan korkabilir. Aslında, aklı başında bir insan muhtemelen kendini koruma ihtiyacından dolayı onun yardım teklifini reddederdi. Duruşundaki bir şey güç ve tehlike yayıyordu ama ben korkmuyordum. İçimdeki his bana Leo'nun sadece yardım etmek istediğini söylüyordu. Bana zarar vermeyecekti. Ve vermedi de. Bunun yerine, beni saatlerce sahiplendi, benden geriye hiçbir şey kalmayana kadar beni tüketti, ancak ona verecek daha çok şeyim vardı. O geceyi ve ertesi sabahın ilk birkaç saatini hatırladıkça hâlâ ıslanıyorum. Onu hatırlamak için sahip olduğum tek şey paltosu, şifonyerimde saklı. Birlikte geçirdiğimiz geceyi kendime hatırlatmak için onu koklamak üzere birden fazla kez çıkardım.

Annem öğrenseydi, bu kadar saf olduğum için beni azarlardı. Aptalca. Ama bir kitabı kapağına göre değerlendirmemeye çalışıyorum. En kötüsünü düşünüp haklı çıkmaktansa, en iyisini düşünüp haksız çıkmayı tercih ederim.

Leo parlak zırlı bir şövalye olduğunu kanıtladı - pürüzleri, genel kasveti ve sert konuşma tarzı bir yana. Ve sonunda babamı tek parça halinde geri aldım, ancak ona aklımdan geçenlerin bir kısmını vermeden değil. Annem babamın son gafını öğrense ne derdi merak ediyorum. Ona yeni bir gözyaşı dökceği kesin. Her şey yolunda.

Sonu iyi biter, değil mi? Zarar yok, faul yok? Her şey gibi davranırken, aslında hiç de öyle olmadığını bildiğim halde geçen haftayı aceleyle anlatmak için birkaç ifade daha bulabilirim. Babamın başı büyük belada ve onu hayatta tutmak için bedel ödemek üzereyim. Annemle karmaşık bir ilişkisi olabilir ama ben onların olmadığı bir dünya hayal edemiyorum.

"Nikita!" Inessa antrenman odasının önünden bağıyor. "Odaklan! Ayaklarını daha fazla aç. Bu sabah hareketlerin neden bu kadar özensiz?"

Barı sıkıca kavıyor, konsantrasyonumu artırmak için burnumdan keskin bir nefes almaya zorluyorum. Korkunç derecede temposuz olduğumu, neşeli piyano melodisinin ve bale topluluğunun geri kalanının bensiz devam ettiğini fark edince dehşete düşüyorum. Yetişmek için yarışmak yerine, sadece duruyorum, derin bir nefes alıyorum ve sonra bir sonraki ısınma sekansı ile onlara yeniden katılıyorum. Neyse ki tekrar yola koyuldum ama Inessa'nın yüzü hâlâ buruşuk ve ekşi.

Annemi memnun etmenin bir yolu yok.

Her zamanki rutinimizi uyguluyoruz. Ardından rehberli esneme hareketleri, sonra merkez çalışması, saygı duruşu ve sonra da pointe çalışması geliyor. Bitirdiğimizde terden sıırıslık ve yüzüm kıpkırmızı oluyor ama hayatımın en güzel anlarını yaşıyorum. Ayak parmaklarımın ucunda geçirdiğim bir sabahın ardından sıcak uğultusundan ve ciğerlerimdeki hafif, tatmin edici yanmadan daha tatmin edici bir şey yok.

Ders bittikten sonra Kseniya bana "Fouettés'in çok güzel" diyor. Muhteşem esmer saçları ve ışıltı ışıltı yeşil gözleri olan bir solist arkadaşım. Benden birkaç yaş küçük - sadece on dokuz yaşında - ama yeni yıldan sonra muhtemelen baş dansçı yapılacağına dair fısıltılar dolaşıyor.

İçimde yükselen çirkin yeşil kıskançlık duygusunu ısırarak bastırıyorum ve düşünceyi uzaklaştırıyorum. Kseniya harika bir dansçı. Kendime onun başarısı için mutlu olmam gerektiğini, bunu hak ettiğini söylemeye çalışıyorum. Başkaları için mutlu olmanın hiçbir maliyeti yoktur. Bu sadece...

Sadece geçtiğimiz Mart ayında yirmi dört yaşına girdim ve hiçbir ilerleme kaydedemedim. Bolşoy'daki kariyerimin durgunlaşması düşüncesinden daha korkutucu bir şey olamaz. Çoğu balerin otuz ila kırk yaşları arasında emekli oluyor, bu da zamanımın hızla tükenmekte olduğu anlamına geliyor. Şimdiye kadar daha ileride olurum sanıyordum. Övünmek gibi olmasın ama bir dansçı olarak yeteneklerim en üst seviyede. Yaptığım işte iyiyim.

Ama belki de *yeterince* iyi değilimdir.

Vaganova Rus Balesi Akademisi'ndeki tüm sınıf arkadaşlarım çoktan solist olarak sahneye çıktılar. *Giselle*, *Kuşu Gölü*, *Don Kişot*... Hayalimdeki rollerden birini kazanmak, spot ışıklarının sıcaklığını tenimde hissetmek ve büyülenmiş bir kalabalığın gürleyen alkışlarını dinlemek için neler vermezdim. Geride bırakılmak korkunç bir duygu.

Bu yıl bu acı iki kat daha fazla çünkü Aralık ayında *Fındıkkıran*'ı sahneleyeceğiz ve benim istediğim rol - Şeker Eriği Perisi - Bolşoy'un yıldız solisti Vanya'ya gitti. Ben onun yedeği olmaktan öteye gidemedim. Dürüst olmak gerekirse, duyuru sürpriz olmadı ama bu hayal kırıklığına uğramadığım anlamına da gelmiyordu. Pointe üzerinde durabilecek yaşa geldiğimden beri Şeker Eriği Perisi olmak istiyordum. Hatta bu yıl seçmelere de katıldım. Söylemeye gerek yok, egom ince bir toz haline geldi.

"Bugün benimle öğle yemeği yemek ister misin?" Kseniya tatlı bir gülümsemeyle soruyor. "Bloğun etrafındaki şirin kafede en iyi meyveli parfe var."

Gülümsemesini yansıtıyorum. Kseniya muhtemelen şirketteki en yakın arkadaşlarımdan biri, ki stüdyo dışında nadiren takıldığımızı düşünürsek bu da bir şey ifade ediyor. Baleyle besleniyor, nefes alıyor, *yaşıyoruz* ve bu da genellikle başka şeyler için çok az enerjimiz olduğu anlamına geliyor. İşte bu yüzden Loza'ya yaptığım kısa yolculuk başlangıçta büyük bir çaba gerektirdi. Leo o gece beni bulmasaydı, provalara zamanında yetişebilir miydim bilmiyorum. Hatta eve sağ salım dönebilir miydim, onu bile bilmiyorum.

Bizim gibi profesyonel balerinler takıntılıyızdır. Kendimizi zanaata, sürece ve performansa adanırız. Çok yönlü bireyler kesinlikle değiliz ve başka türlü de olamayız.

"Aslında," diye cevap veriyorum bir süre düşündükten sonra, "meyveli parfe kulağa gerçekten hoş geliyor. Biraz su alayım ve-"

"Hiçbir yere gitmiyorsun, Nikita."

Başımı kaldırıyorum. Hızla yaklaşan ve gittikçe hızlanan kişi annemden başkası değil. Inessa ve ben birbirimize pek benzemeyiz. Sarı saçlarımı ve mavi gözlerimi babamdan almışım. Annemden bana miras kalan tek şey ortak bale sevgimizdi. Eskiden Inessa bir yıldızdı. Yüzü ve adı tüm Rusya'da bilinirdi. Kumpanyadaki genç dansçılar, odaya girdiğinde ondan bir efsaneymiş gibi - o bir efsane - saygı ve huşu ile bahsederler. Tekniği mükemmeldi. Sanatçılığı, eşsiz. Verdiği eğitim paha biçilemez.

Ben, elbette, gerçeği biliyorum.

Inessa Belova, şık bir topuz ve yönlü bacak ısıtıcıları içinde, kızı aracılığıyla zafer günlerinin peşinden koşan bir zorbadan başka bir şey değil. Temel bir seviyede, sanırım herkes bunu biliyor. Soyunma odalarında fısıltılarını duyuyorum, dedikodular her fırsatta etrafımı sarıyor.

Zavallı Nikita yine azar işitti.

Inessa'nın eskiden olduğu kadar iyi değil.

Böyle bir baskıyı hayal bile edemiyorum.

Terfi alamadı. Bir daha söyle.

"Vanya her an burada olabilir," diyor annem. "Burada olup onun yedeği olarak not almalısın."

İtiraz etmek istiyorum ama vazgeçiyorum. Olabildiğince klasik olan Grigorovich varyasyonunu yapıyoruz. Bu noktada müziğin her notasıyla senkronize olan her bir hareketi ezberledim. Geride kalmamı istemek gereksiz olurdu, çünkü gerçekten şansım olmayacak

Biri çığlık atıyor. Bu bir kadın çığlığı, sesi o kadar ürpertici ki kollarımdaki tüylerin diken diken olmasına neden oluyor. Panik tüm odayı sarıyor, dansçılar arasında fısıltılar ve endişeli bakışlar geçiyor.

"Neler oluyor?" Inessa kapıya doğru aceleyle yürüyor.

Peşinden aceleyle koşuyorum, kalbim boğazımda düğümleniyor. Elim ağzıma gitti, gördüğüm şey karşısında dehşete kapıldım. Giyinmiş ve prova için hazırlanmış olan Vanya yere oturmuş, ayağını tutmak için uzanıyor. Yüzü acı içinde iki büklüm olmuş, gözlerinden yaşlar akıyor, rimeli siyah bir nehir gibi akıyor. Ayakkabılarına baktığımda bir şeylerin fena halde ters gittiğini fark ediyorum.

Pointe ayakkabıları kanlı.

"Biri içine iğne koymuş!" diye feryat ediyor. "Aman Tanrım, bunu kim yapmış olabilir?"

Kusmak istiyorum, bir inançsızlık ve dehşet dalgası içimi parçalıyor. Bu çok zalimce, çok gaddarca. Aramızdan kim Vanya'ya -ya da herhangi bir dansçı arkadaşımıza- böylesine korkunç ve kariyerini bitirebilecek bir şekilde zarar verecek kadar ahlaksız olabilir anlamıyorum.

"Biri doktor çağırın!" Onun yanına koşarak bağıriyorum. "Çabuk olun!" Vanya elimi tutuyor, hıçkırıqlarla titriyor. "Acıyor!"

"Ayakkabılarını çıkarmamız lazım," diyorum anneme.

Vanya'nın ayaklarındaki hasar çok kötü görünmüyor, ancak ilk gösterimize sadece birkaç hafta kaldığı için zamanında iyileşmesi mümkün değil. Tüm bu olanlar inanılmaz derecede rahatsız edici. Bunun bir kaza olmasına imkan yok. Sabotajdı.

Inessa bana ters ters baktı. "Hâlâ burada ne yapıyorsun? İçeri gir ve hazırlan."

Kaşlarımı çatıyorum. "Ne?"

"Doktorun ona bir göz atmasını sağlayacağım. Açılış gecesi için çalışmaya başlamalısın."

Inessa'nın sözlerinin ağırlığı, sersemlemiş ve uyuşmuş bir halde çalışma odasına geri dönene kadar beni tam olarak etkilemiyor. Bu doğru değildi. İstedğim bu değildi. Yaklaşan balede böylesine önemli bir rol oynayabilmek büyük bir onur ama bunu gerçekten hak ettim mi?

Tavandan tabana aynalarda yansımama bakıyor, formumu inceliyorum. Kaybedecek zamanım yok. Kanıtlayacak çok şeyim ve kaybedecek çok şeyim var. Şimdi içimdeki şüphelerin kazanmasına izin vermenin zamanı değil. Bu yedek oyuncuyu ilgi odağı haline getirmenin zamanı geldi.

Eve döndüğümde yorgunluktan kemiklerim çıkmış ve yatmaya hazırdım. Inessa'nın tiz sesinin bana bağırarak yaptığı düzeltmeleri hâlâ duyabiliyorum.

Ayaklarını göster.

Neden gülümsemiyorsun?

Kollarını öyle çırpma, biraz zarafet göster!

Her şey düşünüldüğünde, oldukça iyi idare ettiğimi düşünüyordum. Annemin söyleyecek cesaretlendirici bir şeyi olduğundan değil.

"Vanya'dan haber var mı?" Dairemizin kapısına yaklaşırken ona soruyorum. Annem kumar sorunları yüzünden onu evden gönderene kadar babamla burada yaşıyorduk. Bunu bizim için, özellikle de benim için yapmasını umursamıyordu. Bize yaşattığı utanç katlanılamayacak kadar fazlaydı, bu yüzden birkaç aydır uzakta yaşıyor.

Normalde şimdiye kadar galeriden eve dönmüş olurdu. Pazartesi cumaya kadar araba satmak için çalışıyor, ancak her zaman yazar olma hayalleri vardı - bunu anneme değil sadece bana açmıştı.

"Henüz bir şey yok," diye homurdanıyor Inessa. "Ama öyle ya da böyle bu işin aslını öğreneceğiz."

"Sanırım ona çiçek alacağım."

"Muhtemelen şu anda görmek isteyeceği son kişi sensin."

Annem anahtarları kilide sokarken kaşlarımı çatıyorum. "Ne demek istiyorsun?" "Gerçekten düşün bu konuda Nikita. kullan o beynini senin . eğer senin

Açık bir sabotaj girişiminden sonra yedek oyuncu performansınızdan haftalar önce görevi devralmak zorunda kaldı, onu görmek ister misiniz?"

Ağzım açık kaldı. "Benim bu işle bir ilgim olduğunu düşünüyor olamazsınız. Ben asla-"

"Biliyorum," diye araya giriyor annem. Elini kabaca saçlarımın üzerinde yumuşatıyor - toplayabildiği en yakın şefkat şeyi. "Böyle korkunç bir şey yapmak için çok tatlısın. Sadece dikkatli ol, hepsi bu."

"Bu çok garip. Vanya'nın hiç düşmanı yok. Herkes ona tapıyor."

Inessa omuz silkiyor. "Aptal olma. *Hepimizin* düşmanları var. Bu sadece nereye bakacağımızı bilme meselesi. İçiniz rahat olsun, yönetim bunu araştırıyor. Çok ciddiye alıyorlar."

Daireye girdiğimizde ışıklar kapalıydı. Kimin artık etrafta olmadığını hatırlayana kadar alışılmadık bir durum. Babam normalde şu anda kanepede televizyon izliyor ya da akşam yemeğine yardım etmek için mutfakta dolaşıyor olurdu. Bir süredir kendi evime taşınmayı planlıyordum ama bir balerinin maaşıyla kira hiç de ucuz değil ve çoğu zaman Inessa ve ben işe birlikte gidip geliyoruz, bu yüzden ailemle yaşamaya devam etmek daha mantıklı geliyor.

Odamdan gelen garip bir ses duyuyorum. Bir *şey-birisi-eşyalarımı* karıştırıyor. Merakla ve biraz da telaşla koridorda dikkatle ilerliyor, kapı çerçevemin kenarından uzanıp ışığı yakıyorum.

"Baba?" Seslendim.

Ellerini pantolonunun ceplerine sokarak arkasını döner. Utangaç bir şekilde gülümsüyor ama bu gözlerine ulaşmıyor. Nedense terlemiş, yanakları kızarmış ve gözleri sulanmış. "Nikita!" diye bağırıyor huzursuz bir kıkırdamayla. "Eve hoş geldin. Bugün her şey nasıldı?"

Ona bakıyorum, sorularımı seçmeye çalışıyorum. Nereden başlasam ki? Ona solist olacağımı söylemek istiyorum. Ona Vanya'nın ayakkabılarındaki iğnelerden bahsetmek istiyorum. Eşyalarımı karıştırarak ne halt ettiğini sormak istiyorum ama düzgün cümleler kuracak kelimeleri bulamıyorum.

"Baba, burada ne yapıyorsun?"

Endişeli bir yutkunmayla omzumun üzerinden bakıyor. "Annen burada mı?"

"Mutfakta. Baba, burada olmaman gerekiyor. Annem anahtarını aldı sanıyordum."

"Ben her zaman yedek tutarım," diye kuru bir sırtışıla karşılık veriyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Tekrar soruyorum, bu sefer sesim daha alçak. İsteyeceğim son şey annemin bizi duyması, özellikle de babam beni aradıktan sonra bir taksi çağırıp onu yolun kenarından almak zorunda kaldıktan sonra. O sırada hala onu arıyordum, deliliğin sınırına yaklaşmışım ve bir polis raporu doldurmak üzereydim. Sorunlarının farkında olmadığımı sanıyor ama ben biliyorum. Onu kurtarmak için para toplamak amacıyla eşyalarını rehin bırakıyordum.

Yaklaşıyor, titrek ve nefessiz. "Özür dilerim Nikita," diyor fısıltıyla. "Annene söylemezsen çok memnun olurum."

bir endişe dalgası yayıldı. "Beni gerçekten başlıyorsun. Neler oluyor?"

Boynunun arkasını ovuşturuyor. "Ben... fatura ödemeyi unuttum. Kirayı."

Yüzüm düştü. "Oh, sorun değil. Olur böyle şeyler-" Tabii ki numara yapıyorum. Onu taksiye aldığımda bana neler olduğunu anlatmadı. Adamın egosu çok büyük, çok kırılgan ve bazen onunla nasıl başa çıkacağımı bilemiyorum. Annemle barışabilmesi ve buraya geri dönebilmesi için ona aklını başına toplamasını söyleyip duruyorum ama son zamanlarda duvarlara bağırıyormuşum gibi hissediyorum.

"Bayilikteki işler... Bu ay çok fazla komisyon alamadım, bu yüzden biraz geride kaldım. "

Tam olarak yalan sayılmaz. Bayilikten kazandığı para Bratva'ya olan borcunu kapatmaya yetmiyor. Omzumun üzerinden bakmaya devam ediyorum, annemin mutfaktaki faaliyetlerini dinlerken kulaklarım seğiriyor. Onu burada, bu şekilde bulamaz. Inessa evde de baledede olduğu kadar katı. Tüm hayatım onun onaylamamasından korkarak yumurta kabuklarının üzerinde yürümekle geçti. O kadar da kötü değil ama kesinlikle yumuşaktan çok dikenli.

"Ne kadar paraya ihtiyacın var?" Nazikçe, yargılamadan soruyorum. "Birikmiş param var, bunu biliyorsun. Sana ödünç verebilirim ve -"

"Hayır, hayır," diyor telaşla. "O para senin geleceğin için."

"Ama baba-"

"Bir yolunu bulacağım." Gülümsemesini daha da genişletmesi kalbimi burkuyor. Belki de onunla yüzleşmeli ve her şeyi bildiğimi söylemeliyim. İkimizin birbirimize bu şekilde yalan söylediğini görmekten nefret ediyorum.

"Ev sahibiyle konuşamaz mıyız? Eminim bizimle işleri yoluna koymak isteyecektir. Biz her zaman iyi kiracılar olduk."

Babam başını sallıyor, bakışlarını yere çeviriyor. "Haklısın. Kesinlikle haklısın. Bu kadar telaşlandığım için özür dilerim. Gitmeliyim."

"Seni görmesine ya da duymasına izin verme," diyorum ona.

Bir kez başını salladı ve ayaklarını sürüyerek gitti. Daireden çıkarken ön kapının sesini duymuyorum, bu da Inessa'nın da duymadığı anlamına geliyor. Güzel. Spor kıyafetleri, tişörtler, kazaklar, taytlar ve bitmek tükenmek bilmeyen bacak ısıtıcılarıyla dolu ahşap giysi çekmecesini inceliyorum. İlk bakışta yanlış bir şey bulamadım. Ne aradığını bilmiyorum ama bulduğunu da sanmıyorum. Bugünlerde aklından neler geçiyor ya da bazı şeyleri artık neden yapıyor bilmiyorum. Çaresiz durumda. Hoşuna gitse de gitmese de ona yardım edeceğim. Ne kadar çabuk güvende olur ve bize geri dönerse o kadar iyi. Tartışırken anneme kulak misafiri olduğumu hatırlıyorum, ona kumar yüzünden Bratva'ya borçlu olduğunu bildiğini açıkça söylemişti. O zamandan beri ona aynı gözle bakamıyorum, ama o hala benim babam ve bugün olduğum kişinin çoğunu hala bu adama borçluyum.

"Nikita!" Inessa koridorun sonundan bağıyor. "Gel yemeğini ye ve sonra yatağına git! Yarın sabah erken kalkacağız."

Derin bir nefes alıyorum ve düşüncelerimi toparlamaya çalışıyorum. Bugün tam bir kasırga gibiydi. Umarım ayaklarım yerden kesilmemiştir.

ÖN İZLEMENİN SONU

OceanofPDF.com *haberinin tamamı için*

[buraya tıklayın](#)

ABOUT THE AUTHOR

K.C. Crowne Amazon'un en çok satan 10 kitabından biridir.
Tüm kitaplar Kindle Unlimited'ta ÜCRETSİZDİR ve tek başına okunabilir.

Nicolaevich Bratva Kardeşler Serisi
[Acımasız Rakip](#) | [Yaralı Prens](#) | [The Closer](#)

Antonov Bratva Kardeşler Serisi
[En Yüksek Teklifi Veren Edildi](#) | [Bratva Baba](#) | [Bratva Tarafından Sahiplenildi](#) | [Bratva Tarafından Nakavt](#) |

Gümüş Tilki Babalar
[Doktor Baba](#) | [Tabu Baba](#) | [Babanın En İyi Arkadaşı](#) | [Babanın Kanunu](#) | [Eski Erkek Babası](#) | [Babanın Kızı](#) | [Arkadaşımın Eski Sevgilim-En İyi Arkadaşın Kızı](#) | [Gizli Baba](#) | [Babanın En İyi Arkadaşıyla Noel](#) | [Babanın Vegas Babası](#) | [Babanın Eski Sevgilimin Babası](#) | [Saplantısı](#) | [Kraliyet](#) | [İrlanda Kralı](#) | [Noel'i Çalan Doktor](#) | [Babanın Emirleri](#)

Özgürlüğün Dağ Adamları Serisi
[Dağ Adamı Bebek](#) | [Dağ Küçük](#) | [Dağ Tarafından Nakavt](#) | [Bebek İçin İçin Edilen Babasının Arkadaşı İçin](#) | [Dağ İçin Üçüzler](#) | [Dağ Tarafından Alınan](#) | [Dağ İçin Gizli Bebek Adamı](#) | [Adamı Adamı Adamı Adamı](#) | [Dağ Adamının Kazara Sürpriz](#) | [Dağ Adamının Hediyelerini Teslim Etmek](#) | [Dağ Babasının Kaderi](#) | [Şanslı Cazibesi](#) | [Rakibi](#) | [Dağ Dağ Küçük Kasaba Dağ Babası](#) | [Dağ Dağ Adamının Adamının Adamının Adamının Noel Sürprizi](#) | [Hediyesi](#) | [Dağ Adamının Sevgilisi'yu](#) | [Big Daddy](#) | [Üç Dağ Adamıyla Havai Fişekler Etmek](#) | [Bay Doğru Taklit](#)

Denver Doktorları Serisi
[Doktorun Sırrı](#) | [Doktorun Sürpriz Doğumu](#) | [İrlandalı Doktorun Gizli Bebekleri](#) | [Milyonerin Sürpriz Üçüzleri](#) | [Doktorun Bebek Planı](#) | [Yeni Zelandalı Doktor Tarafından Nakavt](#) | [Doktorun Görevleri](#) | [Milyar Dolar Hatası](#) | [İrlandalı Doktor Hediyesi](#) | [İrlandalı Doktorun Emirleri](#) | [İrlandalı Doktorun Sevgilisi](#) | [En İyi Arkadaşımın Babası Gizli](#) | [İçin Komşunun Gizli](#) | [Mafya Doktoru İçin Gizli](#) | [Bebekler Bebeği Bebekler](#)

[Babamın En İyi Arkadaşı](#)

KC'nin Amazon Kataloğunun tamamına göz atın

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.